

Liahóna

**Négy módszer a
tanulás örömének
megtapasztalására, 10**

**Öngyilkosság: Kétségbeesett,
csendes segélykiáltás, 18**

Családtörténeti leckék Lehitől, 26

A bujaság ellenszere, 30

„...szeretném, ha emlékeznl rá, hogy amennyiben Istenbe helyezed a bizalmadat, ki fogsz szabadulni a próbatételeidből és a gondjaidból és a megpróbáltatásaidból, és felemeltetsz az utolsó napon.”

Alma 38:5

ÜZENETEK

- 4 Első elnökségi üzenet:
Az engedelmesség áldásai**
Írta: Thomas S. Monson elnök
- 7 Látogatótanítói üzenet:
A családot Isten rendelte el**

KIEMELT CIKKEK

- 16 Kisgyermek és az úrvacsora**
Írta: Aaron L. West
*Most van itt az ideje annak,
hogy felkészüljete a templomi
szövetségek megkötésére.*
- 18 Megérteni az öngyilkosságot:
előjelek és megelőzés**
Írta: Simokava Kenicsi
*Tudjátok meg, miként segíthet-
tek megelőzni az öngyilkosságot,
és hogyan segíthettek az érintett
családtagokon.*

- 24 Próféta szavak váratlan helyen**
Írta: Colette Lindahl
*Néhány albérlésben hátrahagyott
Liahóna folyóirat az evangélium-
hoz vezetett egy férfit, és megvál-
toztatta az életét.*

- 26 Családtörténet: békesség,
védelem és ígérek**
Írta: Bradley D. Foster elder
*Amikor összegyűjtjük a családtör-
téneti feljegyzéseinket és elvisszük
őseink neveit a templomba, az
utódainkkal együtt áldásokban
részesülünk.*

- 30 Szeretet vagy bujaság?**
Írta: Joshua J. Perkey
*Mi a bujaság és a bűnös vágyako-
zás – az Isten akaratával ellenté-
tes birtoklási vágy – ellenszere?*

- 36 Szolgálat a Jordánon túl**
Írta: R. Val Johnson és
Rachel Coleman
*Életek ezreire volt hatással egy
emberbaráti misszionárius házas-
pár, akik ott szolgáltak, ahol az
Úrnak szüksége volt rájuk.*

ROVATOK

- 8 Szolgálat az egyházban:
Szolgálatteli vasárnapjaim**
Írta: Jeffery A. Hogge
- 9 Elmélkedések: Melva utolsó
vacsorája**
Írta: Cheryl Harward Wilcox
- 10 A Szabadító módján tanítani:
A tanulás öröme**
Tad R. Callister
- 40 Utolsó napi szentek történetei**
- 44 Otthonaink, családjaink:
Böjt és ima Emmáért**
Írta: Cecilie Norrung
- 80 Míg újra találkozunk: Az Úr
egyházának isteni géniusza**
Írta: Gordon B. Hinckley elnök

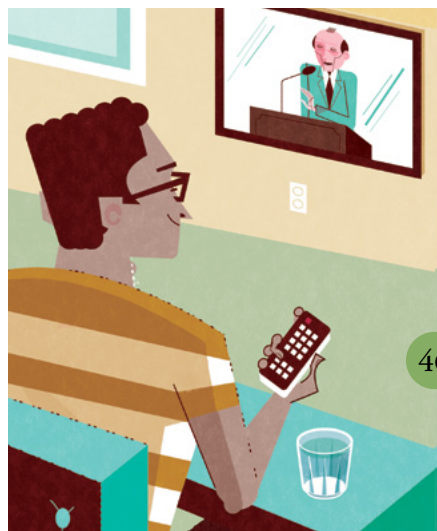

4

BORÍTÓ

Címoldali fotó: Leslie Nilsson. A belső borítót fényképezte: jamievanbuskirk/GettyImages. A hátoldali belső borító montázsának képeit készítették: Ryan McVay és Christopher Elwell/Thinkstock.

46

46 Álljatok igazi millenárisokként!

Írta: Russell M. Nelson elnök

Négy javaslat ahhoz, hogy igazi millenárisokként állhassatok.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett Liahónát! Tipp: Vannak a szomszédaitoknak gyümölcsfái?

54 Csoda közepes lángon

Írta: David A. Edwards

Hogyan segíthet nektek a türelem egy tökéletes grillezett sajtos szendvics elkészítésén kívül abban is, hogy Jézus Krisztushoz hasonlóbbá váljatok?

57 Poszter: Képzeld el magad újjáépítve!

58 Erő a kitartáshoz

Írta: Lynne Crandall, Jessica Turner elmondása nyomán

Egy autóbalesetet követően az egyszerű, hitet erősítő tevékenységek segítettek leginkább a gyógyuláson és a továbblépésem.

61 Válaszok az egyház vezetőitől: Hogyan tegyük Krisztust az életünk középpontjává

Írta: D. Todd Christofferson elder

62 Recept a tanuláshoz

Írta: Rosemary Thackeray

Kövessétek ezt a négy lépést, hogy élvezetessé tegyék Isten szavát a lelketeknek.

64 Kérdések és válaszok

Egyesek azt mondják, legyenek olyan barátaim is, akik nem osztják az értékrendemet, hogy a sajátom ezáltal is erősödjön. Igazuk van?

54

76

66 Közös horgászat

Írta: Julia Ventura

Hunor amiatt aggódott, hogy az öccse elijeszti az összes halat, de akkor kezdett igazán aggódni, amikor a testvére eltűnt.

68 Egy apostol válaszol: Hogyan segíthetek békés helyé tenni az otthonomat?

Írta: Gary E. Stevenson elder

69 A mi oldalunk

70 Kiemelkedő gyermekek: Egy sztori Storyról

Írta: Jill Hacking

Story családján kívül nem volt más egyháztag Türkmenisztánban! Nézzétek meg, hogy lett belőle kiemelkedő gyermek.

72 Anyai leckék

Írta: Jairo Mazzagardi elder

Mazzagardi elder az édesanyjától tanult becsületességet. Ti milyen igazságokat tanultatok a szüleitektől?

74 A Mormon könyve hősei: Hősnők a Mormon könyvében

76 Történetek a Mormon könyvből: Utazás a megígért földre

79 Kifestő: A zene boldoggá tesz

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Főszerkesztő: Joseph W. Sitati

Főszerkesztő-helyettesek: James B. Martino, Carol F. McConkie
Tanácsadók: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A.
Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D.
Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Ügyvezető igazgató: Peter F. Evans

Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: R. Val Johnson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Megan Seitz

Alkotói és szerkesztői csoport: Brittany Beattie,
David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flittton, Lori Fuller,
Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte
Larabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Mindy Anne Selu, Paul VanDenBergh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott,
Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen,
Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty,
Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az

Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1,90 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be,
vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben:
liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt,
fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi,
japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar,
malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz,
örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano,
szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és
vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2016. Minden jog fenntartva.

Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető
másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni
használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni
azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett
tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő
címmel küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2016 Vol. 24 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480)
Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year
(January, April, May, July, October, and November) by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent issue;
old and new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ötletek a családi esthez

Az e lapszámban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható a családi
est alkalmával. A következőkben ismertetünk két példát.

Kisgyermek és az úrvacsora, 16. oldal:
Miután szülőként elolvastátok a cikket,
megbeszélhetitek, hogyan tanítsátok kis-
gyermekiteket az úrvacsora fontosságáról,
illetve azon szövetségekről, melyeket egy
nap ők is meg fognak kötni a keresztkedé-
sükkor. Használhatjátok az úrvacsorai imákat
is (a T&S 20:77, 79-ben), hogy azokról az
ígéretekről tanítsatok, melyeket a keresztkedé-
sükkor teszünk, valamint arról, hogy
miként teszi lehetővé számunkra a vasárna-
ponkénti úrvacsoravétel ezek megújítását.
Kitalálhattok olyan ötleteket is, amelyek
segítenek kisgyermekiteknek a Szabadítóra
összpontosítani az úrvacsora során; ilyen

lehet egy egyszerű képeskönyv összeállítása
a Szabadítót ábrázoló képekből.

Recept a tanuláshoz, 62. oldal: Ha
idősebb gyermekeitek vannak, akik már
önállóan tanulmányozzák a szentírásokat,
közös is elolvashatjátok ezt a cikket, és
megkérhetitek őket, hogy próbálják ki az
abban foglalt ötleteket. Azt is megteheti-
tek, hogy a család mindegyik tagja elkezd
vezetni egy személyes tanulmányi naplót, és
célul tűzi ki, hogy rendszeresen ír bele. Azok
a családtagok, akik szeretnék, megosztha-
ják naplójukból a gondolataikat és benyo-
másaikat a jövőbeni családi estek során.

INTERNETES FORRÁSOK

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a **languages.lds.org**
honlapon. Látogass el a **facebook.com/liahona.magazine** oldalra (elérhető angol,
portugál és spanyol nyelven) inspiráló üzenetekért, családi est ötletekért és olyan
anyagokért, melyeket megoszthatsz az ismerőseiddel és a családdal.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

barátok, 64
bátorság, 74
becsületesség, 72
békesség, 58, 68
bizonyság, 74
bőjt, 44
bujaság, 30
család, 7, 26, 44, 66, 68, 70
családtörténet, 26, 42
csodák, 44
elhívások, 8
emberbaráti szolgálat, 36
engedelmesség, 4, 30, 46
gyermekeknek, 16, 42
hit, 46, 58, 74, 76

ima, 44, 66
isteni természet, 46
Jézus Krisztus, 4, 61, 76
kegyelem, 40
követni a prófétát, 46
mércék, 64
misszionáriusi munka,
24, 36
Mormon könyve, 26, 43,
74, 76
öngyilkosság, 18
parancsolatok, 4
próbatételek, 18, 44, 58
próféták, 46, 80
remény, 58

sabbatnap, 8, 42
**személyes
kinyilatkoztatás**, 46
szentírás-tanulmányozás,
43, 62
Szentlélek, 70
szeretet, 30, 41
szolgálat, 41, 58
tanítás, 16, 72
templom, 69
tized, 72
türelem, 54
úrvacsora, 9, 16
zene, 79

Írta: Thomas S. Monson elnök

AZ ENGEDELMESSÉG ÁLDÁSAI

A legnagyobb lecke, melyet a halandóságban megtanulhatunk – tanította Monson elnök –, hogy mikor Isten szól, és mi engedelmeskedünk, mindig helyesen tesszük!”¹

Áldásokban is részünk lesz. Monson elnök úgy fogalmazott nemrégiben egy általános konferencián, hogy „amikor betartjuk a parancsolatokat, akkor az életünk boldogabb, teljesebb és kevésbé bonyolult lesz. Kihívásainkat és gondjainkat könnyebben viseljük majd, és elnyerjük [Isten] megígért áldásait.”²

Az alábbi részletek Monson elnök tanításaiból, melyeket az egyház elnökeként intézett hozzánk, arra emlékeztetnek minket, hogy a parancsolatok vezetnek legbiztosabban a boldogság és béke felé.

Iránymutatás az utazáshoz

„Isten parancsolatai nem azért adattak, hogy megkeserítsék az életünket vagy a boldogságunk útjába álljanak. Épp ellenkezőleg. Ő, aki bennünket alkotott, és aki oly tökéletesen szeret minket, pontosan tudja, hogyan kell élnünk ahhoz, hogy a lehető legnagyobb boldogságra telessünk szert. Olyan irányelvekkel látott el minket, amelyek – ha követjük őket – biztonságban átvezetnek minket ezen a gyakran bizonytalan halandó utazáson. Emlékszünk az ismerős himnusz szavaira: »Tartsd meg a törvényt..., Mert lelki nyugalmat és békét ez ad« [lásd Tartsd meg a törvényt! *Himnuszok*. 191. sz.].”³

Erő és tudás

„Az engedelmesség minden prófeta fémjele, mely az idők során erőt és tudást adott számukra. Elengedhetetlen számunkra felismerni azt, hogy nekünk is megadatott az erő és tudás eme forrása. Mindannyiunk számára rendelkezésre áll ma, amikor engedelmeskedünk Isten parancsolatainak. [...]

A tudás, melyet keresünk, a válaszok, melyeket hön óhajunk, valamint az erő, melyre ma vágyunk a bonyolult és változó világ kihívásainak legyőzésére, a miénk lehet, ha készségesen engedelmeskedünk az Úr parancsolatainak.”⁴

Válasszatok az engedelmességet

„Napjaink irányzata az engedékenység. A magazinok és a televíziós műsorok a mozivásznak csillagait, a sportpályák hőseit – akiket rengeteg fiatal igyekszik utánozni – úgy mutatják be, mint akik látszólag mindenféle következmény nélkül szeghetik meg Isten törvényeit és fitogtathatják bűnös szokásaikat. Ne higgyetek ennek! El fog jönni a számvetés ideje, vagyis a mérleg egyensúlyba fog kerülni. Minden Hamupipőkének elérkezik az éjfél, ha nem ebben az életben, akkor a következőben. Az ítélet napja mindenkinek elérkezik. [...] Könyörgöm, döntsetek úgy, hogy engedelmeskedni fogtok!”⁵

Öröm és béke

„Néha úgy tűnhet nektek, hogy azok, akik a világnak élnek, sokkal jobban szórakoznak, mint ti. Néhányan esetleg

úgy érzitek, hogy visszafog benneteket az a viselkedési norma, melynek az egyházban engedelmeskedünk. Én azonban kijelentem nektek, fivéreim és nőtestvéreim, hogy *semmi sincs*, ami több boldogságot hozhatna életünkbe, vagy nagyobb békével töltené el lelkünket, mint az a Lélek, melyet akkor nyerünk el, amikor követjük a Szabadítót és betartjuk a parancsolatait.”⁶

Járatok egyenes derékkal

„Bizonyosságomat teszem nektek arról, hogy a nekünk ígért áldások felbecsülhetetlenek. Gyülekezzenek bár viharfelhők vagy zúduljon ránk az eső, az evangéliumról való tudásunk, valamint a Mennyei Atyánk és a Szabadítónk iránt érzett szeretetünk meg fog vigasztalni és fenn fog tartani minket, és örömet hoz majd

szívünkbe, amikor egyenes derékkal járunk, és betartjuk a parancsolatokat. E világban semmi sem lesz, ami legyőzhet minket.”⁷

Kövessétek a Szabadítót

„Ki volt ez a fájdalom Férfia, bánat ismerője? Ki a dicsőség Királya, a seregek eme Ura? Ő a Mesterünk. Ő a Szabadítónk. Ő Isten Fia. Ő a szabadulásunk Szerzője. Hív minket: »Kövess engemet.« Utasít bennünket: »Eredj el, és te is a képen cselekedjél.« Könyörög hozzánk: »Az én parancsolataimat megtartsátok!«

Kövessük Őt! Vegyünk példát Róla! Engedelmeskedjünk szavának! Ha így teszünk, a hála mennyei ajándékát adjuk át Neki.”⁸

JEGYZETEK

1. Vö. Ők kijelölték számunkra a követendő utat. *Liahóna*, 2007. okt. 5.
2. Tartsátok be a parancsolatokat! *Liahóna*, 2015. nov. 83.
3. Tartsátok be a parancsolatokat! 83.
4. Az engedelmeség áldásokat eredményez. *Liahóna*, 2013. máj. 90., 92.
5. Vö. Higgyetek, engedelmeskedjétek, és tartsátok ki! *Liahóna*, 2012. máj. 129.
6. Álljatok szent helyeken! *Liahóna*, 2011. nov. 83.
7. Vö. Legyetek jó reménységben! *Liahóna*, 2009. máj. 92.
8. Vö. Örömet lelteni földi utazásunkban. *Liahóna*, 2008. nov. 88.

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Monson elnök arról a sok áldásról tanít bennünket, melyeket az engedelmeség által nyerhetünk el, köztük az erőt, a tudást, az örömet és a békességet. Érdemes lehet megkérdezni az általad tanított embereket, hogyan áldattak meg a parancsolatok betartásából

fakadóan. Buzdíthatod őket, hogy ne hagyják abba az áldásaikról való elmélkedést, és írják le a gondolataikat egy naplóba. Arra is buzdíthatod őket, hogy további engedelmeség által mutassák ki hálájukat Istennek az áldásaikért.

Az engedelmesség lángoló leckéje

Thomas S. Monson elnök egyszer arról az időről mesélt, amikor megtanulta az engedelmesség fontosságát. Egy alkalommal, amikor nyolcéves volt, a családjával elutaztak a hegyekben fekvő hétvégi házukba. A barátjával meg akartak tisztítani egy füves részt a tábortűzhöz. Kézzel álltak neki a megtisztításnak, olyan keményen huzigálva és rángatva a fűcsomókat, ahogy csak bírták – de csak néhány maroknyi gyomot sikerült kihúzniuk. Monson elnök így emlékezett vissza: „Ekkor azonban a nyolcéves elmémbe hirtelen bevillant a tökéletes megoldás. Ez mondtam Dannynek: »Egyszerűen csak le kellene égetnünk a gatz! Egyszerűen csak *kiégetjük* a gatz egy körben!«”

Habár tisztában volt vele, hogy tilos használnia a gyufát, visszaszaladt érte a házba, majd Dannyvel egy kis tüzet

gyújtottak azon a füves helyen. Azt várták, hogy majd magától kialszik, ám ehelyett nagy és veszélyes tűzzé növekedett. Dannyvel segítségért szaladtak, és hamarosan már futottak is a felnőttek eloltani a tüzet, mielőtt az elérhette volna a fákat.

Monson elnök így folytatta: „Danny és én is számos nehéz, de annál fontosabb leckét tanultunk meg aznap – nem utolsósorban azt is, hogy milyen fontos az engedelmisség” (Vö. Az engedelmisség áldásokat eredményez. *Liahóna*, 2013. máj. 89–90.).

Volt már olyan, hogy Monson elnökhöz hasonlóan a saját bőrötökön kellett engedelmisséget tanulnotok? Milyen célokat tűzhetek ki annak érdekében, hogy engedelmisség által biztonságban tudhassátok magatokat a jövőben?

GYERMEKEKNEK

Válaszd a jót!

A helyes választás közelebb visz minket Mennyei Atyához és Jézus Krisztushoz. Abban is segít, hogy boldogságra és biztonságra leljünk. Karikázd be a helyes döntéseket.

Csalok az iskolában

Olvasom a szentírásokat

Istentiszteletre járok

Szolgállok másokat

Jó játékokat játszom

Veszekszem a testvéreimmel

Imádságos lélekkel tanulmányozd ezt az anyagot, és törekedj rá, hogy sugalmazás által megtudd, mit kell megosztanod! Miként fog segíteni neked A család: Kiáltvány a világhoz megértése növelni a hitedet Istenben, és megáldani azokat, akikről látogatótanítóként gondoskodsz? További információkért látogass el a reliefsociety.lds.org honlapra!

A családot Isten rendelte el

„**A** család Isten ajándéka című [elemis ének] szavai emlékeztetnek bennünket a tiszta tanra – mondta Carole M. Stephens, a Segítőegylet általános elnökségének első tanácsosa. – Nemcsak azt tanuljuk belőle, hogy a család Istentől való, hanem azt is, hogy mindannyian Isten családjához tartozunk. [...]”

Az Atya terve gyermekei számára a szeretet terve. Annak a terve, hogy Ő és gyermekei – vagyis a családja – egyek lehessenek.”¹

L. Tom Perry elder (1922–2015) a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt mondta: „Hisszük azt is, hogy az erős, hagyományos családok nem csak a stabil társadalom, gazdaság és kulturális értékrend alapegységei, hanem az örökkévalóság, illetve Isten királyságának és kormányának alapegységei is.

Hisszük, hogy a mennyi kormányzata és szervezete a családokon és tágabb családokon fog alapulni.”²

„Családi állapotától és gyermekei számától függetlenül mindenki védelmezője lehet az Úr tervének, amint azt a család kiáltvány lefekteti – jelentette ki Bonnie L. Oscarson, a Fiatal Nők elnöke. – Ha ez az Úr terve, akkor legyen a mi tervünk is!”³

További szentírások

Tan és a szövetségek 2:1–3; 132:19

JEGYZETEK

1. Carole M. Stephens: A család Isten ajándéka. *Liahóna*, 2015. máj. 11.
2. L. Tom Perry: A házasság és a család fontossága világszerte. *Liahóna*, 2015. máj. 41–42.
3. Bonnie L. Oscarson: A családról szóló kiadvány védelmezői. *Liahóna*, 2015. máj. 15.
4. Vö. Az örökkévaló család hitoktatói kézikönyv (2015), 17.; lásd még Julie B. Beck, „Teaching the Doctrine of the Family,” *Liahóna*, Mar. 2011, 32, 34.

Hit, család, segítségnyújtás

A család tana

Julie B. Beck, a Segítőegylet korábbi általános elnöke azt tanította, hogy a családot érintő hitelvek a teremtesen, a bukáson és Jézus Krisztus engesztelésén alapulnak:

„A föld teremtese lakóhelyet biztosított a családok számára. Isten egy férfit és egy nőt alkotott, akik a család két létfontosságú felét jelentették. Mennyei Atyánk tervének részét képezte az, hogy Ádám és Éva egymáshoz pecsételtessen és örökkévaló családot alkosson.

[...] A bukás lehetőséget biztosított számukra, hogy fiaik és leányaik legyenek.

[Krisztus engesztelése] lehetővé teszi, hogy a családok mindörökké egymáshoz legyenek pecsételve. Lehetővé teszi, hogy a családoknak örök gyarapodásban és tökéletesedésben legyen részük. A boldogság terve – melyet neveznek a szabadítás tervének is – családok számára alkotott terv. [...]

Ez Krisztus tana. [...] A család nélkül nincs terv: okafogyott lenne a halandó élet.”⁴

Gondold át

A család miért a legfontosabb egység az időben és az örökkévalóságban?

SZOLGÁLATTELI VASÁRNAPJAIM

Írta: Jeffery A. Hogge

A vasárnapjaim tele vannak, de hálás vagyok azért, hogy a szolgálatom során nem kell olyan nehézségekkel szembesülnöm, mint az egyház korai vezetőinek, például Parley P. Pratt eldernek.

Vasárnap reggel van. Az előttem álló 12 órában egymást fogják követni a gyűlések, interjúk, konfirmálások és elrendelések. Az egyik cövekközpontban kezdek, és a város túlfelén, egy másik gyülekezeti házban fogok végezni – mindezt egy igen forró napon.

Örömmel várom mindegyik gyűlést, interjút, konfirmálást és elrendelést. Tegnap azonban, miközben az járt a fejemben, hogy milyen sűrű lesz a napom, elfogott egy kicsit az önsajnálattal – egészen addig, míg ki nem nyitottam Parley P. Pratt önéletrajzát, hogy ott folytassam az olvasást, ahol korábban abbahagytam. Pratt eldert éppen fogságba vetették Joseph és Hyrum Smith, valamint mások társaságában a Missouriban átélt nehéz idők során. Miután a Fivéreket Independence-be vitték, egy szállóba zárták őket, ahol a padlón kellett aludniuk, párnaként mindössze egy fahasábot használva.

Az egyik hideg, havas reggelen Pratt elder felkelt és észrevétlenül kiosont a szállóból. Keleti irányban átvágott a városon, ki a környező mezőkre. Miután közel két kilométert gyalogolt, Pratt elder betért egy erdőbe; a lehulló hó eltakarta a nyomait, a fák pedig elrejtették.

Elgondolkodott súlyos helyzetén. Ha tovább halad kelet felé, átszökhet egy másik államba, ahonnan a családjáért küldethet. Ha visszatér a szállóba, bebörtönzik és főbenjáró bűnökkel vádolják meg. Miközben csábította a szökés, Pratt elder arra gondolt, hogy ha elmenne, azzal „a nehézségek vagy akár a halál... viharának” tenné ki a többi rabot.

Kétségei között hirtelen felöltött benne egy szentírási gondolat: „Aki meg akarja tartani az életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti az életét én

értem, ismét megtalálja azt, még hozzá az örök életet” (lásd Márk 8:35; T&Sz 98:13).

Pratt elder visszatért a szállóba. A fogság fáradalmas hónapjai következtek, híján a családjának, a szentek társaságának, vagy akár annak a lehetőségnek, hogy az apostoli elhívásában szolgáljon.¹

A könyvet becsukva elgondolkodtam a korai szentek – köztük egyes őseim – nélkülözésein. Az evangéliumban és Jézus Krisztusba vetett bizonyosságuknak köszönhetően elviselték a kegyetlenkedést és az üldöztetést. Kitartásuknak köszönhetően ma szabadon szolgálhatok és hódolhatok, összekötve velük hitben és bizonyosságban.

Miközben erre a szombatnapra készülök, a családom biztonságban van, és örömmel várja a hódolat napját, melyet egy kényelmes gyülekezeti házban tölthet. A szentek társasága be fogja ragyogni a napunkat. Velük együtt fogunk örvendezni az elvégzett konfirmálásoknak és elrendeléseknek, a feladatok elvégzésének és a hit megerősítésének. Venni fogunk az úrvacsorából, emlékezve a Szabadítónkra és az Ő engesztelő áldozatára. Este pedig összegyűlünk majd az otthonunkban, hogy olvassuk a Mormon könyvét, és együtt imádkozzunk, mielőtt nyugovóra térnénk a kényelmes ágyunkban, fejünket puha párnára hajtva.

A vasárnapjaim tele vannak. Hálás és áldott vagyok ezért. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Kaliforniában él.

JEGYZET

1. Lásd Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1979), 194–97.

MELVA UTOLSÓ VACSORÁJA

Írta: Cheryl Harward Wilcox

„Szeretnél megpróbálni venni az úrvacsorából?” – kérdeztem haldokló édesanyámtól.

Édesanyám 92 évet élt meg, és nemrégiben hunyt el. Kórházba került, az orvosok pedig végül úgy döntöttek, hogy a legtöbb, ami tehető érte, hogy minél kényelmesebbé tesszük számára a hátralévő időt.

Miközben folytak a hazaszállítási tettei, előkészületek, belépett a kórterembe két fivér az egyik helyi egyházközségből, és megkérdeztek, hogy kér-e az édesanyám úrvacsorát. Először köszönettel visszautasítottam. Anya alig tudott nyelni. Aztán azt mondtam: „Jobban belegondolva, hadd kérdezzem meg őt.” Közel hajoltam a füléhez és így szóltam: „Itt van két papságviselő. Szeretnél megpróbálni venni az úrvacsorából?” Elhaló, de érthető hangon így felelt: „Igen.”

Az áldást követően elvettem egy darab kenyeret a tálcáról, letörtem róla egy apró morzsát, és óvatosan édesanyám szájába helyeztem. Elég sokáig tartotta ott, én pedig halkán elnézést kértem ezért a férfiaktól. Ők megnyugtattak, hogy minden rendben. A második ima után fogtam az apró műanyag vizespohárkát, és az ajkához tartottam. Csak egy kicsit kortyolt belőle, mégis meglepett, hogy milyen könnyen le tudta nyelni.

Köszönetet mondtam a fivéreknek, ők pedig átmentek egy másik kórterembe. Anya úgy egy órával később, békésen eltávozott.

A rákövetkező napokban jöttem rá, milyen szent pillanaton is volt lehetőségem osztozni az édesanyámmal. Az utolsó tette ebben az életben az úrvacsoravétel volt. Az utolsó szó, mely elhagyta a száját, egy „igen” volt. Igent mondott az úrvacsora elfogadására; igent mondott arra, hogy „megtört szívet és töredelmes lelket” (3 Nefi 9:20) ajánljon fel áldozatként;

igent mondott arra, hogy magára vegye Jézus Krisztus nevét, és megígérje, hogy mindig emlékezni fog Őrá; igent mondott az Ő Lelke befo-gadására. Az utolsó dolgok, melyek az ajkaihoz értek, az úrvacsora jelképei voltak.

Mily édes lehetett számára az utolsó úrvacsorája íze! Habár mozogni vagy beszélni túl gyenge volt, mennyire elevennek érezhette magát Krisztusban! Mennyire hálás lehetett az Ő megváltó és képessé tevő hatalmáért, amely átsegítette halandó utazásának ama utolsó pillanatain, és az örök élet reményét nyújtotta számára.

Minden héten, amikor az úrvacsorából veszünk, legyünk hálásak a szövetségeink megújításának lehetőségéért és azért, hogy érezhetjük a megbocsátást és kegyelmet, amint arra törekszünk, hogy hasonlóbbá váljunk Mennyei Atyánkhoz és az Ő Fiához, Jézus Krisztushoz. Ekkor a kenyér és a víz olyan lehet számunkra, mint amilyen minden bizonnyal édesanyám számára is volt: „édes, felülmúlva mindazt, ami édes, és... tiszta, felülmúlva mindazt, ami tiszta” (Alma 32:42). ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

Tad R. Callister
A Vasárnapi Iskola
általános elnöke

*Amint egyre elkötelezet-
tebbé válunk a tanulás
iránt, megtapasztaljuk
azt az isteni örömet,
mely Jézus Krisztus evan-
géliumának tanulásából
és az annak megfelelő
életből fakad.*

A tanulás öröme

Van egy történet egy emberről, aki a város naplopójaként híre-
sült el. Nem volt hajlandó dolgozni, nem volt hajlandó munkát
keresni. Egyszerűen mások erőfeszítéseinek gyümölcséből
élt. A lakosok azonban végül megelégték ezt. Úgy döntöttek, hogy
kiviszik a város szélére, és kitiltják a településről. Amint a lakosok
gyűrűjében zötyögött vele a szekér a város határa felé, a kocsist elön-
tötte az együttérzés hulláma: talán mégiscsak kaphatna ez a mihaszna
egy újabb esélyt. Ebből kifolyólag megkérdezte tőle: „Kérsz egy véka
kukoricát az újrakezdéshez?”

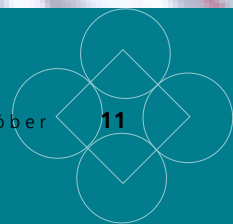
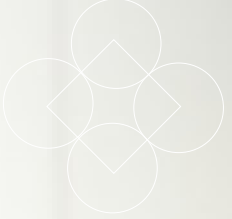
Mire a mihaszna így felelt: „Ki van fejtve a héjából?”¹

Tanítók és tanulók: a részvétel egyenlő kötelessége

Néha azt látjuk, hogy egyesek szentírássegélyért állnak sorba: azt
szeretnék, ha a szentírások már ki lennének fejtve, mielőtt ők vesznek
belőle. Szórakoztató egysorosok vagy rövidfilmek sorozataként szeret-
nék megkapni az evangéliumot. Azt szeretnék, hogy a vasárnapi iskolai
tanító készüljön fel és rágja a szájukba a leckét, de tőlük ne várjon el
különbözőbb felkészülést vagy részvételt.

Ezzel szemben a Szabadító egyszer arra kérte a tanítványait,
hogy menjenek haza, mert nem voltak képesek megérteni a szavait.
Megparancsolta, hogy imádkozzanak, elmélkedjenek, és készítsék
elő elméjüket másnapra, amikor Ő majd ismét eljön hozzájuk (lásd
3 Nefi 17:2–3).

A tanulás pedig a következő volt: nemcsak a tanító felelőssége,
hogy felkészülten jöjjön az órára, hanem a tanulóé is. Pont úgy, ahogy
a tanító kötelessége a Lélek által tanítani, a tanuló felelőssége a Lélek
által tanulni (lásd T&S 50:13–21).

A Mormon könyvében feljegyezték, hogy „a prédikátor nem volt jobb a hallgatónál, és a tanító sem volt semmivel jobb a tanulóknál; és így mindannyian egyenlők voltak” (Alma 1:26; kiemelés hozzáadva).

Az alábbiakban néhány javaslat található, melyeket megfogadhatunk annak érdekében, hogy megtapasztaljuk azt az örömet, mely abból fakad, ha megteesszük a részünket az evangélium megtanulásáért és az annak megfelelő életért.

Tanulás otthon

Tanulmányozzatok a szentírásokat

Minden egyháztagnak felelősséget visel a saját evangéliumi tanulásáért: ezt a felelősséget nem háríthatjuk át. E tanulás zöme a szentírások rendszeres tanulmányozása révén zajlik. Harold B. Lee elnök (1899–1973) kijelentette: „Ha nem olvassuk naponta a szentírásokat, akkor bizonyosságunk egyre inkább gyérül”.² Pál apostol megfigyelte, hogy a béreai zsidók „nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik bevévék az ígét teljes készséggel”, majd megosztotta e fogékonyság okát is: „[N]aponként tudakoz[za]k az írásokat, ha úgy vannak-e ezek” (Apostolok cselekedetei 17:11; kiemelés hozzáadva).

A szentírások napi tanulmányozása lelkeségünk elengedhetetlen összetevője. Semmi más nem pótolhatja maradéktalanul ennek hiányát a mindennapjainkban. Ezen oknál fogva a szentírás-tanulmányozásnak egy erre elkülönített

időben, nem pedig valamiféle megmaradó időben kell lezajlania.

Egyesek talán ezt mondják: „De nekem a többi kötelezettségem mellett nincs időm naponta tanulmányozni a szentírásokat.” Az ilyen állítás emlékeztet egy kicsit a két favágó történetére, akik azon versenyeztek, hogy ki tud több fát kidönteni egy nap alatt. Napkeltekor indult a verseny. A cingárabbik minden órában félrevonult az erdőbe úgy 10 percre. Ilyenkor az ellenfele elégedetten mosolygott és bólogatott, biztosra véve, hogy növekszik az előnye. A természetesebb férfi soha nem ment el a helyéről, nem hagyta abba a favágást, nem tartott szünetet.

A nap végén azonban megdöbbenve látta, hogy az ellenfele, aki látszólag oly sok időt elfecsérelt, mégis több fát vágott ki, mint ő maga. „Hogy sikerülhetett neked, amikor oly sokszor tartottál szünetet?” – kérdezte tőle.

A győztes így felelt: „Ó, olyankor a fejszémet éleztém.”

Minden alkalommal, amikor a szentírásokat tanulmányozzuk, a lelki fejszénket élézzük. A csodálatos pedig az, hogy amikor így teszünk, képesek vagyunk a fennmaradó időt bölcsében beosztani.

Készüljtek fel előre

Felmérések azt mutatják, hogy az egyháztagnak csak egy kis része olvassa el előre a vasárnapi osztályokban sorra kerülő szentírásokat. Mindannyian segíthetünk fordítani ezen az állapoton. Viselhetjük a tanulási élményből ránk eső részt azzal, hogy

felkészültebben jövünk órára, elolvassa a szentírásokat, készen arra, hogy megosszuk meglátásainkat. A mi felkészülésünk az osztály többi tagjának adható lelki ajándék lehet.

Tanulás az órán

Vegyetek részt az órán

A szánk kinyitására vonatkozó parancsolat (lásd T&Sz 60:2–3) nemcsak a misszionáriusi helyzetekre vonatkozik, hanem az osztályteremre is. Amikor valóban részt veszünk, olyankor meghívjuk a Lelket, aki pedig tanúbizonyságot tehet hozzászólásaink igaz voltáról, és további felismerésekkel világosíthatja meg elménket. Ráadásul a részvételünk másokban is gondolatokat ébreszthet, arra buzdítva őket, hogy ők is hozzájáruljanak az órához.

Ezáltal az Úr egyik tanításra vonatkozó tantételét követjük, mely szerint „egyszerre egy valaki beszéljen, és mindenki hallgassa a beszédét, hogy miután mindannyian

szóltak, *mindenki épülhessen*” (T&Sz 88:122;

kiemelés hozzáadva). Néha nem könnyű részt venni az osztály munkájában: megköveteli tőlünk, hogy kimozduljunk a kényelmi zónánkból. Ha azonban így teszünk, az az osztály minden tagja számára fokozott növekedést eredményez.

Jegyezzétek fel a benyomásokat

Már egy ideje üres jegyzetkártyákat hordok magammal az egyházi gyűlésekre, és olyan tanbéli meglátásokra vagy lelki benyomásokra törekszem, melyeket lejegyezhetek. Őszintén mondhatom, hogy a jutalmam bőséges volt. Ez a megközelítés megváltoztatta a látásmódomat; összpontosította és felgyorsította a tanulásomat; azt eredményezte, hogy még jobban vártam az istentiszteleteket.

Miért olyan fontos feljegyeznünk az egyházban vagy máshol minket érő lelki élményeket? Tégezzük fel egy pillanatra, hogy egy édesanya a tizenéves gyermekével beszélget, aki egyszer csak ezt mondja: „Anyu, ez egy kiváló tanács.” Majd előveszi a jegyzetfüzetét és elkezd lejegyezni a beszélgetésük során szerzett benyomásait. Miután az édesanya magához tér a megdöbbenésből, nyilván még több tanáccsal szeretné ellátni őt, nemde?

Kétségtelen, hogy ugyanez az elv vonatkozik a Mennyei Atyánktól érkező tanácsokra is. Amikor feljegyezzük az Általa adott benyomásokat, valószínűleg további kinyilatkoztatásokat fog adni nekünk. Ráadásul a kapott benyomások közül számosan csupán apró gondolatmakkocskának tűnhetnek elsőre, ám ha tápláljuk azokat és elgondolkodunk rajtuk, akkor lelki tölgyekké növekedhetnek.

Joseph Smith próféta is beszélt a meglátások és benyomások feljegyzésének fontosságáról: „Ha... fontos kérdések megvitatásába kezdtek, és... elmulasztjátok lejegyezni azokat, ... esetleg amiatt, hogy elhanyagoltátok ezen dolgok megírását, amikor Isten kinyilatkoztatta azokat, nem tartva azokat eléggé értékesnek, a Lélek visszahúzódhat, és... ott van – vagy volt – egy végtelen fontosságú, hatalmas tudás, mely immár elveszett.”³

A tanulás öröme

A tanulás több egy isteni kötelességnél. Az is a rendeltetése, hogy átható örömet okozzon.

Egyszer a király felkérte Arkhimédészt, az ókori matematikust, hogy állapítsa meg, vajon az új királyi korona színaranyból készült-e, vagy pedig az ötvös becsstelen módon némi ezüstöt is kevert bele. Arkhimédész sokáig töprengett a megoldáson, míg végül megtalálta a választ. Annyira túláradozott a felfedezése feletti

öröme, hogy a történet szerint fel és alá rohangu a városban, azt kiabálva, hogy „Heuréka! Heuréka!”, ami annyit tesz: „Megtaláltam! Megtaláltam!”

Bármekkora volt is az afeletti öröme, hogy felfedezett egy tudományos elvet, ennél is nagyobb öröm rejlik Jézus Krisztus evangéliuma igazságainak felfedezésében, mely igazságok nemcsak felvilágosítanak bennünket, de meg is szabadítanak. Ezért mondta a Szabadító: „Ezeket beszéltem néktek, hogy... a ti örömetek beteljék” (János 15:11). Ezért volt az is, hogy „Istennek minden fiai vigadozzanak” (Jób 38:7), amikor tudomást szereztek a szabadítás tervéről. Ahogyan a magokban is benne rejlik a növekedésre való erő, éppúgy az evangéliumi igazságokban is benne rejlik az erő, hogy örömet hozzanak.

A „törekedjétek a tanulásra” (T&S 88:118) nemcsak isteni utasítás, hanem isteni természetű törekvés is.

Isteni törekvés

Minden alkalommal, amikor a szentírásokat tanulmányozzuk, amikor egy kicsit felkészültebben érkezünk órára, amikor részt veszünk az órai beszélgetésekben, kérdéseket teszünk fel, és feljegyezzük a szent benyomásainkat, hasonlóbbakká válunk Istenhez, növelve ezáltal az arra való képességünket, hogy megtapasztaljuk az általa érzett örömet.

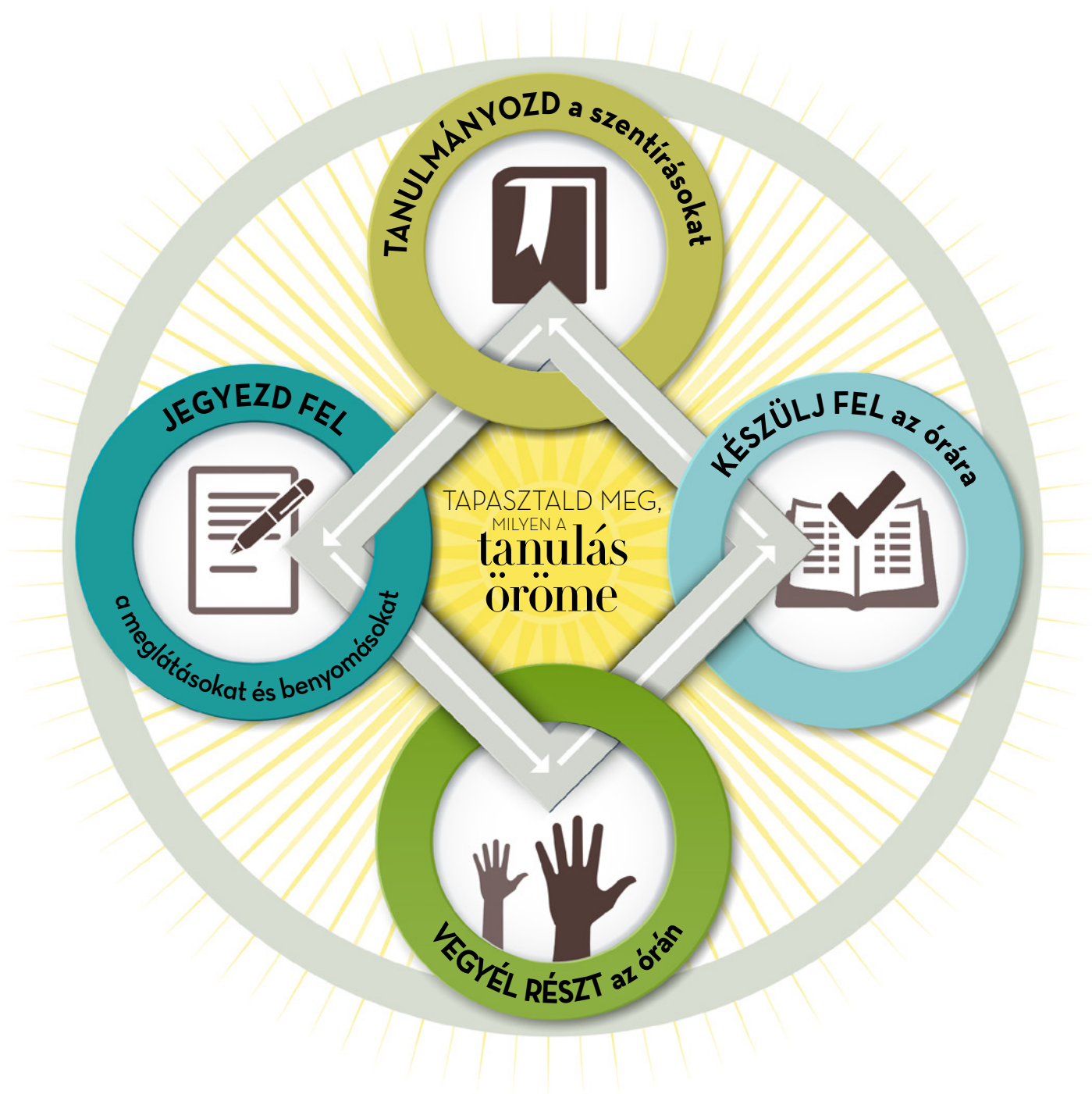
Kívánom, hogy mindannyian törekedjünk elkötelezettebb tanulókká, istenibb tanulókká válni – otthon, az osztályteremben, és bárhol legyünk is. Amint így teszünk, megtapasztaljuk azt a felsőbb örömet, mely Jézus Krisztus evangéliumának tanulásából és az annak megfelelő életből fakad. ■

JEGYZETEK

1. Hasonló történetet mesélt D. Todd Christofferson elder a 2014. októberi általános konferencián.
2. Harold B. Lee, regional representatives' seminar, Dec. 12, 1970.
3. Joseph Smith, in *History of the Church*, 2:199.

tanulásra törekedni

Minden alkalommal, amikor a szentírásokat tanulmányozzuk, amikor egy kicsit felkészültebben érkezünk órára, amikor részt veszünk az órai beszélgetésekben, kérdéseket teszünk fel és feljegyezzük a szent benyomásainkat, hasonlóbakká válunk Istenhez, növelve ezáltal az arra való képességünket, hogy megtapasztaljuk az általa érzett örömet.

Kisgyermek ÉS AZ úrvacsora

Kisgyermekünk érezték, hogy fontos számunkra az úrvacsora. Tehettünk volna még mást is annak érdekében, hogy segítsünk nekik meglátni, hogy az számukra is fontos.

Írta: Aaron L. West

Eltűnődtek már azon, miért engedjük a megkeresztetlen kisgyermeknek, hogy vegyenek az úrvacsorából? Vajon csak azért, hogy elkerüljük a hisztit, amiért nem kaphatnak egy darab kenyeret? Vajon csak azért, hogy könnyebb legyen elvégezni a szertartást? Csak a békesség kedvéért?

Nem hiszem. Úgy vélem, hogy ennek mélyebb okai vannak. Azért gondolom így, mert hiszem, hogy amikor Jézus Krisztus azt mondja, hogy „mindenki”, akkor azt úgy érti, hogy mindenki. Amikor pedig a sokasághoz beszél, senkit nem rekeszt ki.

Amikor a feltámadt Szabadító bevezette az amerikai földrészen élő népe között az úrvacsorát, kihangsúlyozta, hogy a szertartás különleges jelentőséggel bír a megkeresztelték számára.¹ Mindazonáltal arra utasította a tanítványait, hogy „adjanak [úrvacsorát] a sokaságnak”² A sokaság pedig magában foglalta a „kicsinyeket”³ is.

Amikor a mai papságviselők kiejtik az úrvacsorai imák szavait, arra kérik Mennyei Atyát, hogy áldja meg és szentelje meg a kenyeret

és a vizet „mindazok lelke számára”, akik vesznek belőle.⁴ Mindazok, vagyis mindenki számára. Mindenki számára, aki abból vesz – beleértve minden egyes kisgyermeket.

Ha a kenyérből és vízből való vételkor a gyermekek az ő tiszta lelkük megáldására fogadják ezeket a jelképeket,

akkor lennie kell valamilyen módnak arra, hogy valamilyen szinten megértessük velük a szertartás jelentőségét.

Ennek tudatában tekintek vissza azokra az időkre, amikor a gyermekeim kicsik voltak. A feleségemmel elég jó munkát végeztünk abban a tekintetben, hogy csendben maradtak az úrvacsora szertartása alatt. Szerintem érezték, hogy fontos számunkra az úrvacsora. De tehettünk volna még mást is annak érdekében, hogy segítsünk nekik meglátni, hogy az *számukra* is fontos.

Mit tehettünk volna? Emlékezhettünk volna rá, hogy a kisgyermekek képesek megtartani az úrvacsorai imában tett ígéreteket. Fel tudják fogni a saját kicsi, de erőteljes módjukon, mit jelent „mindenkor emlékezni” Jézusra. Meg tudják fogadni a „parancsolatait betartani” részt. Még azt is meg tudják mutatni, hogy Krisztus „nevét készek magukra venni”, tudva, hogy hamarosan részük lehet ebben a kiváltságban, amikor megkeresztelik és konfirmálják őket.⁵

De mi a helyzet a szövetségek megújításával? Az egyházi vezetők azt tanították, hogy amikor veszünk az úrvacsorából, megújítjuk az Úrral kötött valamennyi szövetségünket.⁶ A kisgyermekeknek nincsenek megújítható szövetségeik.

Megint visszagondolok azokra az időkre, amikor a gyermekeim kicsik voltak. Abban nem segíthettünk volna nekik, hogy visszatekintsenek a szövetségeikre, de segíthettünk volna nekik előre tekinteni. Elképzelem, ahogy a szombat reggelén ezt mondom a kisfiamnak vagy kislányomnak:

„Amikor nyolcéves leszel, meg fognak keresztelni, és elnyered a Szentlélek ajándékát. Szövetséget fogsz kötni. A szövetség, melyet *majd* megkötsz, olyan lesz, mint azok az ígérek, melyeket *most* teszel az úrvacsoravételkor.

Amikor ma veszek az úrvacsorából, megújítom a keresztes szövetségemet, mintha újból megtenném azokat az ígéreteket. Te is ott leszel velem, de te nem újítod meg a szövetségedet, mert még nem kötötted meg. Ehelyett a szövetség megkötését *gyakorolhatod*. Minden alkalommal, amikor veszel az úrvacsorából, felkészülhetsz, hogy megkereszteljenek és konfirmáljanak. Így amikor betöltöd a nyolcat, már felkészült leszel.”

Ha esetleg szokatlannak tűnik a *gyakorlás* szó használata ebben az összefüggésben, gondoljátok át a következőket. Egy édesapa, áhítatos környezetben, segíthet a gyermekének felkészülni a keresztes szertartására, ha megmutatja neki, hogyan fognak együtt állni a medencében, illetve ha elmondja neki a keresztes ima szavait. Ott és akkor nem végzi el magát a szertartást. Bizonyos értelemben segít a gyermekének gyakorolni, aki így már nem fog amiatt aggódni, hogy mi vár rá a keresztesmedencében. Úgy hiszem, hogy az anyák és apák a keresztes szövetség megkötését és megtartását is segíthetnek gyermekeiknek gyakorolni. Minden úrvacsorai gyűlés szent gyakorlási alkalom lehet a kisgyermekek számára, amikor a Szabadító engesztelésének jelképeiből vesznek.

Így hát visszatérek az eredeti kérdésemhez. Miért engedjük a megkeresztetlen gyermekeknek, hogy vegyenek az úrvacsorából? Csak a „békesség kedvéért”? Természetesen nem. Azért segítünk a „kicsinyeinknek” venni az úrvacsorából, hogy emlékezhessenek a Szabadítójukra és megtarthassák az Ő békességét – olyan békességet, melyhez nem hasonlít semmi, amit a világ adhat.⁷ Segítünk nekik felkészülni arra, hogy egyre nagyobb és nagyobb bőségben nyerhessék el ezt a békességet a jövőben, amikor majd szövetségeket kötnek Ővele, és megtartják azokat. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Utahban él.

JEGYZETEK

1. Lásd 3 Nefi 18:5, 11.
2. 3 Nefi 18:4; kiemelés hozzáadva.
3. Lásd 3 Nefi 17:21–25; 18:1–4.
4. Tan és a szövetségek 20:77, 79; kiemelés hozzáadva.
5. Tan és a szövetségek 20:77.
6. Lásd L. Tom Perry: „Míg vesszük az úrvacsorát”. *Liahóna*, 2006. máj. 41.
7. Lásd János 14:27.

MEGÉRTENI AZ öngyilkosságot

ELŐJELEK ÉS MEGELŐZÉS

Írta: Simokava Kenicsi, PhD

UNSZ Családsegítő Szolgáltatások, Japán iroda

A mikor Kevin 16 éves volt, a szülei elváltak. Nagyjából ugyanebben az időben hagyta abba a hangulatingadozásai kezelésére felírt epilepszia-gyógyszer szedését is. Anélkül, hogy tudta volna, bipoláris zavarban is szenvedett, és megjelentek nála a paranoia, a szélsőséges mánia és a súlyos depresszió tünetei. Úgy tűnt, hogy a gyógyszerek nem segítenek. A betegsége eljutott arra a pontra, amikor annyira kimerültnak érezte magát, hogy eldöntötte, véget vet az életének, és erről nem szól senkinek.

Kevin így idézte fel azt a napot, amikor el akarta venni a saját életét: „Sírtam. Iszonyatosan fáradt voltam, érzelmileg teljesen kimerült. Csak néztem az embereket, és azt kívántam, bárcsak valaki – akárki – azt kérdezné: »Jól vagy?« Bármennyire is vágytam erre, folyamatosan hallottam ezeket a hangokat [a fejemben], amelyek ezt mondogatták: »Meg kell halnod.« [...] Egész idő alatt könyörögtem magamnak, hogy ne [tegyem meg], de a hangok túl erősek voltak, és egyszerűen nem tudtam harcolni ellenük.”¹

Tragikus módon senki nem figyelt fel a gyötrődésére. Mivel meg volt róla győződve, hogy senki sem törődik vele, végül megtette – ám csodálatos módon túlélte.

Át tudjuk érezni legalább részben az ő túlradó gyötrelmét és az elkeseredett, néma segélykiáltását?

Az öngyilkosság a halandóság egyik legnehezebb próbatétele, úgy azok számára, akik öngyilkosságra irányuló gondolatoktól szenvednek, mind pedig a hátrahagyott családtagok számára. M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta: „Megítélésem szerint nincs annál nehezebb időszak egy család számára, mint amikor egy szerettük elveszi a saját életét. Az öngyilkosság mélységesen megrázó esemény egy családnak.”² Tekintettel e megpróbáltatás súlyos voltára, vegyük át, (1) amit az öngyilkosságról tudunk, beleértve az előjeleit és mindazt,

amit a megelőzés érdekében tehetünk; (2) amit a hátrahagyott családtagok és közösségek tehetnek; valamint (3) amit mindannyian meg kell hogy tegyünk a Krisztusba vetett hitünk és reményünk megerősítéséért, hogy el ne csüggedjünk.

Megérteni az öngyilkosságot

Világszerte több mint 800 000 ember követ el öngyilkosságot évente.³ Ez azt jelenti, hogy valahol a világban 40 másodpercenként újabb és újabb ember végez magával. A tényleges szám valószínűleg ennél is magasabb, mivel az öngyilkosság érzékeny téma, ráadásul egyes országokban törvénytelen is, ennél fogva nem minden esetet jelentenek be. A 15–29 éves korosztályban az öngyilkosság a második leggyakoribb halálozási ok. A legtöbb országban az öngyilkossági ráta a 70 évnél idősebbek körében a legmagasabb. Az öngyilkosság közvetlenül vagy közvetetten társadalmunk nagy részét érinti.

Előjelek

Amikor úgy tűnik, hogy nem vagyunk képesek megbirkózni az élet kihívásaival, szélsőséges stresszt élhetünk át. Amikor valaki számára az érzelmi gyötörődés elviselhetetlennek tűnik, olyankor annyira elhomályosulhat a gondolkodása, hogy a halál érződik az egyetlen lehetőségnek. Úgy érezheti, hogy senki sem tud segíteni, ami pedig társadalmi elszigetelődéshez vezethet. Ez tovább súlyosbítja

a gyötrelmeket, valamint a megrekedtség és reménytelenség érzését, ami végül oda vezet, hogy az öngyilkosság tűnik az egyetlen lehetőségnek.

Amikor valaki *bármelyiket* produkálja a következő súlyos előjelek⁴ közül, haladéktalanul egészségügyi szakemberhez vagy a hivatalos szervekhez (rendőrség, mentők) kell fordulnunk segítségért:

- Önkárosítással, öngyilkossággal való fenyegetőzés
- Öngyilkosság módjai, eszközei iránti intenzív érdeklődés
- A halál, az elmúlás vagy az öngyilkosság, mint a beszélgetések vagy írások témája

A következő jelek kevésbé sürgős helyzetre utalhatnak, de ne habozzunk felkarolni és megsegíteni azt, akit ezek közül bármelyik jellemez:

- Hangot ad a reménytelenségnek és az élet értelmetlenségének
- Düh, harag vagy bosszúvágy jellemzi a megnyilvánulásait
- Vakmerően, meggondolatlanul viselkedik
- Csapdában érzi magát
- Több alkoholt vagy gyógyszert fogyaszt
- Visszahúzódik a barátaitól, családtagjaitól vagy általában az emberektől
- Szorongást vagy nyugtalanságot érez, vagy szélsőségesen ingadozik a hangulata
- Álmatlansággal küszködik vagy állandóan alszik
- Tehernek érzi magát mások számára

Az öngyilkosságot megkísérlők közül nem mindenki adja mások tudtára a szándékát, de a zömüknél megfigyelhetők az ilyen figyelmeztető jelek. Komolyan kell tehát venni ezeket az előjeleket!

Még ha nem is áll rendelkezésre azonnal egy szakember, a valóban gondoskodó barátok és családtagok erejét nem lehet eléggé hangsúlyozni.

Megelőzés

Amikor valaki az öngyilkosságot fontolgatja, a család és a barátok életbevágó szerepet töltenek be. Ahogyan azt Alma tanította, kötelesek vagyunk „egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek; ... gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak” (Móziás 18:8, 9).

*Ahogyan azt Alma tanította,
kötelesek vagyunk „egymás
terheit viselni, hogy azok
könnyűek lehessenek; ...
gyászolni azokkal, akik
gyászolnak; igen, és
megvigasztalni azokat, akik
vigasztalásra szorulnak”.*

Íme néhány hasznos dolog, melyeket a család és a barátok megtehetnek:

Nyújtsátok ki a kezeteiket, és szeretettel figyeljétek! Amint azt Ballard elder tanácsolta: „Semmi sem hatalmasabb, mint a szeretet karja, mely képes átkarolni a küszködőket.”⁵ Dale G. Renlund elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította, hogy „Mennyei Atyánk szemével tekint[sünk] másokra. [...] Csak akkor érezhetjük a Szabadító irántuk érzett gondoskodó aggodását. [...] Ez a szélesebb látókör megnyitja szívünket mások csalódásai, félelmei és szívfájdalmai előtt.”⁶

Konkrét dolgokban segítetek! Ha az adott személy olyan válságot él át, amely a biztonságát és az alapvető szükségleteit érinti, ajánljatok kézzelfogható segítséget, de engedjétek, hogy ő döntsön, elfogadja-e vagy sem. Ha például valaki az állása elvesztése miatt foglalkozik az öngyilkosság gondolatával, akkor a betöltendő állások megtalálásában nyújtott

segítség választási lehetőségeket kínál számukra, és segít kilábalni a megrekedtség érzéséből.

Kérdezzetek rá, hogy foglalkoztatja-e őket az öngyilkosság! Amikor aggódtok, mert valaki gyötrődik és az öngyilkosság előjelei mutatkoznak rajta, kérdezzetek rá, hogy foglalkoztatja-e őket az öngyilkosság. Lehet, hogy ennek során kényelmetlenül érzitek magatokat, de legjobb úgy kideríteni az öngyilkossági szándékot, hogy közvetlenül rákérdezzetek. Ezzel esetleg megnyitjátok az ajtót az illető számára, hogy a nehézségeiről és aggodalmairól beszéljen.

Feltehettek például ehhez hasonló kérdéseket: „Ez nagyon úgy hangzik, mint ami túl sok lehet egy embernek. Öngyilkosságon gondolkodsz?” vagy „Olyan mélyek a fájdalmaid, hogy már azon tűnődöm, nem fontolgatod-e az öngyilkosságot.” Amennyiben nem fontolgatja, valószínűleg meg fogja nektek mondani.

Ha úgy érzitek, hogy nem nyitott felétek az öngyilkosságra irányuló gondolatait illetően, akkor maradjatok közel a Lélek készítéseihez, hogy megtudjátok a teendőket. Talán csak arra éreztek készítést, hogy mellette maradjatok, míg meg nem nyílik irányotokban.

Maradjatok mellette és szerezzetek segítséget! Ha valaki közli veletek, hogy öngyilkosságot fontolgat, maradjatok mellette, és kezdeményezétek, hogy beszéljen arról, ami bántja őt. Ha az öngyilkosság konkrét módszereiről és időzítéséről beszél, segítsétek abban, hogy kapcsolatba lépjen egy segélyvonallal vagy egy sürgősségi ellátást nyújtó pszichiátriai osztállyal.

Reagálás az öngyilkosságra

Látható előjelekkel vagy azok nélkül, egyesek elveszik a saját életüket. Amikor a hátrahagyott családtagok és barátok egy

szerettük öngyilkosságának megrázó tapasztalatával szembesülnek, gyakran mély, erőteljes és összetett gyászt élnek át. Többek között az alábbi reakciók jelentkezhetnek:

- Szégyen, és a megbélyegzettség érzése
- Döbbenet és hitetlenség
- Harag, megkönnyebbülés vagy bűntudat
- A halál okának titkolása
- Társadalmi elszigetelődés, és a családi kapcsolatok szakadozása
- Tevékeny, olykor megszállott részvétel a különböző öngyilkosság-megelőző erőfeszítésekben
- Emésztő vágy a miértek megértésére
- Elhagyatottság és elutasítottság érzése
- Az elhunyt, saját maguk, mások és Isten hibáztatása
- Erőteljesebb öngyilkossági gondolatok vagy önpusztító érzések

- Megnövekedett stressz az ünnepek alatt és a haláleset évfordulóján.⁷

Amit a hátrahagyott családtagok és közösségek tehetnek

Ne ítéljetelek! Miközben az öngyilkosság valóban súlyos dolog, Ballard elder valami másra is emlékeztet bennünket: „Természetesen nem ismerjük az öngyilkosságok összes körülményét. Csak az Úr ismeri az összes részletet, és ő lesz az, aki majd megítéli a földi cselekedeteinket. Mikor [az Úr] majd ítélkezik felettünk, érzésem szerint, minden körülményt tekintve vesz: genetikai és kémiai felépítésünket, mentális állapotunkat, intellektuális képességeinket, a kapott tanításokat, atyáink hagyományait, egészségi állapotunkat és így tovább.”⁸

Engedjék, hogy mindenki a saját módján dolgozza fel a gyászt, és tartsuk tiszteletben azt! Az emberek eltérő módon gyászolnak, minthogy az elhunytal való kapcsolatuk is eltér másokétól. Fogadjuk el és méltányoljuk mindenki egyéni gyászélményét.

Amikor eltávozik egy szerettünk, erős, túlradó érzelmek áraszthatnak el bennünket. A gyász átélése azonban nem jelenti a hit hiányát. A Szabadító ezt mondta: „Éljete együtt szeretetben olyannyira, hogy siratjátok azok elvesztését, akik meghalnak” (T&Sz 42:45). A gyász az elhunyt szereteteink iránti szeretetünk jele, valamint annak a jele, hogy mit jelentett számunkra a kapcsolatunk.

Kérjete segítséget! Amikor gyászoltok, minden nyomasztó teherként nehezédhet rátok. Ha segítségért nyúltok, azzal szent lehetőséget biztosítotok másoknak arra, hogy szeressenek és szolgáljanak benneteket. Ha engeditek, hogy segítsenek, az gyógyító és erősítő hatással lehet – nemcsak rátok, hanem rájuk is.

Maradjatok kapcsolatban másokkal! Egyesek magukban gyászolnak, és így néha elszigetelődnek, tehát maradjatok kapcsolatban a családtagjaitokkal és barátaitokkal. Időről időre nyújtsátok kezeteke a gyászoló családtagjaitok, rokonaitok és barátaitok felé, és ti ajánljátok fel a segítségeteket, mert lehet, hogy ők nem fognak titeket megkérni.

Támaszkodjate a Szabadítóra! Végső soron a Szabadító a gyógyulás és a békesség forrása. „Az engesztelése... lehetőséget biztosít nekünk, hogy szólítsuk Őt – aki átélte az összes halandó gyengeségünket –, hogy erő adjon a halandóság terheinek viseléséhez. Ismeri gyötrelmeinket, és Ő ott van nekünk. A jó samaritanushoz hasonlóan, amikor

sebesülten ránk talál az út mentén, akkor bekötözi sebeinket és gondoskodik rólunk (lásd Lukács 10:34).”⁹

Tudatosuljon bennünk, hogy mindannyiunknak teljességgel az Úr Jézus Krisztusra és az Ő engesztelésére kell támaszkodnunk, miközben megtesszük a részünket. Eme alázatos felismeréssel törekedjünk megérteni a gyötrelmek közt őrlődő családtagjainkat és felebarátainkat, karoljuk fel őket szeretettel, és növeljük együtt a Szabadítóba vetett hitet és bizalmat, aki „eltöröl minden könyvet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé” (Jelenések 21:4). ■

JEGYZETEK

1. Kevin Hines, in Amanda Bower, “A Survivor Talks About His Leap,” *Time*, May 24, 2006, Time.com.
2. M. Russell Ballard, in Jason Swenson, “Elder Ballard Offers Comfort and Counsel to Those Affected by Suicide,” *Church News*, Dec. 19, 2014, news.lds.org.
3. Lásd World Health Organization, *Preventing Suicide: A Global Imperative* (2014), 2.
4. Lásd M. David Rudd and others, “Warning Signs for Suicide: Theory, Research, and Clinical Applications,” *Suicide and Life-Threatening Behavior*, vol. 36, no. 3 (2006), 255–62.
5. M. Russell Ballard, in “Sitting on the Bench: Thoughts on Suicide Prevention” (video), lds.org/media-library.
6. Dale G. Renlund: Isten szemével. *Liahóna*, 2015. nov. 94.
7. Lásd John R. Jordan, “Is Suicide Bereavement Different? A Reassessment of the Literature,” *Suicide and Life-Threatening Behavior*, vol. 31, no. 1 (2001), 91–102.
8. M. Russell Ballard, “Suicide: Some Things We Know, and Some We Do Not,” *Ensign*, Oct. 1987, 8.
9. Dallin H. Oaks: Jézus Krisztus engesztelése által megerősítve. *Liahóna*, 2015. nov. 64.

AJÁNLOTT OLVASMÁNYOK

Jeffrey R. Holland: Mint az elroshadt edény. *Liahóna*, 2013. nov. 40–42.

Dieter F. Uchtdorf: Isten világosságának reménye. *Liahóna*, 2013. máj. 70–77.

Shayne M. Bowen: „Mert én élek, ti is élni fogtok”. *Liahóna*, 2012. nov. 15–17.

Prófétai szavak váratlan helyen

*Egy hátrahagyott folyóirat örökre
megváltoztatta Oscar Castro életét.*

Írta: Colette Lindahl

Az a nap, amikor Oscar felesége elhagyta őt és két gyermeküket, életének egyik legnehezebb napja volt. Oly sok döntést kellett meghoznia. Már így is munkát keresett, de most még egy albérletet is találnia kellett. Úgy tűnt számára, hogy az élete romokban hever. Arra gondolt, hogy egyszerűen feladja. Meg is tette volna, ha nem lett volna a két gyönyörű gyermeke.

Az argentinai San Juanban nem sok lakást lehetett találni annyiért, amennyit Oscar fizetni tudott. Végül azonban akadt egy kis lakás egy biztonságos környéken, amelyben addig egy csoport fiatal férfi lakott. Oscar kibérelte, és felkészült, hogy új életet kezdjen a gyermekeivel.

Új otthonukban ott maradt a földön néhány folyóirat és könyv; az egész napi takarítást és pakolást követően Oscar leült, és tekintete az egyik folyóiratra tévedt. A borító valamiért felkeltette a kíváncsiságát. A *Liahóna* cím alatt egy festmény volt: idős férfi állt egy toronyban és a néphez beszélt. A férfi a bibliai prófétákról látott képekre emlékeztette.

Oscar kinyitotta a folyóiratot, és beleolvasott: „Mindannyian tudjuk, hogy el kell mondanunk a szereteteinknek, hogy szeretjük őket. Néha azonban tetteink nem tükrözik ezt a tudást.”¹ Oscar felidézte azokat az

éles szavakat, melyek sokszor hangzottak el közte és a felesége között. Arra akarta tanítani a gyermekeit, hogy ennél jobbá váljanak. Oscar tovább olvasta a folyóiratot, és belül egyre növekvő reményt érzett. Még azon a héten elolvasott minden cikket, és többet akart tudni.

Egy hónappal később két misszionárius haladt el azon a környéken. Oscar odament hozzájuk, és megkérdezte, hogy utolsó napi szent misszionáriusok-e, és hogy mennyibe kerülne további példányokat vennie azokból az egyházi folyóiratokból. Az elderek közölték vele, hogy csupán az idejéből kell rászánnia 20 percet.

Másnap a két misszionárius meglátogatta Oscart a lakásán, aki elmesélte nekik a beköltözést és azon régi könyvek, folyóiratok és füzetek megtalálását, melyek alapján az egyházzal tájékozódott. Elmondta, hogy az első cikk, amelyet olvasott, közvetlenül az ő akkori életére vonatkozott. Már tudott a család fontosságáról, és többet szeretett volna tudni a családi estről és a családi imáról. Elmondta az eldereknek mindazt, amit az egyházzal megtudott, beleértve Joseph Smitht és az evangélium visszaállítását.

Egyenesen a szemükbe nézett, és kimondta azokat a szavakat, melyeket minden misszionárius hallani szeretne:

„Hiszem, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt.” Az elde-
rek arra kérték Oscart, hogy kereszteljedjen meg, ő pedig
könnyes szemmel beleegyezett. Néhány héttel később
Oscar Castrót megkeresztelték és az egyház tagjává
konfirmálták.

Az Úr felkészítette Oscart, a lelke pedig töredelmes
volt, tanulásra és növekedésre kész. Azon az emlékeze-
tes, megindító napon a *Liahona* általános konferenciai
számában lévő üzenetek lelkülete megérintette Oscar

szívét. A lakás előző bérelői nem
sejtették, milyen hatása lesz annak,
hogy hátrahagytak néhány egyházi
folyóiratot, de a bennük lévő evan-
géliumi üzenetek fontos misszioná-
riusi eszközzé váltak. Azzal, hogy
elvezették Oscart az általa keresett
igazságokhoz, örökre megváltoztat-
ták az életét. ■

*A szerző Argentínában élt, amikor a férje
misszióelnökként szolgált ott.*

**Oscar Castrót azt
követően keresztelték
meg és konfirmálták,
hogy rátalált a
Liahona egyik álta-
lános konferenciai
számára az újonnan
bérelt lakásában.**

JEGYZET

1. David A. Bednar: Szorgalmasabbak
és gondosabbak otthon. *Liahona*,
2009. nov. 17.

Amikor a családokat a feljegyzések összegyűjtésében, a szívek gyógyításában és a családtagok egymáshoz pecsételésében vesz részt, akkor ti és az utódaitok örökkön-örökké megáldattok.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza története a családokról szóló történet. Amikor azt mondom, hogy **családok**, akkor nem a mai fogalmaink szerinti apa, anya és gyermekek felállásról beszélek.

Úgy használom, ahogyan az Úr is: a **nemzetség** avagy a **többszemzedékes család** rokonértelmű szavaként, mivel mindenkinek van családja. Mennyei Atyánk gyermekei számára készített terve az ilyen családra összpontosít: gyermekekre, akik sok nemzedékre visszamenően az őseiktől merítenek erőt, és szülőkre, akik arra törekszenek, hogy nemzedékekre kiterjedően megáldják az utódaikat.

Ebben az értelemben a Mormon könyve is családok történeteit meséli el. Amikor ezeket a történeteket olvasuk, azt látjuk, hogy a családok nem változtak olyan sokat az évszázadok során. Még azok is, akik más időben és más helyen éltek, sokban hasonlítanak ránk. Isten azon vágya pedig, hogy a gyermekei boldog, örökkévaló családokban éljenek, nem változott.

Miért őrizte meg az Úr az e történeteket megörökítő feljegyzéseket? Mit szeretett volna, hogy mit tanuljunk belőlük? Tartalmaznak vajon olyan tanulságokat, amelyek segíthetnék a családunk összegyűjtését, gyógyítását és egybepecsételését célzó erőfeszítéseinket?

Lecke Lehitől

Úgy hiszem, hogy a Mormon könyve első családja – Lehi családja – egy olyan erőteljes leckét tartogat számunkra, melyet talán észre sem vettünk. Lehi családja sokat taníthat nekünk a családi feljegyzésekről – arról, hogy miért fontosak az Úrnak, és miért legyenek számunkra is fontosak.

A történet kezdetén Lehi és Sária Jeruzsálemben nevelgetik lányukat és négy fiukat, viszonylag kényelmes életet élve abban a nagy városban. Az életük azonban örökre megváltozott, amikor az Úr azt parancsolta Lehinek, hogy vigye a családját a vadonba.

Lehi engedelmeskedett, a családjával együtt hátrahagyta a javait és kimerészkedett a vadonba. Miután egy ideig vándoroltak, Lehi így szólt a fiához, Nefihez:

„Íme álmodtam egy álmot, amelyben az Úr megparancsolta nekem, hogy te és fivéred *térjetelek vissza* Jeruzsálembe.

Mert íme, Lábánnál van a zsidók feljegyzése, valamint őseim nemzedékrendje, és ezek rézlemezekre vannak vésve” (1 Nefi 3:2–3; kiemelés hozzáadva).

E parancsolatnak köszönhetően család-jaink megáldattak a hit és az engedelmes-ség következő nagyszerű, Nefitől származó kijelentésével: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt, mert tudom, hogy az Úr nem ad parancsolatokat az emberek gyermekeinek, csak akkor, ha utat készít számukra, hogy végrehajthassák azt a dolgot, amit megparancsol nekik” (1 Nefi 3:7).

A rézlemezek feljegyzést alkottak. Tartalmazták a szentírásokat, de tartalmazták Lehi családtörténetét is. Az Úr tudta, mennyire fontos lesz megőrizni azt a feljegyzést az eljövendő nemzedékek sokasága számára.

Tűnődtek már azon, vajon miért nem Lehit, hanem a fiait utasította az Úr, hogy térjenek vissza a feljegyzésért? Hiszen ő volt a család pátriárkája. Az Úr *neki* küldte a látomást. Vajon Lehi nem gyakorolt volna a fiainál nagyobb hatást Lábánra?

Nem tudjuk, miért utasította az Úr Lehi fiait, hogy térjenek vissza Jeruzsálembe, de azt tudjuk, hogy megküzdöttek azért, hogy elvégezzék, amire az Úr kérte őket. A feladat nehéz volt és próbára tette a hitüket. Értékes leckéket tanultak, amelyek mindvégig jó szolgálatot tettek nekik a vadonbéli utazásuk során. Talán a legfontosabb, hogy megtanulták, hogy amikor az Úr parancsol, akkor valóban utat is készít.

Feltehetjük magunknak a kérdést: vajon mit akar megtanítani az Úr a fiainknak és lányainknak, amikor „visszatérnek”, hogy elhozzák a családi feljegyzéseinket? Hogyan készít utat számukra? Vajon azt szeretné, hogy valamit megtapasztaljanak? Vajon mi megkérjük-e őket ezen tapasztalatok megszerzésére? Milyen áldásokban szeretné

Az Úr azt akarta, hogy Lehi családja rendelkezzen ezekkel a feljegyzésekkel. Ezek a hovatartozás érzését biztosították a leszármazottainak.

részesíteni a fiaitokat és lányaitokat a templo-mi és családtörténeti szolgálat révén?

Amikor Nefi és a fivérei visszatértek atyjuk sátrához, Lehi „vette a feljegyzéseket, melyek a rézlemezekre voltak vésve, és elejétől kezdve tanulmányozta azokat.” A feljegyzésekben megtalálta „Mózes öt könyvét”, „a szent próféták próféciait”, és „atyáinak egy nemzedékrendjét is; tudta tehát, hogy József leszármazottja..., akit eladtak Egyiptomba”. Amikor pedig Lehi „mindezen dolgokat látta, eltelt a Lélekkel” (1 Nefi 5:10, 11, 13, 14, 17).

Azután pedig Lehi megtanította a családjának, amit a lemezekről megtudott. Úgy is fogalmazhatunk, hogy a sátra családtörténeti és tanulási központtá változott – pont úgy, ahogy az otthonunknak is kellene.

Könnyen belátható, miért akarta az Úr, hogy Lehi családja rendelkezzen ezekkel a feljegyzésekkel. Önazonosság-érzetet adtak a leszármazottainak, összekötve őket a múltbéli hithű pátriárkákkal, és szívükbe ültetve „az atyáknak tett ígéreteket” (T&Sz 2:2; Joseph Smith története 1:39). E feljegyzések annyira fontosak voltak a még meg sem született nemzedékek hite szempontjából, hogy

a Lélek Nefihez intézett figyelmeztetése szerint nélkülük egy egész nemzet süllyedne és veszne el a hitetlenségben (lásd 1 Nefi 4:13).

Egy másik Mormon könyvebeli nép tapasztalatai megmutatták, mennyire igaz, hogy amikor elvesznek a feljegyzések, akkor elvesz az igazság is, és ez katasztrofális következményekkel járhat a rákövetkező nemzedékekre nézve.

A mulekiták nagyjából Lehi családjával egy időben hagyták el Jeruzsálemet. Azonban Lehi családjával ellentétben „nem hoztak magukkal feljegyzéseket”. Mire úgy 400 évvel később Móziás rájuk bukkant, „romlott lett a nyelvük, és... megtagadták Teremtőjük létezését” (Omni 1:17). Elvesztették önazonosságukat, mint szövetséges nép.

Móziás a saját nyelvére tanította a mulekitákat, hogy tanulhassanak a birtokában lévő feljegyzésekből. Ennek eredményeképpen a mulekiták zavaros, istentelen társadalma olyanná változott, amely értette Isten számukra – és családjaik számára – készített boldogságtervét.

TérjeteK vissza a családokkal

Annak ismerete, hogy kik is vagyunk Istenhez és egymáshoz viszonyítva, megváltoztatja a gondolkodásunkat, a cselekedeteinket és a másokkal való bánásmódunkat. A feljegyzések önazonosságunk és látószögünk létfontosságú részét képezik. A hátratekintés felkészít, hogy előrehaladjunk.

Szülők! Megkértétek már a családokat, hogy „térjenek vissza”? Vajon nem vált-e külön valamilyen formában a családok a feljegyzéseitől – vagy egymástól? Vajon nem lettek-e elmetszve a családok múlt és jelen közti kötelékei? A családtörténetek mely eseménye okozta ezt a különválást? Bevándorlás, családi viszály, az evangéliumhoz való megtérés, vagy egyszerűen csak az idő múlása? Kinyújtottátok-e mostanában a kezeteiket, hogy a FamilySearch.org oldalon meglegjétek őseiteket?

Izráel háza szétszórattott, és ebbe a családjaink és feljegyzéseink szétszórattása is sokszor beleértendő. Felelősségünk abban áll, hogy összegyűjtsük őket, és – ahol szükséges – begyógyítsuk az elválás sebeit. Miközben szorgalmasan arra törekszünk, hogy gyermekeink szívét az atyáik felé fordítsuk, a saját szívünk a gyermekeink felé fog fordulni¹, és együtt fel fogjuk fedezni az e munkából fakadó békességet és gyógyulást (lásd T&S 98:16).

Ahogy Lehi visszaküldte fiait Jeruzsálembe a szent feljegyzésekért, küldjük vissza mi is gyermekeinket a mi családi feljegyzéseinkért. Ahogy az Úr utat készített Nefi számára, éppúgy megadta az internetet és az egyéb műszaki megoldásokat is, amelyek lehetővé teszik gyermekeink számára, hogy összegyűjtsék és meggyógyítsák a családjainkat. Templomokat is készített, ahová elvihetjük a talált neveket, és összegyűjtésünket véglegessé tehetjük a pecsételési szertartások által.

Öröm a vadonban

Amikor a feleségemmel, Sharollal házasságot kötöttünk, úgy döntöttünk, hogy négy fiunk lesz. Az Úrnak más terve volt. Négy lányt adott nekünk.

A négy lányunkkal vándoroltunk a vadonban. Ma már férjnél vannak, gyermekeik születtek, és a saját vadonjukban vándorolnak. Vajon minden könnyű volt az utazás során? Nem. Nekünk is kijutott a zúgolódásból, és volt bőven küszködés is.

Az élet vadonja nehéz is lehet a családok számára. Amikor megkérdezik, hogy vagyunk, gyakran azt felelem: „Köszönöm kérdésed, éppen két válság közt.”

Vannak azonban igazán örömteli pillanatok is az út során. Pátriárkáként és mátriárkáként sok időt töltünk azzal, hogy hozzáeddzük gyermekeinket a vadonhoz. Napjaink prófétái megígérték, hogy a családtörténeti munka „védelmet [nyújt] az ellenség hatása ellen”², valamint a Szabadítóhoz történő „mély és maradandó” megtérést eredményez.³ Mily erőteljes módja családjaink összegyűjtésének, gyógyításának és egymáshoz pecsételésének!

Családunk pátriárkájaként megkértem a lányainkat, hogy „térjenek vissza”, *találják meg* a feljegyzéseket, *vigyék el* a neveket a templomba, és *tanítsák* unokáinkat. Azt kértem, hogy a családtörténetünkben való részvétel által ismerjék meg, kik is alkotják őket.

Egy ígélet

Megígérem, hogy amikor megkéríteK gyermekeiteket, hogy „térjenek vissza” és találják meg családi feljegyzéseiteket, akkor majd Lehihez és Sáriához hasonlóan „rendkívül örvendeztek” együtt, és „hálát adt[ok] Izráel Istenének”. Amint a feljegyzésekben kutattok, „eltelt[ek] a Lélekkel”, mivel látni fogjátok, „hogy kíváncsiak; igen, méghozzá nagy értékkel bírnak”. Tudni fogjátok azt is, hogy „az Úr bölcsessége szerint volt, hogy [magatokkal vigyétek] azokat, amint a vadonban a megígért föld felé [mentek]” (1 Nefi 5:9, 17, 21–22).

Az egyház itt van, hogy támogassa és erősítse a családokat ezen utazás során. Megígérem, hogy amikor a családok a feljegyzések összegyűjtésében, a szívek gyógyításában és a családtagok egymáshoz pecsételésében vesz részt, akkor ti és az utódaitok – vagyis a családok – örökkön-örökké megáldottok. ■

A „Gathering, Healing, and Sealing Families” című, 2015. február 14-én, Salt Lake Cityben, a RootsTech családtörténeti konferencián elhangzott beszéd alapján.

JEGYZETEK

1. Az Alma 37:8–10 arra sorol példákat, hogyan hoztak gyógyulást Lehi utódaira a rézlemezekon lévő feljegyzések.
2. Richard G. Scott: A halottak megváltásának öröme. *Liahóna*, 2012. nov. 94.
3. David A. Bednar: A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 27.

INTERNETES FORRÁSOK

Két apostol áldásokat ígér azoknak a fiataloknak, akik családtörténeti és templomi szolgálatban vesznek részt. Az angol nyelvű rövidfilm megnézéséhez olvassátok be ezt a QR-kódot vagy látogassatok el az lds.org/go/1016000 oldalra.

Szeretet VAGY BUJASÁG?

Írta: Joshua J. Perkey

Egyházi folyóiratok

BUJASÁG.

Kétségtelenül rusnya egy szó. A legtöbbünk gondolni sem akar rá, nemhogy tanulni róla. A kifejezés valami szennyes, sötét érzetet kelt – valami csábító, mégis helytelen.

Jó oka van ennek. Ha „minden rossznak gyökere a pénz szerelme” (1 Timótheus 6:10), akkor a bűnös vágyakozás bizonyosan annak titkos szövetségese. Közönséges és lealacsonyító. A bűnös vágyakozás birtokolható vagy megszerzhető tárggyakká változtatja az embereket, dolgokat, sőt az eszméket is, egy kínzó szükség kielégítésére. Ha azonban ezt már tudjuk, miért kellene többet tanulnunk róla?

Azért, mert ha jobban megértjük, hogy mi ténylegesen a bujaság, megtanulhatjuk úgy alakítani a gondolatainkat, érzéseinket és tetteinket, hogy elkerülhessük és leküzdhessük a megnyilvánulásait. Ez szorosabb kapcsolathoz vezet köztünk és a Szent Lélek között, ami megtisztítja a gondolatainkat és szándékainkat, valamint megerősít bennünket. Az pedig egy sokkal boldogabb, békésebb és örömtelibb élethez fog vezetni.

A bujaság meghatározása

Elsősorban úgy szoktunk gondolni a bujaságra, mint a testi vonzalom helytelen, erőteljes érzéseire egy másik személy iránt. Ám bűnös vágyakozást érezni lehetséges szinte bármi iránt: a pénz, tulajdon, tárgyak és természetesen emberek iránt is (lásd Kalauz a szentírásokhoz: vágy).

HA JOBBAN MEGÉRTJÜK,
HOGY MIT IS JELENT
VALÓJÁBAN A BUJASÁG,
VAGYIS A BŰNÖS VÁGYA-
KOZÁS, MEGTANULHATJUK,
HOGYAN KERÜLJÜK EL, ÉS
HOGYAN HOZZUNK OLYAN
DÖNTÉSEKET, MELYEK
KÖZELEBB VISZNEK MINKET
A SZENT LÉLEKHEZ.

MILYEN A SZERETET ÉS A BUJASÁG?

A szeretet nemesít, a bujaság lealacsonyít. A szeretet az igazságot öleli keblére, a bujaság a hazugságot. A szeretet épít és erősít, a bujaság rombol és gyengít. A szeretet összetartó, a bujaság széthúzó. A szeretet békességet hoz, a bujaság viszályt. A szeretet megihlet, a bujaság eltompít. A szeretet gyógyít, a bujaság leépít. A szeretet felvillanyoz, a bujaság eléget. A szeretet megvilágít, a bujaság sötétbe borít. A szeretet feltölt és fenn tart, a bujaság kielégíthetetlen. A szeretet az ígért bensőséges társa, a bujaság a kevélységé.

Az ilyen vágyakozások arra ösztökélik az embert, hogy Isten akaratával szemben törekedjen valaminek a megszerzésére. Minden olyan érzést vagy vágyat magában foglal, melyek az egyén figyelmét világi javak vagy önző szokások – személyes érdekek, kívánságok, szenvedélyek és étvágyságok – felé fordítják Isten parancsolatainak betartása helyett.

Más szavakkal, az Isten akaratával ellentétes vágyódás valamire, vagy valaminek oly módon való birtoklása iránti vágy, amely ellentétes az Ő akaratával, az bűnös vágyakozás, és boldogtalansághoz vezet.¹

A bujaság veszélye

Habár úgy általában minden bűnös vágyakozástól óva intenek bennünket, a nemiség viszonylatában ez különösen veszélyes. A Szabadító így figyelmeztetett: „Valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében” (Máté 5:28).

Az ősi apostolok folyamatosan intettek a kívánság ilyen formája – a bujaság – ellen. Álljon itt egyetlen példa János apostoltól: „Mert mindaz a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból” (1 János 2:16; lásd még 17. vers; Rómabeliek 13:14; 1 Péter 2:11).

A figyelmeztetések sora ma is folytatódik.² Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a következőket mondta: „Hogy miért halálos bűn a bujaság? Nos, azon túl, hogy teljesen eltaszít bennünket a Lélektől, s ezzel megsebzí a lelkünket, úgy vélem, azért is bűn, mert beszennyezi

a legmagasztosabb és legszentebb kapcsolatot, melyet Isten a halandóságban ad nekünk – azt a szeretetet, melyet egy férfi és egy nő érez egymás iránt, valamint a házaspárok azon vágyát, hogy gyermekeket hozzanak egy olyan családba, melyet az örökkévalóságra szántak.”³

Sok bűnös cselekedetnek vált már a gyökerévé, amikor az emberek engedték kicsírázni a buja vágyakat. Ami egy látszólag ártatlan pillantással indul, hitvány hűtlenséggé fejlődhet, annak minden katasztrofális következményével. Azért történik ez, mert a bujaság elűzi a Szentlelket, és ez sebezhetővé tesz bennünket más kísértésekkel és bűnökkel, és az ellenség ravaszságával szemben.

Dávid király tragikus döntései szomorú példát mutatnak arra, milyen erőteljes és halálos lehet ez az érzélem. Úgy alakult, hogy Dávid meglátta Betsabét fürdés közben, és buja vágy támadt benne az asszony iránt. A buja vágy utat engedett a tetteknek, a király így magához hívatta az asszonyt, és vele hált. Azután – a bűne eltitkolására irányuló meggondolatlan lépésként – Dávid egy olyan csatába rendelte Betsabé férjét, ahol biztos halál várt rá (lásd 2 Sámuel 11). Ennek eredményeképpen Dávid elvesztette a felmagasztosulását (lásd T&S 132:8–9).

Dávid esete szélsőséges példának tűnhet, ám egyvalamit mindenképpen pontosan megmutat: a buja vágyakozás erőteljes kísértés. Ha megadjuk magunkat neki, olyan lépésekre vezethet bennünket, melyeket józan ésszel senki nem tenne. Az a tény, hogy ennyire alattomos, ily könnyen felkelhető, és ilyen eredményesen kísért

A bűnös vágyakozás minden olyan érzést vagy vágyat magában foglal, melyek az egyén figyelmét világi javak vagy önző szokások felé fordítják Isten parancsolatainak betartása helyett.

bennünket arra, hogy elforduljunk a Szentlélektől és vessük alá akaratunkat valaminek, ami tilos – mindez fokozottan veszélyessé teszi. Kiválthatja pornográf anyagok nézegetése, félreérthetetlen szövegek hallgatása, vagy a nem helyénvaló bensőségesség. Ugyanakkor a buja érzések maguk is arra készíthetik az embert, hogy pornográf anyagokat keressen. Ez a körforgás rendkívül erőteljes és veszélyes.⁴

A nemi természetű bűnös vágyakozás lealacsonyít minden kapcsolatot, nem utolsósorban az ember személyes kapcsolatát Istennel. „És bizony mondom nektek, amint már előbb is mondtam, hogy aki úgy tekint egy nőre, hogy vágyakozik utána, vagy ha valaki házasságtörést követ el a szívében, nem lesz vele a Lélek, hanem megtagadja a hitet és félni fog” (T&Sz 63:16).

Amint azt Richard G. Scott elder (1928–2015) a Tizenkét Apostol Kvórumából tanította: „A nemi erkölcstelenség akadályt gördít a Szent Lélek hatásának – összes felemelő, megvilágosító és erőt adó képességének – útjába. Erőteljes testi és érzelmi ingereket vált ki. Idővel ez olyan csillapíthatatlan étvágyat terem, amely egyre komolyabb bűnök felé tereli a vétkest.”⁵

Mi az, ami nem bűnös vágyakozás?

Miután átvettük, hogy *mi* számít bűnös vágyakozásnak, fontos azt is megérteni, hogy *mi nem az*, és ügyelni arra,

nehogy annak minősítsünk helyénvaló gondolatokat, érzéseket és vágyakat. A bűnös vágyakozás a vágy *egyik* fajtája, de léteznek igazlelkű vágyak is. Például vágyhatunk jó és helyénvaló dolgokra, melyek segítenek az Úr munkájának megvalósításában.

Gondoljatok bele:

- **A pénz iránti vágy.** Önmagában nincs abban semmi gonosz, ha pénzre vágyunk. Pál nem azt mondta, hogy *a pénz* minden rossznak gyökere. Azt mondta, hogy „minden rossznak gyökere *a pénz szerelme*” (1 Timótheus 6:10; kiemelés hozzáadva). Jákób tanításai további kifejtést tartalmaznak: „De mielőtt a gazdagságot keresitek, keressétek Isten királyságát. És miután már kaptatok egy reménységet Krisztusban, kaptok majd gazdagságot, ha azt keresitek; és ha azzal a szándékkal keresitek azt, hogy jót tegyetek – hogy felruházzátok a mezíteleneket, és hogy tápláljátok az éhezőket, és hogy szabaddá tegyétek a foglyokat, és hogy enyhüléssel szolgáljatok a betegeknek és a nyomorultaknak” (Jákób 2:18–19).
- **Helyénvaló nemi érzések a házastársatok iránt.** Ezek az Istentől kapott érzések segítenek megerősíteni, megtámogatni és egységessé tenni egy házasságot. Ugyanakkor *lehetséges* nem helyénvaló érzésekkel

Mivel Mennyei Atyánk önrendelkezést ad nekünk, hatalmunk van a gondolataink, érzéseink és cselekedeteik felett.

viszonyulni egy házastársához. Ha csupán a magunk kedvéért keressük a beteljesülést, vagy hogy kielégítsük saját sóvárgásunkat vagy érzéseinket, akkor átcsúszhatunk buja vágyakozásba, mely romboló hatással lehet a házassági kapcsolatra. Házasságon belül a helyénvaló testi érintkezésre való törekvéshez, illetve annak fenntartásához a kulcs a tiszta és szeretetteljes szándék.

A fontos tantétel az, hogy mindenre a helyes célból kell törekedni, vagyis Isten királyságának felépítése és a világban meglévő jószág növelése céljából. Ezzel ellentétben a bűnös vágyakozás arra buzdít bennünket, hogy lépünk a helyénvaló határokon kívülre, ahol a vágyaink lealacsonyítják Istent, tárgyiasítják az embereket, és olyan szörnyetegekké változtatják a tárgyakat, a vagyont vagy akár a hatalmat, melyek eltorzítják érzékenységünket és károsítják kapcsolatainkat.

Miért engedünk gyakran a bűnös vágyakozásnak?

Tudva, hogy milyen káros és veszélyes a bűnös vágyakozás, mégis miért olyan csábító és elterjedt? Miért engedjük oly gyakran, hogy legyűrjön bennünket? Elsőre úgy tűnhet, hogy az önzés vagy az önuralom hiánya áll a bűnös vágyakozás középpontjában. Ezek is hozzájárulnak, de gyakran a bűnös

vágyakozás legmélyebb gyökere az üresség. Az egyének könnyen engednek a bűnös vágyaknak, amikor hiábavalóan próbálkoznak, hogy betöltsenek egy űrt az életükben. A bűnös vágyakozás hamis érzelm: a valódi szeretet, az igaz értékek és a tartós tanítványság gyenge utánpótlása.

A megfelelő érzelmi önuralom bizonyos értelemben a szív állapota. Mert ahogyan az ember a szívében gondolkodik, olyan ő (lásd Példabeszédek 23:7). Bármire összpontosítunk is szellemileg és lelkileg, idővel az a gondolataink, érzéseink és cselekedeteink mozgatórugójává válik. Amikor csak úgy érezzük, hogy megkísértenek a bűnös vágyak, váltsuk fel azt a kísértést valami helyénvalóbbal.

A tétlenség is bűnös vágyakkal teli gondolatokhoz vezethet. Amikor túl kevés dolog történik az életünkben, hajlamosak vagyunk fogékonyabbá válni a gonosz hatásokra. Amikor tevékenyen törekszünk arra, hogy buzgón munkálkodjunk a jó ügyekben (lásd T&Sz 58:27), és igyekszünk hasznosan használni az időnket, kevésbé leszünk kitéve a bűnös vágyakkal teli gondolatoknak vagy egyéb káros hatásoknak.

Amint azt Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából kifejtette, azon vágyak, amelyek követése mellett döntünk, nemcsak a cselekedeteinkre vannak hatással, hanem arra is, hogy végül kivé válunk: „A vágyak alakítják ki a fontossági sorrendünket, ez a sorrend formálja a döntéseinket, a döntések pedig meghatározzák a tetteinket.

A cselekedetben végződő vágyak határozzák meg, hogyan változunk, mit érünk el, és kivé válunk.”⁶

Más szavakkal, nemcsak azokra az érzésekre kell ügyelnünk, amelyeknek engedünk, hanem a gondolatokra is, amelyek azokat az érzéseket kiváltják, vagy amelyeket azok az érzések kiváltanak. Amint Alma tanította, ha tisztátalanok a gondolataink, akkor a „gondolataink is kárhozthatni fognak minket” (Alma 12:14).

Az ellenszer a krisztusi szeretet

A bujaság vagy (tágabb értelemben) a bűnös vágyakozás nem elkerülhetetlen. Mivel Mennyei Atyánk önrendelkezést ad nekünk, hatalmunk van a gondolataink, érzéseink és cselekedeteik felett. Nem kötelező elmélyednünk a buja gondolatokban és érzésekben! Amikor kísértések támadnak, választhatjuk azt is, hogy nem követjük azokat az ösvényeket.

Hogyan győzhetjük le a bujaság kísértését? Azzal kezdjük, hogy helyénvaló kapcsolatot építünk ki Mennyei Atyánkkal, és mások szolgálatát választjuk. Mindennap gyakoroljuk továbbá a vallásunkat – többek között imádkozunk és tanulmányozzuk a szentírásokat –, ami meghívja a Szentlelket az életünkbe. Végül soron a titkos összetevő a krisztusi szeretet – a tiszta, őszinte, jóra való szeretet, mely arra vágyik, hogy Isten királyságát építse, és egyedül az Ő dicsőségét tartsa szem előtt. Az ilyen szeretet csak akkor lehetséges, amikor társunk a Szentlélek.

A bujaság eltávolításához szívből jövő imában kell kérnünk Istent, hogy vegye el az ilyen érzéseket, és adjon helyettük jószívű szeretetet (lásd

Moróni 7:48). Mint minden ilyen bűnbánat, ez is Jézus Krisztus engesztelésének kegyelme által válik lehetővé.⁷ Neki köszönhetően tanulhatunk meg úgy szeretni, ahogyan Ő és Mennyei Atyánk szeret minket.

Amikor folyamatosan Mennyei Atyánkra figyelünk, amikor az első és a második nagy parancsolat szerint élünk – vagyis hogy szeressük Istent és felebarátainkat, mint magunkat (lásd Máté 22:36–39) –, és amikor minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő tanította, a tiszta és őszinte szándékok egyre erősebben és erősebben befolyásolják az életünket. Amikor egyesítjük akaratunkat az Atya akaratával, fogyatkozásnak kísértéseink és a bujaság hatásai, melyeket Krisztus tiszta szeretete vált fel. Akkor eltölt bennünket az az isteni szeretet, mely felcseréli ezen világ közönséges vágyait Isten királysága építésének gyönyörűségével. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Dallin H. Oaks, „Joy and Mercy,” *Ensign*, Nov. 1991, 75; és Thomas S. Monson, „Finishers Wanted,” *Ensign*, July 1972, 69.
2. Példáért lásd többek között Tan és a szövetségek 88:121; Spencer W. Kimball, „President Kimball Speaks Out on Morality,” *Ensign*, Nov. 1980, 94–98; Neal A. Maxwell, „The Seventh Commandment: A Shield,” *Ensign*, Nov. 2001, 78–80; Russell M. Nelson, „Where Is Wisdom?” *Ensign*, Nov. 1992, 6–8. A bujaság elleni további szentírásbeli figyelmeztetésekért tekintsetek át a Kalauz a szentírásokhoz következő címszavait: erkölcsi tisztaság; érzéki, érzékiség; házasságtörés; homoszexualitás; kíván; nemi erkölcstelenség; paráználkodás; testi; vágy.
3. Jeffrey R. Holland: Nincs hely többé lelkem ellenségének. *Liahóna*, 2010. máj. 44–45.
4. A témáról bővebben lásd Dallin H. Oaks: Kiszabadulni a pornográfia csapdájából *Liahóna*, 2015. okt. 50.
5. Richard G. Scott, „Making the Right Choices,” *Ensign*, Nov. 1994, 38.
6. Dallin H. Oaks: Vágy. *Liahóna*, 2011. máj. 42.
7. Lásd például D. Todd Christofferson: A bűnbánat isteni ajándéka. *Liahóna*, 2011. nov. 38–41.

ÖT JAVASLAT A TISZTA ÉLETÉRT

Jeffrey R. Holland elder öt javaslatot tesz a tiszta élet visszaszerzésére és megtartására:

1. Tartsátok magatokat távol azoktól az olyan emberektől, anyagoktól és helyzetektől, akik és amelyek ártalmasak rátok nézve!
2. Kérjétek segítséget!
3. A rossz hatások kiküszöbölése érdekében fejlesszitek ki és gyakoroljátok önuralmat!
4. Cseréljétek az erkölcstelen gondolatokat reménytelen képzetekre és örömteli emlékekre!
5. Segítsétek elő az Úr Lelkének jelenlétét, és legyetek olyan helyeken, ahol jelen van!

Forrás: Jeffrey R. Holland: Nincs hely többé lelkem ellenségének. *Liahóna*, 2010. máj. 44–46.

SZOLGÁLAT a Jordánon túl

Vagy bárhol, ahol az Úrnak szüksége van rátok.

Írta: R. Val Johnson és Rachel Coleman

Egyházi folyóiratok és kiadási szolgáltatások

A szükség súlyos volt. 2013 elején öt kanyarós megbetegedést jegyeztek fel Jordániában, a Zaatari menekülttáborban. Több mint 100 000, túlsúlyolt körülmények között élő szíriai menekültre leselkedett a veszély, hogy megfertőzi őket ez a különösen ragályos, veszélyes vírus. A jordán kormány tömeges immunizációs kampányt tervezett a fertőzés továbbterjedésének megakadályozására. E terv alapján legkevesebb 90 000, 6 hónap és 30 év közötti szíriai menekültet akartak beoltani két hét leforgása alatt.

Volt azonban egy gond. Bár az Egyesült Nemzetek Nemzetközi Gyermekek Gyorssegélyalapja (UNICEF) rendelkezett a vakcinával, a jordán egészségügyi minisztérium pedig a klinikákkal, azonban egyikük sem rendelkezett a hűtési láncolat fenntartásához szükséges eszközökkel – injekciós tűkkel, orvoseszköz-tárolókkal, oltóanyag-hűtőkkel –, az idő pedig fogyott.¹

Itt jött a képbe Ron és Sandi Hammond jóléti misszionárius házaspár, akik az UNSZ Szeretetszolgálat jordániai országigazgatóiként szolgáltak. Mivel Ron és Sandi már bejáratott munkakapcsolatban álltak az UNICEF-fel és a minisztériummal, gyorsan bekapcsolódtak a szervezetek közti együttműködésbe, hogy megtalálják azt a pontot, ahol az UNSZ Szeretetszolgálat segíthet.

Ron így idézi fel ezt: „Érdeklődtünk, hogy mekkora költséggel járna a hűtési láncolathoz szükséges eszközök beszerzése. Amikor közölték, azt mondtuk: »Szerintünk az UNSZ Szeretetszolgálat segíthet.« Mire ők: »Milyen hamar? Ebben gyorsan kell lépnünk!«

Az UNSZ Szeretetszolgálat 20 órán belül jóváhagyta a szükséges eszközök beszerzését. „Amikor tájékoztattuk az egészségügyi minisztériumot és az UNICEF-et – meséli Ron –, alig hittek a fülüknek. Hogyan képes egy nem kormányzati szervezet ilyen gyorsan lépni? Nemcsak hogy tervszerűen lezajlott az immunizációs kampány, hanem olyan országos kampányt eredményezett, melynek során jordániai és szíriai emberek százezreit sikerült beoltani.”

Válság elhárítva.

Ráadásul az UNICEF, a jordán egészségügyi minisztérium és az UNSZ Szeretetszolgálat

Az UNSZ Szeretetszolgálat 90 000 szíriai menekült kanyaró elleni beoltásához nyújtott segítséget.

közi eredményes kapcsolat megteremtette a jövőbeni együttműködés lehetőségét is.

Az, ahogyan Ron és Sandi Hammond eljutott eddig a fontos pillanatig a Közel-Keleten, bizonyosságul szolgál Hammondék hitére, és az egyház idősmissionáriusi programjának sugalmazott voltára.

Misszionárius házaspárokra várva

2012-ben Hammondék szertartásslátszókként tevékenykedtek az Idahói Rexburg templomban. Ronnak jól működő fogászata volt és a Brigham Young Egyetem – Idaho vallási tanszékén is tanított. Életük csendes mindennapjai azonban hirtelen megváltoztak, amikor azt a határozott lelki benyomást érezték, hogy haladéktalanul nyújtsák be a missziós szolgálatot kérvényező papírjaikat. Az időzítés meglepte őket. Házass gyermekeik éppen különböző munkahelyi váltások, illetve költözések közepette voltak, Ron pedig még nem tervezte, hogy nyugdíjba vonul. A Lélek azonban biztosította őket arról, hogy szükség van rájuk, és minden rendben lesz.

Mint utóbb kiderült, a papsági vezetők éppen azért bőjtöltek és imádkoztak az egyház központjában, hogy megtalálják a megfelelő házaspárt, akik az UNSZ Szeretetszolgálat országigazgatóiként szolgálhatnak a jordániai Ammanban.

„Annyira nyilvánvaló volt – mondja Sandi –, hogy az Úr előttünk járt, előkészítve a nekünk szánt konkrét megbízás részleteit. Tudjuk, hogy Ő minden szolgálni induló misszionárius esetében így tesz. Megnyugtató tudni, hogy a Szabadító már jóval a megérkezésed előtt elintézi számodra, hogy szolgálhass.”

Jordánia, Amman

„Visszatekintve – meséli Ron –, hálások vagyunk azért, hogy nem volt sem konkrét, sem határozott kívánságunk a szolgálatunk helyét illetően. Az Úr kezében hagyva az ilyesmit lehetővé tette, hogy olyan tapasztalattal gazdagítsunk bennünket, melyben máskülönben nem lett volna részünk.”

A tapasztalat része volt az is, hogy a jordán királyi családdal dolgozhattak együtt az uralkodói család által figyelemmel kísért emberbaráti projekteken. Hammondék helyi kórházakkal és klinikákkal együttműködve képzéseket biztosítottak jordániai egészségügyi dolgozóknak olyan területeken, mint az életmentő csecsemő-újraélesztés, aminek eredményeképpen csökkent a halandóság az újszülöttek körében. Erőfeszítéseik és más misszionáriusok erőfeszítései révén az UNSZ Szeretetszolgálat szemészeti klinikák és testi fogyatékkal élőket szolgáló szervezetek számára biztosított képzést és felszerelést. A Hammondék

LEGYEN EZ ÉLETED LEGJOBB 6, 12, 18 VAGY 23 HÓNAPJA!

Egy házaspár a körülményeitől függően 6, 12, 18 vagy 23 hónapig szolgálhat.

Ráadásul a misszióval járó legnagyobb költség – a lakhatás – kezelhető szintre lett hozva azzal, hogy az Amerikai Egyesült Államokból, Kanadából, Nyugat-Európából, Japánból és Ausztráliából érkező házaspárok lakhatási költségeinek

felső határát 1400 USA dollárban határozták meg. A más országokból érkezők annyit fizetnek, amennyit megengedhetnek maguknak.

További tájékoztatás található a misszionáriusi szolgálatra való jelentkezésről, illetve további történetek olvashatók a missziós szolgálatuk során életük legjobb hónapjait töltő házaspárokról az lds.org/callings/missionary/senior oldalon.

és más jóléti misszionáriusok által támogatottak között volt egy olyan központ is, mely testi fogyatékkal élő nőket tanít különleges ruhákat, illetve kézműves termékeket tervezni és készíteni. E készségek lehetőséget adtak a tanulóknak, hogy jobban el tudják látni magukat és a családjukat.

Egyéb projektek is voltak, mint például a válsághelyzeti reagálásra való közös felkészülés civil szervezetekkel és a jordán kormányral, valamint olyan jordániai diákok felkutatása, akik részesülhetnek az évi két BYU-ösztöndíjban. Hammondek egyik legkellemesebb élménye a katolikus egyházzal való közös munka volt, melynek során tanterme-
ket építettek iraki keresztényeknek, akik nem tudtak volna máshol összegyűlni.

Az Úrral az Ő szőlőskertjében

Amíg Jordániában voltak, Hammondek megtanulták, mennyire igaz az Úr azoknak tett ígérete, akik szolgálják Őt: „Az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek, hogy hordozzanak” (T&S 84:88).

Ron és Sandi Hammond más emberbaráti misszionáriusokkal és a jordán királyi családdal együttműködve dolgozott az ottani csecsemőhalandóság csökkentésén.

„Isten részese ennek a munkának – mondja Ron. – Kint van a szőlőskertben a szolgálival. Amikor csak misszióba megy egy házaspár, csatlakozik hozzájuk a szőlőskertben a szőlőskert Ura. A jordániai csodákban mi nem hiszünk, hanem megéltük azokat.”

Vitathatatlan, hogy azok az angyalok, akiket maguk körül éreztek, részben menyeeiek voltak; de éppúgy voltak köztük halandók is, különösképpen a saját gyermekeik, akik támogatták őket abban a döntésükben, hogy az otthonuktól távol szolgáljanak.

A családjuk pedig ezek után megáldatott az Úr védelmező, fenntartó hatalma által. Meghozták a jelentős munkahelyi és lakóhelyváltási döntéseiket, és megoldódtak a lehetséges szülési komplikációk miatti aggodalmak is, amikor gyermekeik az Úrhoz fordultak, együtt tanácskoztak, valamint imádkoztak és bőjtöltek egymásért.

A gyermekeik által kapott áldások annyira figyelemreméltóak voltak, hogy amikor Hammond testvért és feleségét felkérték két éves missziójuk újabb egy évvel való meghosszabbítására, mindegyik gyermekük lelkesen támogatta őket. Érezték, hogy szüleik szolgálatának közvetlen folyományaként az Úr valami különlegeset tesz értük.

Mindazonáltal a Hammond család által érzett különválás mégis áldozat volt. Nehéz volt a világ másik felén, szeretteiktől távol lenni. Mégsem volt annyira nehéz, mint amilyen a múltban lett volna. A technika lehetővé tette, hogy a családtagok olyan gyakran jelen legyenek egymás életében, amilyen gyakran arra szükség volt. Sandi szerint „a házaspárok nem veszítik el a kapcsolatot a családjukkal. Gyakran léptünk kapcsolatba otthon hagyott gyermekeinkkel és családjukkal. A FaceTime és az ímélek segítségével a négy új unokánk is – akik a szolgálatunk ideje alatt születtek – megismert bennünket, és hazatérésünkkel örömmel és szívesen fogadtak bennünket.”

Felnyitni a szemeket, megnyitni a szíveket

A számos áldás között, melyekben Hammondek érzésük szerint a szolgálatuknak köszönhetően részesültek, van az is, hogy láthatták a jordániai emberek nagylelkűségét és barátságosságát. Amikor először kézhez kapták az elhívásukat, nem tudták, mit gondoljanak azokról, akiket majd szolgálni fognak.

A lehetséges házaspár misszionáriusok egyik aggodalma, hogy nem lesznek ott gyermekeik és unokáik életének fontos időszakaiban. Hammondék rájöttek, hogy az Úr figyelemre méltó módokon áldja meg a szolgáló házaspárok családját, és a technika lehetővé teszi, hogy a világ túlfelén is közel maradjanak hozzájuk.

„Rájöttünk azonban, hogy muszlim barátaink kedvesek és nagylelkűek – idézi fel Ron –, és biztosak vagyunk benne, hogy ha bármikor úgy érezték volna, hogy nem vagyunk biztonságban, mindent megtettek volna a védelmünkre.

Jószívúságuk bámulatos. A jordániaiak nem szenvedhetik, ha valaki nélkülöz, miközben ők segíthetnének rajta. Már Dávid király kora előtt is befogadták a menekülteket. A Bibliában számos utalás fogalmaz úgy, hogy »a Jordánon túl«, és mi is elkezdünk úgy aláírni a leveleinket, hogy »A Jordánon túl«, azon könyörületes szolgálat iránti elismerésből, melyet kiváltságunkban állt eme hagyományosan könyörületes országban végezni. Jordánia évszázadok óta a jószívúság helye, az Úr pedig megáldotta ezért annak népét.”

A jordániai emberekkel való ilyen szoros együttműködés lehetővé tette, hogy Hammondék erős barátságokat alakítsanak ki. „Meghívtak több iftárra is. Ezek a ramadáni böjt napjait lezáró étkezések – meséli Sandi. – Muszlim barátaink meghívtak minket eljegyzési mulatságokra, esküvőkre és egyéb családi eseményekre is.”

Az egyház nem térít muszlimokat és a megkeresztelésüket sem engedélyezi Jordániában vagy bárhol, ahol tiltja a törvény, így Hammondék nem beszéltek az egyházzal. Ehelyett a kapcsolatok építésére és fenntartására összpontosítottak

– a királyi családdal, a helyi emberbaráti partnerekkel, a velük együtt szolgáló más misszionárius házaspárokkal, valamint vallási és állami vezetőkkel. Hammondék mindig arra buzdították azokat, akik az egyházzal érdeklődtek tőlük, hogy látogassanak el az LDS.org oldalra.

A szolgálatra szólító elhívás

Tekintve, hogy milyen figyelemreméltó tapasztalatokra tett szert Ron és Sandi, vajon úgy érzik-e, hogy valamilyen módon különleges helyet foglalnak el a szolgálatra elhívott – vagy elhívható – házaspárok között?

Igen. És nem. „Szolgáltunk, ahol és amikor az Úrnak szüksége volt a mi konkrét képességeinkkel és élettapasztalatunkkal rendelkező házaspárra – mondják Hammondék. – De

ez minden idősebb misszionáriusra igaz. Minden házaspár, aki képes missziót szolgálni, felkészült arra, hogy csak rá jellemző módon szolgáljon. Csupán elegendő hitet kell gyakorolniuk, hogy oda menjenek, ahol az Úrnak szüksége van rájuk, Ő pedig arra fogja használni őket, hogy megváltoztassák mások életét.”

„A házaspárok igenis számítanak – jelentette ki Robert D. Hales elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából. – A házaspárok olyan figyelemreméltó dolgokat érhetnek el, melyekre senki más nem képes. [...]”

Gyakorlatilag határtalanul sok módja van a házaspárok szolgálatának. A misszióirodai és a vezetőképzési munkától kezdve a családtörténeti és a templomi munkáig, valamint az emberbaráti szolgálattig – lehetőségek van majdnem minden olyan képesség vagy tehetség felhasználására, melyekkel az Úr megáldott titeket. [...]”

Sokat kaptatok életetek során: menjetek és adjatok bőkezűen Urunk és Szabadítónk szolgálatában! Legyen hitetek: az Úr tudja, hol van rátok szükség! A szükség oly nagy, fivérek és nőtestvérek, a munkás pedig oly kevés.”² ■

JEGYZETEK

1. Lásd „Mass Vaccination Campaigns in Syria, Jordan, Lebanon, Iraq and Turkey Amid Measles Outbreaks,” Apr. 30, 2013, [unicef.org](http://www.unicef.org).
2. Robert D. Hales: Házaspár misszionáriusok: A szolgálat ideje. *Liahóna*, 2001. júl. 30., 31.

KÖNYÖRÜLETÉRT ESEDEZVE

Észtországban egy szomszéd városba utaztam, és ott megláttam egy kolduló férfit. Meglepő módon felismerem abból az időből, amikor 10 évvel korábban abban a városban szolgáltam misszionáriusként. Csakúgy mint akkoriban, most is egy nagy zacskónyi PET-palackot vitt leadni. Emlékeztem, hogy mindig kért egy kis aprót, és ha adtál neki, megkérdezte, hogy nincs-e nálad még.

Megdöbbsentem, hogy ismét látom. Tíz év elteltével még mindig ugyanúgy nézett ki – egy kicsit őszesebb volt, de úgy tűnt, hogy végig ugyanazt az életet élte, nap mint nap pénzt koldulva. Eszembe jutott az a csodálatos tíz év, amelyet mindeközben én éltem át, beleértve a templomi házasságkötést, a tanulmányaim befejezését, egy jó állás megtalálását, valamint hogy egészséges voltam.

Úgy gondoltam, talán ez az utolsó alkalom, hogy láthatom őt, és úgy éreztem, adnom kellene neki valamit. A gond csak az volt, hogy a nálam lévő egyetlen bankjegy értékesebb volt, mint amennyit adni szándékoztam. Az előttem álló lehetőségekre gondolva megborzongtam: vagy semmit nem adok neki, vagy többet adok, mint amennyit szeretnék. Úgy döntöttem, hogy nekem végül is nem fog olyan nagyon számítani, neki pedig jó napja lesz tőle, hát odaadtam a bankót.

Alig két nappal később ismét hasonló helyzetbe kerültem, csak ezúttal én esedeztem könyörületért. Elnéztem ugyanis egy fontos ösztöndíj jelentkezési határidejét. Azt gondoltam, hogy két héttel a határidő előtt adtam le, de amikor utánanéztem,

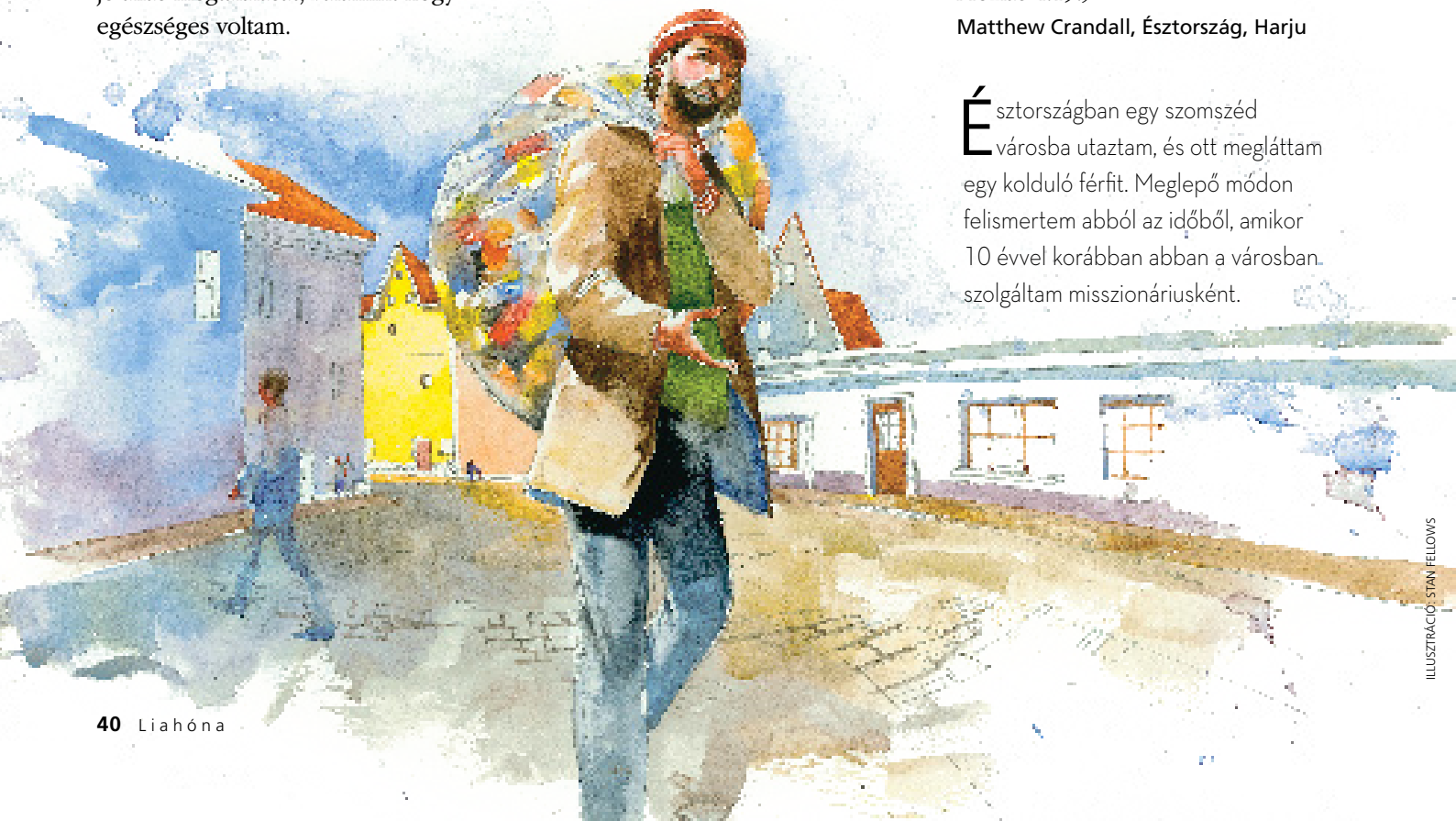
elszörnyedve láttam, hogy egy nap késéssel küldtem be.

Az ösztöndíj összege pont a koldusnak adott pénz százszorosa volt, és azonnal észre is vettem a sors eme fíntorát. Hirtelen én voltam az, aki könyörületért esedezett, egyrészt a Mennyei Atyámhoz intézett imában, másrészt az egyetemi illetékeseknek küldött íméiben. Azt válaszolták, hogy befogadják a jelentkezést, bár ráírják, hogy késve érkezett.

Az imám válasza talált, és abban az áldásban volt részem, hogy megkaptam az ösztöndíjat, amely anyagilag sokat segített rajtunk a feleségemmel. Még fontosabb azonban, hogy ez az élmény értékes tanulsággal szolgált számomra: nem vagyunk-e mindannyian koldusok Isten előtt? (Lásd Móziás 4:19.) ■

Matthew Crandall, Észtország, Harju

Észtországban egy szomszéd városba utaztam, és ott megláttam egy kolduló férfit. Meglepő módon felismerem abból az időből, amikor 10 évvel korábban abban a városban szolgáltam misszionáriusként.

FÖLDRE SZÁLLT ANGYALOK: A DUNN HÁZASPÁR

Éppen tévét néztem, amikor Édesanyám azzal hívott, hogy a bátyja, – az én 92 éves Floyd bácsikám – és az ő felesége, Millie néni influenzásak lettek, és nincs otthon élelmük. Ahhoz pedig nem voltak elég jól, hogy lemenjenek a boltba. Floyd bácsinak és Millie néninek nem laktak a közelben más rokonaik, akik segíthettek volna nekik.

Édesanyám érdeklődött, hogy én tudnék-e segíteni. A család ezen ágában én vagyok az egyetlen egyháztag, és máskor is kérték már a segítségemet, amikor a helyzet úgy kívánta. A gond az volt, hogy én Utahban laktam, a nagybátyámék pedig a kaliforniai Hemetben.

Kértem édesanyámtól pár perc gondolkodási időt, hogy kitaláljam, mit tegyek. Volt egy ismerősöm, aki Hemet közelében lakott, úgyhogy felhívtam és megkérdeztem, ismer-e valakit Hemetben. Említett egy bizonyos Dunn nőtestvért, akivel akkoriban együtt szolgáltak a Kaliforniai Redlands templomban, és aki segítőegyleti elnök volt ott helyben.

Amikor Dunn nőtestvér felvette a telefont, rákezdtem: „Szervusz, Dunn nőtestvér! Nem ismersz, de Nancy Little vagyok Utahból. Én egyháztag vagyok,

Dunn nőtestvér ragaszkodott hozzá, hogy a férjével ők visznek majd ételt a nagybátyámékna.

de a Hemetben élő nagybátyámék nem. És most megbetegedtek, otthon pedig nincs mit enniük.” Elmondtam, hogy merre laknak, ami elég messze volt tőle, és elmagyaráztam, hogy csak annyi kellene, hogy mondjon egy éttermet a közelükben, ahonnan kiszállításra rendelhetnék ételt.

Dunn nőtestvér viszont ragaszkodott hozzá, hogy a férjével ők visznek majd ételt a nagybátyámékna. Volt otthon frissen főtt levesük és kenyérük, az édesanya pedig éppen süteményt sütött. Én tiltakoztam, de ő kitartó volt.

Néhány órával később Dunn nőtestvér felhívott, hogy megnyugtasson: minden rendben. Később édesanyám is felhívott, hogy elmesélje, amit Floyd bácsi mondott neki a látogatásukról. Ő így fogalmazott: „Angyalok érkeztek hozzánk, akiket Dunnéknak hívtak. Mindkét kezük tele volt étellel: gyümölcsök, zöldségek, házi leves, kenyér és sütemények. A legfinomabb sütemények voltak, amelyeket valaha is ettem.” Dunnék tehát meglátogatták a nagybátyámat, segítettek nekik a szükségleteikben, majd pedig Dunn testvér átvitte az Alzheimer-kórban szenvedő Millie nénikémet az ágyából a konyhába, hogy Dunn nőtestvér megetethesse.

Floyd bácsi sírva mesélt édesanyámnak a telefonban a látogatásról. Azt mondta, hogy soha nem találkozott ilyen jóságos és törődő emberekkel. Azt mondta édesanyámnak, hogy szerencsés vagyok, amiért Utahban élek és körülvés „az a sok mormon”.

Négy nappal a látogatást követően Floyd bácsi kísértált a postaládájához, megcsúszott és elesett. Beütötte a fejét és négy napra rá meghalt. A házigondozó nővértől eltekintve Dunnék voltak az utolsók, akikkel nagybátyám a halála előtt találkozott.

Hálás vagyok ezen segítőegyleti nőtestvérem krisztusi példájáért, aki sok száz kilométerre lakott tőlem, akivel máig sem találkoztam, de aki segített a nagybátyámon és a nagynénimen. ■

Nancy Little, Amerikai Egyesült Államok, Utah

ELJÖTT A CSALÁDTÖRTÉNET IDEJE

Két kislány anyukájaként gyakran hoztam fel kifogásként, hogy azért nem tudok részt venni valamiben, amiben egyébként szeretnék, mert még „nem jött el az ideje”. A családtörténeti munka is ezek közé tartozott.

Bár korábban már végeztem indexelést, és kellemes sabbatnap i időtöltésnek találtam, elkezdtem olyan kifogásokkal előjenni, hogy idő és hozzáértés híján a saját családtörténeti munkámba nem tudok belevágni.

A szívemben néhány hónappal ezelőtt történt változás, amikor egy reggelen a templomban ültem. Miközben átnéztem az elhunytak neveit a templomi kártyákon, és azért imádkoztam, hogy fogadják el az értük végzett templomi szertartásokat, ezt gondoltam magamban: „Hát nem lenne jó, ha ezek a saját családtagjaim lennének? Szeretném elvégezni értük a munkát.” A Lélek megerősítette számomra, hogy ha ez a vágyam, akkor az Úr segíteni fog a családtörténeti munkám elvégzésében, különösképpen a sabbatnapokon. Ő majd

segíthet abban, hogy szert tegyek az Ő céljainak megvalósításához szükséges időre és hozzáértésre.

Azon a héten, amikor vasárnap hazamentem, bejelentkeztem a FamilySearch.org oldalra. Őseim neveit látva azonnal könnyek szöktek a szemembe. A velük való kapcsolatom erősebbé vált. Az irántuk érzett szeretetemet növelték azok a személyes fényképek és iratok, melyeket a nagymamám nemrégiben rakott fel, és amelyek még jobban életre keltették számomra ezeket a családtagokat. Öröm volt bevonni a kétévés lányomat, aki megtanulta felismerni a dédnagypapája és a szépnagymamája fényképét, nevükön nevezve őket. Azt éreztem, amit Russell M. Nelson elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke is megfogalmazott: „A sabbat csodálatos lehetőséget ad a családi kötelékek megerősítésére. Végso soron Isten azt szánja nekünk,

gyermekének, hogy felruházott szentekként, a templomban családunkhoz, az őseinkhez és a leszármazottainkhoz pecsételve térjünk vissza Őhöz” (A sabbat gyönyörűség. *Liahóna*, 2015. máj. 130.).

Ama kezdeti élmény óta továbbra is végzem a sabbatnapokon a családtörténeti munkát. Abban az áldásban volt részem, hogy a templomi munkát is elvégezhettem néhány elhunyt családtagomért. Különösen pedig az bizonyult áldásnak, hogy többet tudtam meg a rokonaimról, és szorosabbra fűzhettem kapcsolatomat a nagyszüleimmel, akik nem a mi hitünkön vannak. Ez megerősítette az eltökéltségemet a szövetségem megtartása és a mindvégig való kitartás iránt, hogy magam is erős láncszem lehessen az örökkévaló családomban.

Bár még sok a teendő, hálás vagyok Mennyei Atyámnak, amiért kiterjesztette a lehetőségeimet, hogy részt vehessek az Ő munkájában, méghozzá az Ő napján. Számomra a sabbat valóban gyönyörűség. ■

Rachel Lewis, USA Utah

Öröm volt bevonni a kétévés lányomat, aki megtanulta felismerni a dédnagypapája és a szépnagymamája fényképét, nevükön nevezve őket.

Mellesleg volt egy Moróni kapitány játékgúrá, aki a tanév hátralévó részében az ingzsebemben figyelt, emlékeztetve arra, mire tanított meg engem Moróni kapitány.

MORÓNI KAPITÁNY SEGÍTETT A KÖZÉPISKOLÁBAN TANÍTANOM

13 és 14 éveseket tanítottam, és a tanév nehezen haladt. Éppen egy feszült megbeszélésről tértem haza, melynek során az igazgatóhelyettestel egy friss kiértékelést tekintettünk át. Új tanárként, akinek ráadásul magának kellett kitalálnia a legtöbb órája menetét, megszenvedtem azért, hogy fenntartsam a tanulóim figyelmét és érdeklődését. A beszélgetés alapvetően arról szólt, hogy muszáj a tanulóimat döntésre kényszerítenem – vagy figyelnek vagy bajba kerülnek –, és következetesnek is kell lennem a fegyelmezésben.

A megbeszélés után letörtén és kilátástalanul éreztem magamat.

Amikor másnap a szentírásaimat tanulmányoztam, kifejezetten ezzel a megbeszéléssel kapcsolatban kerestem bennük válaszokat. Rendkívüli módon, a válaszok a Mormon könyve olvasása közben érkeztek.

Azért imádkoztam, hogy aznap reggel megtudjam a szentírásokból, hogyan lehetnék jobb tanár. Miközben az Alma 44-ben Moróni kapitányról olvastam, a Szentlélek tanított engem. A történetnek ebben a részében Moróni és a nefiták bekecrtették a lámánitákat a Sidon folyónál, és annyira megfélemlítették őket, hogy azok eldobálták a fegyvereiket. Tovább olvastam, azon gondolkodva,

menyire szeretnék Moróni kapitány lenni az osztályban: tiszteletet parancsoló, magabiztos és sikeres.

Olvastam a párbeszédet, és figyeltem arra, amikor Moróni döntés elé állította Zerahemná és a lámánitákat: „...adjátok át nekünk a harci fegyvereiteket, és mi... megkíméljük az életeteket, ha utatokra mentek, és nem jöttök ismét háborúzni ellenünk”, viszont „ha nem teszitek meg ezt, akkor... megparancsolom az embereimnek, hogy rontsanak rátok” (Alma 44:6, 7). Rájöttem, hogy ő is pont azt tette, amit a főnököm mondott nekem! „Adj nekik két választási lehetőséget, és légy következetes” – mondta az igazgatóhelyettes. Erre gondolva Moróni szavait tettem meg jelmondatomnak: „Íme, véget vetünk az ütközetnek” (Alma 44:10).

Az egyik hősről szóló szentírásbeli történetből tanult tantételekkel felfegyverkezve, a haditervembe vetett bizalommal mentem aznap órára. Mellesleg volt egy Moróni kapitány játékgúrá, aki a tanév hátralévó részében az ingzsebemben figyelt, emlékeztetve arra, hogyan tanított meg engem Moróni kapitány kezelni a középiskolásokat. Onnantól kezdve, hogy két választási lehetőséget adtam a tanulóimnak, a magatartásuk javult, elvégezték a munkájukat, és jobban kijöttünk egymással. Eltelt a tanév, és bár továbbra is nehéz volt, a megválaszolt ima és a szentírások ereje által képes voltam „véget vetni az ütközetnek”. ■

Ben Floyd, Amerikai Egyesült Államok, Washington

BÖJT ÉS IMA EMMÁÉRT

Írta: Cecilie Norrung

Miután a lányom kiesett egy ablakból, azt gondoltam, hogy bekövetkezett a legrosszabb, amitől tartottam.

A családunk éppen egy csodálatos nyaralásból tért haza. Vacsora után megengedtem a gyermekeinknek – a négyéves Markusnak és a kétéves Emmának –, hogy a negyediken lévő lakásunk emeleti hálószobájában játsszanak. Dániában kifelé nyíló ablaktáblák vannak. Az ablakokat általában zárva tartjuk, de a nyaralás idejére résnyire nyitva hagytuk, hogy az utazás alatt szellőzőn a lakás.

Miközben mosogattam, hirtelen azt éreztem, hogy valami szörnyűség történt. Berohantam a nappaliba, ahol Markus szaladt lefelé a lépcsőn, rettegve és sikítózva. Elmondta, hogy Emma kiesett az ablakból – 12 méter magasból zuhant a betonjárdára. Lefutottam a lépcsőn, végig Emma nevét kiabálva. Láttam, ahogy a kislányom látszólag élettelenül fekszik a betonon. Amikor felemeltem, teljesen el volt ernyedve a teste, és beigazolódni láttam a legszörnyűbb félelmeimet. A férjem, aki velem együtt kirohant, azonnal a karjába vette, és papsági áldást adott neki.

A mentő gyorsan kiért, és amíg az ápolók ellátták Emmát, Markusszal gyorsan elmondtam egy imát. Hamarosan mindannyian a mentőben robogtunk a kórház felé.

Az intenzív osztályon nemsokára más családtagok is csatlakoztak hozzánk, hogy támogassanak minket. Markust elküldtük az unokatestvéreihez, mi pedig a férjemmel ott

maradtunk, mivel még nem tudtunk semmit Emma állapotáról.

Hosszúnak tűnő várakozás után végre bejött az egyik orvos, hogy kikérdezzen minket a baleset részleteiről. Elmondta, hogy egy ilyen magasságból történő zuhanás rendszerint belső sérülésekkel és alacsony túlélési esélyekkel jár. Emmának medencetörése és agyrázkódása volt, de ettől eltekintve csak felületi horzsolásokat szerzett. Az orvos szerint bizonyára egy angyal kapta el.

Bár csoda volt, hogy Emma egyáltalán életben maradt, a fejsérülése miatt továbbra sem volt eszméleténél. A férjem és két jó barátja ismét áldást adtak Emmának. Ebben ígéretet kapott a teljes, maradandó károsodástól mentes felépülésre, és hogy mindez építő tapasztalatnak bizonyul majd az életében. Óriási hálát érzek a papság hatalmáért. Éjszakákon át tartó fohászaim meghallgatásra találtak.

Emma négy nappal később magához tért. E négy nap alatt a barátaink, az egyháztagek és mások is böjtöltek és imádkoztak érte. Éreztem, ahogy körülfonnak a hithű szentek imái, megerősítve a családomat és jómagamat. Úgy éreztem, mintha Mennyei Atya átkarolt volna és eltöltött volna vigaszadó nyugalommal.

A cövekünk böjtöt tartott az Emma ébredése előtti napon. Hisszük, hogy Mennyei Atya meghallgatta imáinkat, és hogy Emma ébredése a böjt egyenes következménye

KÉP © ISTOCK/THINKSTOCK

volt. Azután Emma gyorsan felépült. Öt napra rá megszólalt, kilenc nappal később pedig hazaengedték. Öt hetet kellett kerekesszékekben töltenie, majd pedig fizikoterápia következett.

Úgy egy hónappal a baleset után, hirtelen kiment a hátam Emma folyamatos emelgetésétől. Nemcsak a testi, hanem a lelki erőtlenség érzése is úrrá lett rajtam. Hogyan gondoskodjak tovább Emmáról?

Egyik este az erőtlenségem miatti büntudatom már elviselhetetlenné vált. Kimentem a házból, és az egyik parkban találtam egy padot, ahol mintegy egy órán át imádkoztam Mennyei Atyához. Életemben először megéreztem, ahogy eláraszt a Szabadító engesztelésének csodálatos hatalma. Mindaz a fájdalom és bánat, melyet hordoztam, elvételtem tőlem; az ima után a terheim felemeltettek a vállamról. Emma továbbra is kerekesszékekben volt, én pedig rendszeres kezelésre jártam a hátam miatt, de erőt kaptam a folytatáshoz.

Egy évvel később Emma úgy tudott szaladni, nevetni, mesélni és gondolkodni, ahogy a négyévesek szoktak.

Tudjuk, hogy van egy szerető Atya a mennyben, aki törődik velünk, és egyénileg ismer bennünket. Tudja, milyen kihívásokkal nézünk szembe. Soha nem fogok kételkedni azokban a csodákban, melyeket imán, bőjtön és papsági áldásokon keresztül ad nekünk. ■

A szerző Dánia Fővárosi régiójában él.

MI A VÁLASZUNK A MEGPRÓBÁLTÁ- TÁSOKRA?

„Amikor nehézségeket tapasztalunk az életünkben, mi az azonnali válaszuk? Zavar, kétkedés vagy lelki visszahúzódás? A hitünk gyengülése? Istent vagy másokat hibáztatunk a körülményeinkért? Vagy az az első reakciónk, hogy felidézzük, kik is vagyunk: egy szerető Isten gyermekei? Vajon társul-e ehhez abszolút bizalom abban, hogy Ő azért engedi, hogy földi szenvedésekben legyen részünk, mert tudja, hogy azok meg fognak áldani bennünket, és hogy általuk – amolyan tisztító tűzként – Hozzá hasonlóvá válhatunk és szert tehetünk mennyei örökségünkre?”

Donald L. Hallstrom elder, a Hetvenek Elnökségéből: *Isten gyermeke vagyok. Liahóna, 2016. máj. 27.*

Írta: Russell M.
Nelson elnök
a Tizenkét Apostol
Kvórumának
elnöke

Álljatok. igazi millenárisokként!

S okan a *millenárisok nemzedékeként* utalnak rátok. Bevallom, hogy amikor a tudósok ezzel a szóval illetnek titeket, és elmondják, mit árulnak el rólatok a tanulmányaik – hogy mit szerettek és mit nem, mit éreztek és mire éreztek késztetést, hogy miben vagytok erősek és miben gyengék –, akkor feszélyezve érzem magam. Zavar engem valami abban, ahogyan ők a *millenárisok* kifejezést használják. És őszintén szólva sokkal kevésbé érdekel engem az, amit a *szakértők* mondanak rólatok, mint az, amit az Úr mond.

Amikor imádkozom rólatok, és megkérdem az Urat, hogy *Őbenne* milyen érzések vannak irántatok, akkor egészen mást érzek, mint amit a kutatók mondanak. A rólatok kapott lelki benyomásaim alapján azt kell hinnem, hogy a *millenárisok* kifejezés

tulajdonképpen tökéletesen illik rátok – bár ennek okát a szakértők talán soha nem fogják megérteni.

A *millenárisok* kifejezés akkor illik rátok tökéletesen, ha arra emlékeztet benneteket, akik *valójában* vagytok, és ami a *valós* célotok itt az életben. Az igazi millenáris az, aki a halandóság előtt megismerte és tanította Jézus Krisztus evangéliumát, és aki ott szövetségeket kötött Mennyei Atyánkkal olyan bátorságot – még hozzá *erkölcsi* bátorságot – igénylő dolgokról, amelyeket meg fog tenni itt a földön.

Az igazi millenáris olyan férfi vagy nő, akiben Isten eléggé bízott ahhoz, hogy e világ történelmének legjelentősebb adományozási időszakában küldje le a földre. Az igazi millenáris olyan férfi vagy nő, akinek

**„Választott nemzedék”
vagytok, akiről Isten
előre eldöntötte azt,
hogy figyelemre méltó
munkát visznek majd
véghez – segítenek
e világ népének
felkészülni a második
eljövetelre.**

az életvitele segít felkészíteni e világ népét Jézus Krisztus második eljövetelére és az Ő millenniumi uralkodására. Tévedés ne essék efelől: ti arra születetek, hogy igazi millenárisok legyetek.

A kérdés az, hogy hogyan állhattok és élhettek igazi millenárisként? Négy javaslatom van.

1. Tudjátok meg, kik vagytok valójában!

Szakítsatok időt az alábbi tények imádságos átgondolására:

- Isten kiválasztott fiai vagy leányai vagytok.
- Az Ő képmására teremtettetek.
- A lélekvilágban olyan tanításokban részesültetek, amelyek bármire és mindenre felkészítettek, amivel az utolsó napok eme utolsó részében találkozhattok (lásd T&S 138:56). Ezek a tanítások ott vannak bennetek!

A „tizenegyedik órában” éltek. Az Úr megmondta, hogy ez az utolsó alkalom, amikor munkásokat hív a szőlőskertjébe, hogy a föld négy szegletéből összegyűjtse a kiválasztottakat. (Lásd T&S 33:3–6.) És *ti* lettetek elküldve arra, hogy részt vegyetek ebben az összegyűjtésben. Személyesen is újból és újból megtapasztaltam, milyen erős ráhatással bírnak azok az igazi millenárisok, akik eljuttatnak másokat az igazság ismeretéhez. Ábrahám magjaként ez hozzá tartozik ahhoz, hogy kik vagytok és miért vagytok itt (lásd Galátziabeliek 3:26–29)!

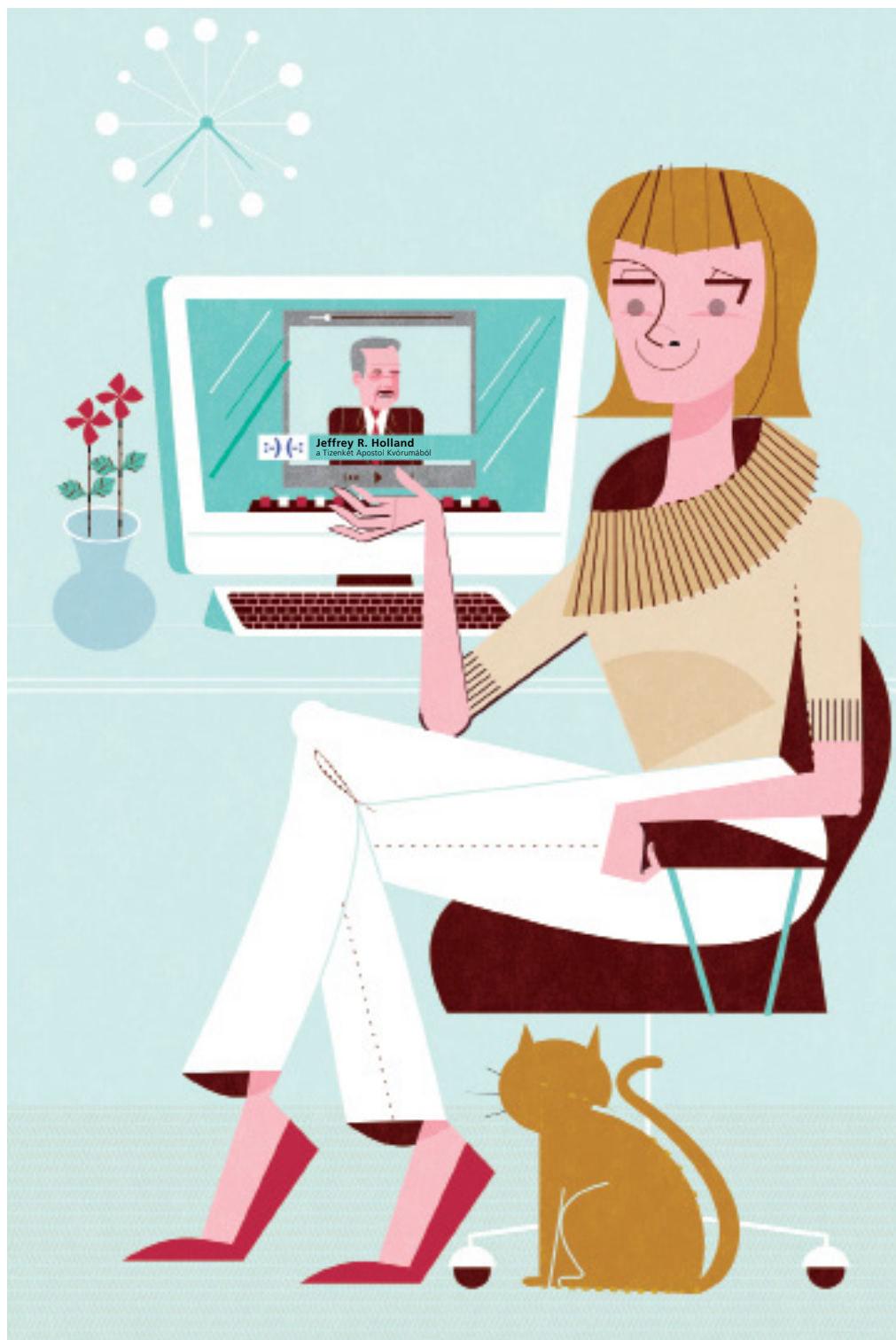
Jó néhány hónappal ezelőtt a feleségem – Wendy – és én igen figyelemre méltó dolgot tapasztaltunk meg a távoli Szibériában. Irkutszk városában töltöttük a szabadnapunkat a misszióelnök, Gregory S. Brinton, a felesége, Sally, valamint visszatért

misszionárius fiuk, Sam társaságában, aki Oroszországban szolgált missziót. Elmentünk a gyönyörű Bajkál-tóhoz, és a partján található egyik piacra.

A kisbuszhoz visszatérve észrevetük, hogy Sam nincs velünk. Néhány perc múlva megérkezett egy Valentyina nevű középkorú hölgy társaságában. Valentyina oroszul, az anyanyelvén így lelkendezett: „Szeretném látni, ki ennek

a fiatalembernek az édesanyja! A fiú annyira illedelmes, értelmes és kedves, hogy találkozni szeretnék az édesanyjával!” Valentyinát magával ragadták Sam derűs, ragyogó arcvonásai.

Sam az édesanyjának és az édesapjának is bemutatta őt, adott neki egy kártyát a Szabadítóról, és megszervezte, hogy a misszionáriusok meglátogassák. Amikor később a misszionáriusok

elvitték hozzá a Mormon könyve egy példányát, megígérte, hogy elolvassa. A piacon dolgozó asszonyok közül többek figyelmét is felkeltette a Valentyina által kapott új könyv. A történet végét még nem ismerjük, de Sam különleges kisugárzásának köszönhetően Valentyina és több barátnője is megismerte az evangéliumot.

Samhez hasonlóan az igazi millenárisok tudják, hogy kik ők valójában. Jézus Krisztus hú tanítványai, akik ösztönösen minden lehetőséget megragadnak arra, hogy felkészítsék magukat és másokat Szabadítónk millenniumi uralkodására.

Az első javaslatom tehát az, hogy tudjátok meg *ti magatok*, kik is vagytok valójában. Jézus Krisztus nevében kérdezzétek meg Mennyei Atyákat, hogy mit gondol rólatok és a földi küldetésetekről. Ha igaz szándékkal kérdeztek, akkor a Lélek idővel megígja majd nektek az életet megváltoztató igazságot. Jegyezzétek fel ezeket a benyomásokat, gyakran nézzétek át őket, és kövessétek egészen pontosan.

Megígírem nektek, hogy ha csak egy apró bepillantást is nyertek abba, ahogyan Mennyei Atyátok tekint rátok, és aminek a megtételében számít rátok, az örökre megváltoztatja az életeteket!

2. Számítsatok a lehetetlenre, és készüljétek fel annak elvégzésére!

Isten mindig is nehéz dolgok megtételére kérte az Ő szövetséges gyermekeit. Mivel Isten szövetségeiket megtartó fiai és leányai vagytok, és ezen utolsó napok utolsó részében élték, az Úr *benneteket* fog nehéz

dolgok megtételére kérni. Egészen biztosan számíthattok arra, hogy az ábrahámi próbák nem értek véget Ábrahámval (lásd T&Sz 101:4–5).

Tudom, mennyire el tud bátorítani, amikor olyan valaminek a megtételére kérnek minket, ami szerintünk messze meghaladja a képességeinket. Még csak 19 hónapja voltam tagja a Tizenkét Apostol Kvórumának, amikor Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) elhunyt.

Ti lettetek elküldve arra, hogy részt vegyetek a választottak összegyűjtésben. Személyesen is újból és újból megtapasztaltam, milyen erős ráhatással bírnak azok az igazi millenárisok, akik eljuttatnak másokat az igazság ismeretéhez.

Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvórumának Ezra Taft Benson elnök (1899–1994) elrendelése utáni első gyűlésén az elnök konkrét feladatokat adott a Tizenketteknek. Nekem többek között ezt az útmutatást adta: „Nelson elder, neked kell megnyitnod a kelet-európai országokat az evangélium prédikálására.”

Ez 1985-ben volt. Ezekben a politikailag fagyos, hidegháborúsnek nevezett években nemcsak Berlin városát osztotta szó szerint ketté egy fal, hanem egész Kelet-Európa a kommunista elnyomás igája alatt volt.

Az egyházi épületek zárva voltak, a vallásgyakorlás pedig szigorú korlátok közé szorult.

A szakmámban éveken át nyitottam fel szíveket életmentő műtétekhez, de *semmilyen* tapasztalat nem készített fel arra, hogy elhiggyem: az evangélium prédikálása előtt is meg tudok nyitni országokat. Azonban megbízást kaptam egy prófétától, tehát nekiláttam, hogy megtegyem a látszólag teljesen lehetetlent.

Kezdetből fogva akadályok kerültek az utamba. A legtöbb országba úgy érkeztem meg, hogy nem tudtam, hová kell mennem. Még ha ki is tudtam deríteni az illetékes kormányzati hivatalnok nevét, semmi rendkívüli nem volt abban, ha egy találkozt az utolsó pillanatban lemondtak vagy elhalasztottak. Az egyik országban, ahol két nappal későbbre került egy találkoztóm, több kísértés is az utamba került, hogy próbára tegyen engem: a feketepiaci pénzváltás és egyéb illegális tevékenységek csapdái. Egy másik alkalommal a találkozó azzal a felszólítással kezdődött, hogy *azonnal* távozzak!

Az Úr azonban el tudja végezni a saját munkáját (lásd 2 Nefi 27:20–21), és nekem részem volt annak kiváltásos látványában, ahogyan egymást érik a csodák – de mindig csak *az után*, hogy én már minden tőlem telhetőt kieszeltem, megtettem a legbátrabb erőfeszítéseket, és elmondtam legbuzgóbb imáimat az ügy érdekében.

Ezen országok némelyikében már a berlini fal leomlása előtt elismerték az egyházat. Máshol később következett

be az elismerés. 1992-ben jelentést tehettem Benson elnöknek arról, hogy az egyház mindegyik kelet-európai országban jelen van!

Igazi millenárisokként, akikre számíthat az Úr, *ti* is történelmet fogtok írni! Kihívást jelentő megbízások elfogadására kérnek majd benneteket, és eszközökké váltok az Úr kezében. Ő pedig képessé tesz benneteket a lehetetlen véghezvitelére.

Hogyan fogjátok véghezvinni a lehetetlent? Úgy, hogy mindent megtesztek a Jézus Krisztusba vetett hitetek megerősítéséért: jobban megértitek az Ő visszaállított egyházában tanított tant, és eltántoríthatatlanul keresitek az igazságot. A tiszta tanban horgonyzó igazi millenárisokként, amikor lehetetlen dolgok megtételére kérnek benneteket, akkor hittel és makacs kitartással léphettek majd elő, és minden töletek telhető dolgot boldogan megtesztek, hogy beteljesítsek az Úr céljait (lásd T&S 123:17).

Lesznek olyan napjaitok, amikor teljesen elkeseredtek. Imádkozzatok hát erőért, hogy ne adjátok fel! Szükségetek lesz erre az erőre, mert egyre kevésbé lesz népszerű dolog utolsó napi szentnek lenni. Sajnos lesznek olyanok, akiket barátaitoknak véltek, de elárulnak benneteket. És olyan is lesz, ami egyszerűen nem tűnik majd igazságosnak.

Megígérem viszont nektek, hogy Jézus Krisztust követve tartós békességre és valós örömré leltok. Szövetségeiteket egyre pontosabban betartva, Istennek ma a földön lévő egyházát és királyságát védelmezve,

az Úr erővel és bölcsességgel fog megáldani benneteket, hogy véghezvigyétek a lehetetlent.

3. Tanuljatok meg hozzáférni a menny hatalmához!

Mindannyiunknak vannak kérdései. Halandó tapasztalatunk lényegi részét képezi az, hogy igyekszünk megismerni, megérteni és észrevenni az

igazságot. Életem nagy részét kutatással töltöttem. Ti is úgy tanultok majd leginkább, ha sugalmazott kérdéseket tesztek fel.

Ebben a szempillantásban is vannak közöttetek, akik tudni szeretnék, hogy mihez kezdjenek az életükkel. Mások talán arra kíváncsiak, hogy bocsánatot nyertek-e a bűneikre. A legtöbbeteknek azon jár az esze,

hogyan ki az örökkévaló társatok, és hol van. Akinek pedig nem, annak ezen kellene!

Némelyekben felmerül, hogy miért csinál az egyház ezt vagy azt. Sokan közületek talán nem tudják, hogyan kapjanak választ az imáikra.

Mennyei Atyánk és az Ő Fia készen állnak, hogy a Szentlélek szolgálattételén keresztül válaszoljanak a kérdéseitek. Azonban nektek kell rájönnötök, hogyan érdemeljétek ki és kapjátok meg ezeket a válaszokat.

Hol kezdjétek? Kezdjétek azzal, hogy több időt töltsötök szent helyeken. A templom szent hely. A kápolna is az, ahol az úrvacsoravétel által minden vasárnap megújítjátok szövetségéteket. Arra kérlek titeket, hogy a lakásokat, a kollégiumi helyeket, az otthonokat vagy a szobákat is tegyétek szent helyé, ahová biztonságban elvonulhattok mindattól, ami sötétben zavaró a világban.

Az egyik kulcs az ima. Imádkozzatok, hogy tudjátok, mit hagyjatok abba és mit kezdjétek el. Imádkozzatok, hogy tudjátok, mit tegyetek be magatokhoz és mit távolítsatok el onnan, hogy bőségesen ott lehessen veletek a Lélek.

Könyörögjétek az Úrhoz a tisztánlátás ajándékáért, majd éljétek érdemesen erre az ajándékra, és tegyetek érte, hogy amikor zavarba ejtő dolgok történnek a világban, pontosan tudjátok, hogy mi igaz és mi nem (lásd 2 Nefi 31:13).

Szolgáljatok szeretettel! Az eltévelyedőknek és a lelki sebesülteknek nyújtott szerető szolgálat

megnyitja a szíveteket a személyes kinyilatkoztatás előtt.

Töltsétek több időt – sokkal több időt – olyan helyeken, ahol jelen van a Lélek. Ez több időt jelent olyan barátokkal, akik arra törekednek, hogy velük legyen a Lélek. Töltsétek több időt a térdeteken imádkozva, több időt a szentírásokkal, több időt családtörténeti munkával, több időt a templomban. Megígérem nektek, hogy ha következetesen és nagylelkűen adtok

Kihívást jelentő megbízások elfogadására kérnek majd benneteket, és eszközökké váltok az Úr kezében. Ő pedig képessé tesz benneteket a lehetetlen véghezvitelére.

időtökből az Úrnak, akkor ő megsokszorozza a maradandó időt.

15 férfit elrendelt prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatunk. Amikor bonyolult probléma merül fel – és úgy tűnik, ezek napról napra egyre bonyolultabbakká válnak –, ez a 15 ember átrágja a témát, megpróbálják átlátni a különböző lépések következményeit, majd szorgalmasan arra törekednek, hogy meghallják az Úr hangját. Böjt, ima, tanulmányozás, elmélkedés és a fivéreikkel való tanácskozás után nehéz kérdések terén nem szokatlan

számomra az, ha éjszaka további benyomásokra ébredek a tárgyalt témával kapcsolatban. A fivéreim is ezt tapasztalják.

Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma közös tanácskozás során beszéli meg mindazt, amit az Úr egyénileg és együttesen megértetett és átéreztetett velünk. Aztán pedig figyeljük, ahogy az Úr az egyház elnökének adott sugalmazáson keresztül kinyilvánítja az akaratát.

Ezt a prófétai folyamatot követtük 2012-ben, amikor változott a misszionáriusokra vonatkozó alsó korhatár, majd amikor nemrég kiegészítettük az egyházi kézikönyvet, mert néhány országban törvényessé vált az azonos neműek házassága. Együttérettünk mindenkivel, különösen a gyermekekkel, és sokáig tipródtunk, hogy megértsük az Úr ezt illető akaratát.

Állandóan szem előtt tartva Isten szabadításunkra vonatkozó tervét, és azt, hogy minden gyermeke számára örök életet remél, végigvettük a lehetséges forgatókönyvek számtalan változatát. Böjtölve és imádkozva többször is összegyűltünk a templomban, további útmutatást és sugalmazást kérve. Majd amikor az Úr sugalmazást adott prófétájának, Thomas S. Monson elnöknek, az Úr szándékának és akaratának kinyilvánítása végett, abban a szent pillanatban mindannyian éreztük a lelki megerősítést. Apostolokként abban a kiváltságban volt részünk, hogy támogathattuk a Monson elnök által kapott kinyilatkoztatást. Az Úr szent folyamaton keresztül ad kinyilatkoztatást a szolgálóinak.

Szent a ti kiváltságotok is arra, hogy személyes kinyilatkoztatást kapjatok.

Kedves testvéreim! A saját életetek vonatkozásában ti is éppen annyira hozzáfértek az Úr szándékához és akaratához, mint mi apostolokként az Ő egyháza vonatkozásában. Miként az Úr *tőlünk* is megköveteli, hogy kutasunk, elmélkedjünk, böjtöljünk, imádkozzunk, tanulmányozzunk és rájuk át a nehéz kérdéseket, úgy *tőletek* is megköveteli ugyanezt, midőn válaszokat kerestek a saját kérdéseitekre.

Ti is megtanulhatjátok meghallani az Úr hangját abban, amit a Szentlélek által súg.¹ A Google, a Twitter és a Facebook hasznosnak tűnhet, de egyszerűen nem szolgálnak válaszokkal a legfontosabb kérdéseitekre!

Kedves fiatal barátaim, megismerhetitek az Úrnak a ti életetekre vonatkozó szándékát és akaratát. Nem kell kételkednetek abban, hogy ott vagytok-e, ahol az Úrnak szüksége van rátok, vagy azt teszitek-e, amire szükség van. Tudhatjátok! A Szentlélek „minden olyan dolgot meg [fog] mondani nektek, amit meg kell tennetek” (2 Nefi 32:3).

4. Kövessétek a prófétákat!

1979-ben, amikor a Vasárnapi Iskola általános elnökeként szolgáltam, meghívtak, hogy vegyek részt egy regionális képviselőknek tartott képzésen, ahol Spencer W. Kimball elnök inspiráló beszédet mondott azon nemzetek, például Kína ajtajának a megnyitásáról, amelyek akkor még zárva voltak az egyház előtt. Minden jelenlévőhöz felhívást intézett a mandarin nyelv

tanulmányozására, hogy a szakértelmünket fel tudjuk majd ajánlani Kína népének megsegítésére.

Kimball elnök felhívása prófétai megbízatásnak tűnt számomra, így hát még aznap éjjel megkérdeztem akkori feleségemet, Dantzelt, hogy hajlandó-e mandarinul tanulni velem. Beleegyezett, kerestünk hát egy tanárt, aki segíthet ebben. Természetesen

nem tanultunk meg túl jól mandarinul, de eleget tudtunk ahhoz, hogy amikor a rákövetkező évben (teljesen váratlan események sorozatán keresztül) meghívást kaptam, hogy vendégprofesszorként nyitott szívműtétekről tanítsak Kínában, már jobb helyzetben voltam a meghívás elfogadására.

Tekerjünk előre hat évet, 1985-re, miután már elhívtak a Tizenkettek

Kvórumába. Egy nap sürgős kérés érkezett hozzám, hogy menjek el Kínába, és végezzek nyitott szívműtétet egy híres operaénekesen, aki ott nemzeti hősnek számított. Elmagyaráztam, hogy teljes idejű papsági feladataim megakadályozzák, hogy elmenjek, de a kínai orvosok könyörögve kértek, hogy jöjjenek azonnal és végezzem el az életmentő műtétet.

Megbeszéltem a dolgot a kvórumelnökömmel és az Első Elnökséggel. Azt a benyomást kapták, hogy a kínai nép iránti szívességgként menjek és végezzem el a műtétet.

Így is tettem. Szerencsére a műtét sikeres volt! Mellékesen ez volt az általam végzett utolsó nyitott szívműtét. 1985. március 4-én, a kínai Csinanban.

Most tekerjünk megint előre, egészen 2015 októberéig, csupán három hónappal ezelőttre. Wendy és én meghívást kaptunk Csinanba, a Santungi Egyetem orvosi karára. Meglepődtem, mennyire szívélyesen, régi barátjukként üdvözöltek, és viszontláthattam olyan sebészeket, akiket 35 évvel azelőtt tanítottam. Látogatásunk fénypontja az volt, amikor találkoztunk a híres operaénekes fiával és unokájával. Mindezen csodálatos élményeket egyvalami tette lehetővé: hallgattam a próféta tanácsára és elkezdtem mandarinul tanulni!

A próféták látják, mi következik. Látják, milyen szíváfájdító veszélyeket tett vagy tesz majd az ellenség az utunkba. A próféták az előttünk álló hatalmas lehetőségeket és kiváltságokat is látják, melyek azokra várnak, akik az *engedelmeskedés szándékával* hallgatják őket. Tudom, hogy

ez így van! Én magam is újra és újra megtapasztaltam.

Az Úr ígérete szerint soha nem fogja hagyni, hogy a próféta félrevezessen minket. Harold B. Lee elnök (1899–1973) kijelentette: „Lehet, hogy nem tetszik majd nektek, ami az egyház felhatalmazottjától [érkezik]. Lehet, hogy ellentétes lesz a politikai nézeteitekkel. Lehet, hogy ellentétes lesz a társadalmi nézeteitekkel. Lehet, hogy nem lesz

Mivel tudjátok, hogy a próféta egy próféta, alázatosan és hittel az Úr elé járulhattok, és saját tanúbizonyságot kérhettek mindarról, amit az Ő prófétája kijelentett.

összeegyeztethető a [társasági] életetek egy részével. Ám ha úgy hallgattok ezekre a tanításokra, türelemmel és hittel, mintha magának az Úrnak a szájából hangzanának el, akkor az ígéret szerint „a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felettetek; igen, és az Úristen eloszlatja előletek a sötétség erőit, és megrázza az egeket tiérettetek és az ő nevének dicsőségéért” (T&Sz 21:6).²

Talán nem mindig értitek az élő próféta minden egyes kijelentését, azonban mivel tudjátok, hogy a próféta egy próféta, alázatosan és hittel az

Úr elé járulhattok, és saját tanúbizonyságot kérhettek mindarról, amit az Ő prófétája kijelentett.

Kr. e. 41 körül sok nefita csatlakozott az egyházhoz, és az egyház gyarapodott, azonban titkos összeesküvések is támadtak, melyek ravasz vezetői közül sokan a nép közé rejtőztek, és nehéz volt észrevenni őket. A nép egyre kevélyebbé vált, és a nefiták közül sokan „csúfot úztak abból, ami szent, megtagadták a prófétálás és a kinyilatkoztatás lelkét” (Hélamán 4:12).

Mindez ma is fenyeget minket. A komor valóság az, hogy „a Sátán szolgál” (T&Sz 10:5) be vannak ágyazódva a társadalomba. Legyetek hát nagyon óvatosak abban, hogy kinek a tanácsát követitek! (lásd Hélamán 12:23.)

Szeretett testvéreim! Ti arra születetek, hogy igazi millenárisok legyetek. „Választott nemzedék” (1 Péter 2:9) vagytok, akikről Isten előre eldöntötte azt, hogy figyelemre méltó munkát visznek majd véghez – segítenek e világ népének felkészülni az Úr második eljövetelére! ■

A BYU – Hawaiiin 2016. január 10-én elhangzott, Igazi millenárisokká válni című, fiatal felnőtteknek szóló világméretű áhítat alapján. A teljes szövegért látogassatok el a broadcast.lds.org oldalra.

JEGYZETEK

1. 1847 februárjában, közel három évvel azután, hogy Joseph Smith próféta vértanúhalált szenvedett, megjelent Brigham Young elnöknek, és ezt az üzenetet adta át neki: „Mondd meg az embereknek, hogy legyenek alázatosak és hithűek, és figyelmezzenek arra, hogy az Úr lelkét megtartsák, és az helyesen fogja vezetni őket. Légy óvatos, hogy a kis, halk hangot el ne távoztasd; az fogja [neked] megtanítani, hogy mit tégy és merre menj” (idézi *Az egyház elnökeinek tanításai: Ezra Taft Benson* [2014]. 159.).

2. *Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* (2001), 84.

Csoda

közepes lángon

Írta: David A. Edwards

Egyházi folyóiratok

Képzeljétek el egy fiatalembert, aki egyedül van otthon, és megéhezik (tudom, képtelen ötlet, de azért próbáljátok meg elképzelni). Most pedig képzeljétek el, hogy ez a fiatalember úgy dönt, hogy életében először elkészít egyedül egy grillezett sajtos szendvicset.¹ Képzeljétek el, hogy a szülei soha nem tanították meg neki, hogyan készítsen ilyet, és soha nem is figyelte meg, hogy mások hogyan készítik.

Tegyük fel, hogy mégis sikerül eltalálnia az összes összetevőt: a kenyeret, a sajtot, egy kis vaját a kenyér külső felére (és esetleg egy kis majonézt belülre, mert ilyen kis okos). Aztán előveszi a serpenyőt, és felteszi a tűzhelyre. (Azt is el kell ehhez képzelnünk, hogy e csemege elkészítéséhez nincs otthon különleges szendvicssütő lapja vagy egyéb szerkezete.)

Most pedig képzeljétek el, hogy felötlik benne egy gondolat – egy olyan gondolat, amely tudatlanságból (vagy ideiglenes beszámíthatatlanság okán) oly sokakban felmerült már: „Ha feltekerem a lángot, hamarabb elkészül.”

Képzeljétek el, mi történik ezután. (Bár az is lehet, hogy nem kell a képzeletetekre hagyatkoznotok.)

Vagy egy tökéletesen ropogós, aranybarna pirítós lesz az eredmény, vagy egy tökéletesen nyúlós, olvadt sajt – de nem mindkettő. A legvalószínűbb, hogy a kenyér kinézetre és tapintásra (valószínűleg ízre is) egy darab lávakőre fog hasonlítani, a félig olvadt sajt pedig nagyjából annyira lesz élvezetes, mint egy félbehagyott történet.

Láthatjátok, hogy a fiatalember gondja két dologból adódott: a tudatlanságból (ami bocsánatos) és a türelmetlenségből (ami érthető ugyan, de kevésbé van rá mentség). Ha a következő alkalommal újra elkövetné ezt a hibát, arra még kevésbé lehetne menteséget találni, hiszen a tudatlanságot már nem lehetne okolni, tehát szinte teljesen a türelmetlenségből adódna.

Ahhoz, hogy helyesen készítse el a szendvicset, fel kell fedeznie a közepes láng csodáját.

A KÖZEPES NEM KÖZÖNYÖS

A tűzhely közepes beállítása tökéletes a sajt grillezéséhez és sok egyéb ételhez, mert lehetővé teszi, hogy az étel teljesen átsüljön, de mégse égjen oda. Az egyetlen hátulütője, hogy

több idő és figyelem szükséges hozzá, amihez pedig *türelem* kell.

Az Úr azt mondta, hogy „tartsatok ki tehát a türelmesen, míg tökéletesekké nem lesztek” (T&Sz 67:13). Arról a tökéletességről beszél itt, amely a tökéletes grillezett sajtos szendvicsek készítésénél jóval többről szól: azt akarja, hogy hasonlóbbá váljunk Őhozzá. Jézus Krisztus a türelem elsődleges példája. Az Ő példájának követése pedig azt jelenti, hogy szélesítjük a látószögünket, túltekintve a pillanatnyi dolgokon, észrevéve azt a nagyobb jutalmat, mely az önfegyelemnek, a hitnek, az engedelmességnek, a kitartó és következetes erőfeszítésnek, a hosszútávútnak és a szeretetnek – más szavakkal, a türelem gyakorlásának – köszönhető.

A türelem alaphoz várákozást feltételez, ami unalmasnak tűnhet, pedig amint azt Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa tanította nekünk, több ez pusztán várákozásnál: „A türelem tevékeny várákozást és kitartást jelent. Azt jelenti, hogy kitartunk valami mellett, és minden tőlünk telhetőt megteszünk – munkálkodva, reménykedve és hitet gyakorolva; bátran viselve a nehézségeket, még

JEGYZETEK

1. Természetesen egy amerikai fiatalemberről beszélünk. Ugyanígy élhetne máshol is, csak

akkor tükörtojást és virslit, vagy palacsintát, rösztöt, húsgombócot, gofrit, tortillát, esetleg rizst készítené életében először. De a történet

ugyanaz lenne.

2. Dieter F. Uchtdorf: Legyetek türelemmel! *Liahóna*, 2010. máj. 57., 59.

akkor is, ha szívünk vágyait el kell halasztanunk. A türelem nem pusztán kitartás, hanem állhatatos kitartás!”²

Nem elég csupán bedobni a grillre zett sajtos szendvicset a serpenyőbe, és otfelejteni – figyelni kell, és a kellő időben meg kell fordítani.

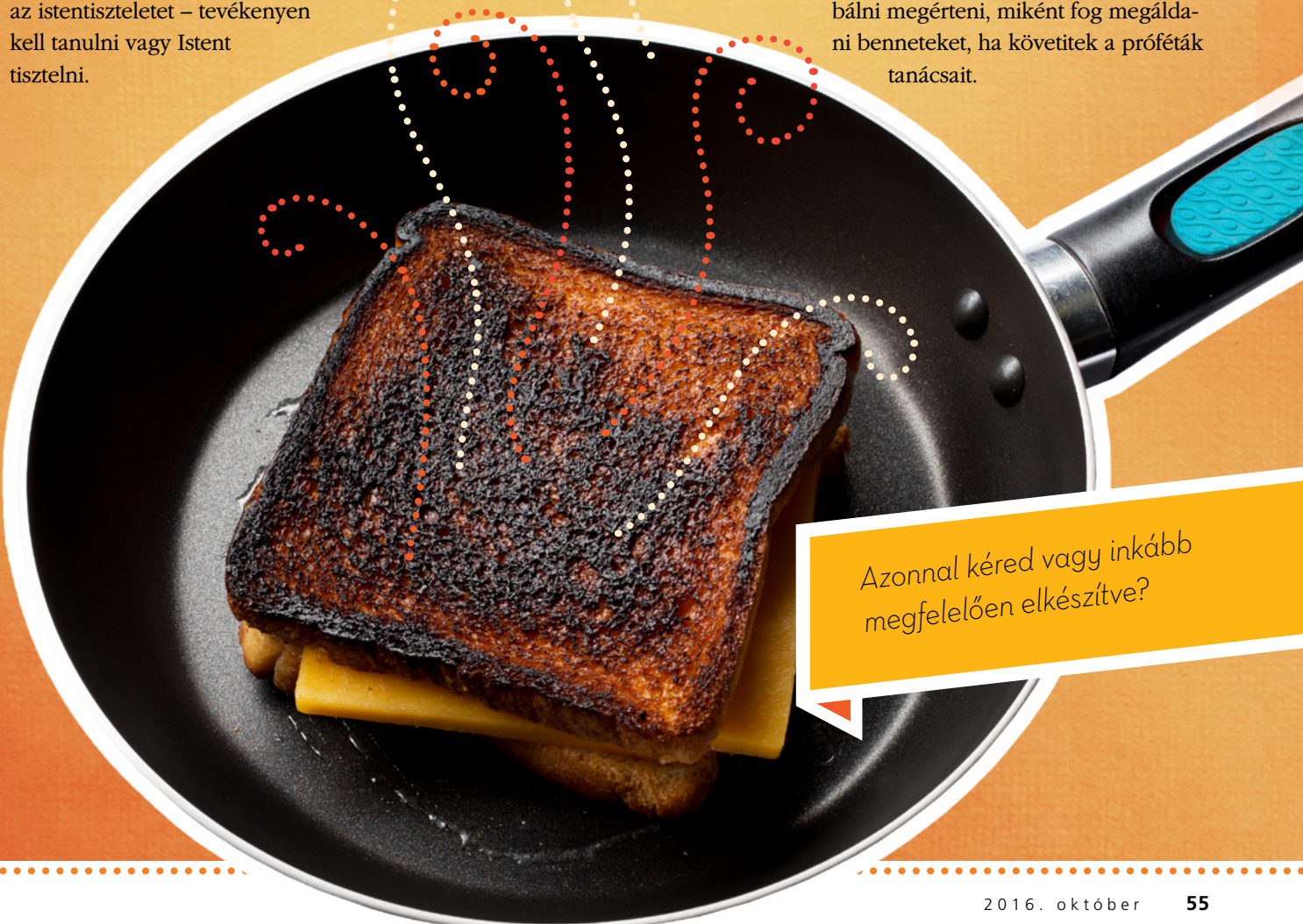
Nem elég csupán kibekkelni az iskolát vagy az ifjúsági hitoktatást vagy az istentiszteletet – tevékenyen kell tanulni vagy Istent tisztelni.

Nem elég csupán várni, hogy rátok szálljon egy bizonyosság a Mormon könyvét illetően, csak mert kértétek – folyamatosan kell olvasni, tanulmányozni, elmélkedni, imádkozni és a könyv előírásai szerint élni.

Nem elég csupán ülni és várni, miközben a haverjaitok a vallásotokon

viccelődnek – imádkozni kell értük, igazán akarni kell, hogy szívbéli változást tapasztaljanak meg, és ennek megvalósításáért meg kell tenni mindent, amit csak tudtok.

Nem elég csupán kívánni a 16. életévek betöltését, hogy randizni kezdjétek – meg kell tanulni szeretni az engedelmességet, és meg kell próbálni megérteni, miként fog megáldani benneteket, ha követitek a próféták tanácsait.

Azonnal kéred vagy inkább megfelelően elkészítve?

TÖREKEDJETEREK ELŐRE

„Az Úrra várni azt jelenti, hogy elvetjük a hit magját, és »nagy szorgalommal és türelemmel« [Alma 32:41] tápláljuk azt. [...]

Az Úrra várni annyit tesz, mint »erősen áll[ni]« [Alma 45:17] és hittel »töreked[ni] előre, tökéletesen ragyogó reménységgel« [2 Nefi 31:20].”

Robert D. Hales elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából: Az Úrra várva: Legyen meg a te akaratod! *Liahóna*, 2011. nov. 72.

TEKINTS MEG EGY RÖVIDFILMET

Nézd meg az [lds.org/go/101656](https://www.lds.org/go/101656) oldalon, hogy Dieter F. Uchtdorf elnök magyarázata szerint milyen összefüggés van a türelem és a pillecukor között.

LETEKERNI A LÁNGOT

A türelem és az önmérséklet – avagy önuralom – egyaránt „a Léleknek gyümölcse” (Galátziabeliek 5:22–23). Habár vannak olyan sürgős dolgok, amelyek azonnali cselekvést vagy gyors választ tesznek szükségessé (ahogy léteznek nagy lángon készülő ételek is), általában inkább a nagyobb türelem és önuralom felé igyekezzetek haladni. Ha úgy érzitek, hogy jó úton vagytok efelé, az annak a jele, hogy a Lélek munkálkodik az életetekben.

A közepes láng csodája képes arra, hogy tökéletes grillezett sajtos szendvicshez segítsen titeket, vagy olyan hamburgerhúshoz, amelyik nem úgy néz ki, mint egy közepén rózsaszín hokikorong; aranybarna töcsnihez szénfekete helyett, illetve puha és pergős rizshez a kemény és rágós helyett. A türelem hatása viszont „tökéletes cselekedet” (Jakab 1:4) lesz az életetekben, segítve benneteket előre törekedni, hogy Jézus Krisztushoz hasonlóbakká váljatok, elhozva

a Szent Lélek befolyását, végső soron pedig örök élethez segít vezetni benneteket.

Amint észreveszitek, hogy mik azok, amik türelmetlenné tesznek benneteket, gondolatokat arra a grillezett sajtos szendvicsre (vagy bármely, számotokra ismerős ételre) és arra, hogy mit adhattok fel azáltal, ha engeditek, hogy a türelmetlenség vezérelje a tetteiteket. Ha az a hibátok, hogy túl gyakran engedtek a türelmetlenségnek, nos, üdvözlünk sorainkban. Bűnbánatot tarthattok és ismételten megpróbálhatjátok követni Jézus Krisztus példáját és tanításait. Sok grillezett sajtos szendvics várja, hogy elkészítsék, és soha nincs túl késő a türelem által elérhető tökéletességre való tanulni. ■

VEGYETEK RÉSZT A BESZÉLGETÉSBEN!

ELMÉLKEDÉSRE VALÓ DOLGOK VASÁRNAPRA

- Melyek azok a folyamatos kihívások vagy mindennapos helyzetek, amelyek türelmetlenné tesznek benneteket?
- Hogyan gyakorolhatnátok több türelmet ezekben a helyzetekben?

AMIKET MEGTEHETTEK

- Tanulmányozzátok a türelemhez kapcsolódó szentírásokat (lásd Kalauz a szentírásokhoz).
- Otthon vagy az egyházban megbeszélhettek a türelmetek növelését szolgáló konkrét teendőkre vonatkozó célokat.

KÉPZELD EL MAGAD ÚJJÁÉPÍTVE!

„Talán úgy érzitek, hogy az életetek romokban van. Szerető
Mennyei Atyánk újjáépíthet és újjá is fog építeni minket.
Az Ő terve az, hogy valami sokkal nagyszerűbbet építsen
belőlünk, mint amik voltunk – sokkal nagyszerűbbet
annál, amit valaha is el tudunk képzelni.”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elhőkéségben,
a 2016. áprilisi általános konferencián

ERŐ A KITARTÁSHOZ

Írta: Lynne Crandall, Jessica Turner
elmondása nyomán

Úgy egy hónappal a 16. születésnapom előtt a családommal autós túrára indultunk, hogy meglátogassunk néhány egyháztörténeti helyszínt Amerikában. Szívesen töltöttem akár ilyen hosszú időt is a kocsiban, mert a családommal mindig jól éreztük magunkat. Emlékszem, hogy a nebraskai Winter Quarters (Téli szálláshely) meglátogatásának másnapján beszálltam az autóba. Veszettül esett az eső. Felkuporodtam a hátsó ülésre, és az eső hangjára lassan elnyomott az álom.

Utána csak arra emlékszem, hogy fékezhetetlenül pörgök. Később megtudtam, hogy az autónkat megdobta egy pocsolya, és egy felüljáró betonoszlopának vágódott. Halványan emlékszem, hogy valaki azt mondja, visznek a műtőbe a törött lábam miatt.

Nem sokkal később, amikor a kórházban lábadoztam, apa jött be a szobámba. Leült mellém az ágyra és megfogta a kezemet. Valahogy úgy éreztem, hogy tudom, mit fog mondani.

„Drágám – kezdte –, tudod, hol vagy?”

„Kórházban” – válaszoltam.

„Tudod, hogy mi történt?”

„Autóbalesetünk volt.”

„Elmondták már neked, hogy mi van a család többi tagjával?”

Haboztam egy pillanatig, majd nemmel válaszoltam.

Apa azt mondta, hogy mindenki meg fog gyógyulni – kivéve anyát. Ő nem élte túl.

Arra számítottam, hogy azonnal letaglózó szomorúság vesz erőt rajtam, de nem így történt. Valahogy, valamiért a kezdeti döbbenet során is békességet éreztem; azt az édes érzést, hogy bízhatok Istenben, hogy minden rendben lesz.

A kórházban feküdve eszembe jutott az egyik egyháztörténeti helyszín, ahol két nappal a baleset előtt jártunk: a wyomingi Martin's Cove (Martin-medence). Sok úttörő egyháztag halt ott meg az éhség és a havas, hideg időjárás miatt. Emlékszem, sírokra helyezett kórákasokat láttam, és arra gondoltam, mekkora hitre volt szükség ahhoz, hogy a többi pionír megragadja a szekere rúdját, és tovább haladjon. A történet lenyűgözött. Ahogy ezen az élményen gondolkoztam, tisztában voltam vele, hogy az úttörők kitartottak, és hogy nekem is ki kell tartanom, többek

Törött lábamnak és
összetört szívemnek
gyógyulásra volt szüksége.
A remény segített.

között azért, hogy erőt adhassak a fiatalabb testvéreimnek.

A kezdeti békés érzés még másfél hétig tartott. Ültem a kerekesszékekben és éppen a július 4-ei tűzijátékot néztem a kórház ablakából, amikor belém hasított: anyukám elment. Nem lesz ott a ballagáson. Nem lesz ott, amikor megkapom a templomi felruházásomat. Nem lesz ott az esküvőmön. Elment.

Onnantól minden egyre nehezebbé vált. A lábam iszonyatosan fáj, és étvágyam sem volt. Néztam a tévét, de nem láttam. Leginkább csak aludtam. A családom aggódott értem, mert alig sírtam.

A könnyek ideje akkor jött el, amikor végül hazaértünk Oregonba, az üres otthonunkba. Hirtelen át kellett vállalnom anya néhány feladatát, a testvéreim pedig hozzám fordultak vigaszért. Igyekeztem erősnek maradni miattuk. De ez nem volt könnyű.

A visszatérés az iskolába is kemény volt. Mindenki hallott a balesetről – legkésőbb akkor, amikor a tanáraim úgy mutattak be, mint a lányt, akinek balesete volt. Elszigetelve éreztem magamat.

Különösen nehéz volt, hogy kilenc hónappal anya halála

EMELJÉTEK FEL SZÍVETEKET!

„Talán úgy érzitek, hogy az életek
romokban van. [...] Talán féltek, dühöseket
vagytok, gyászoltok vagy kétség gyötör.
[De] ahogy a Jó Pásztor megtalálja az
elveszett juhát, ha csak felemelitek
szíveteket a világ Szabadítójához,
Ő meg fog találni titeket.

Meg fog menteni titeket.

Fel fog emelni titeket és a
vállára fog venni.

Haza fog vinni titeket.”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első
Elnökségben: Ő a vállára vesz és hazavisz titeket.
Liahóna, 2016. máj. 104.

után apa újrarázasodott. Tisztában
voltam vele, hogy jól fog tenni a csa-
ládunknak egy mostohaanya, és hogy
szükségünk van rá, de egyszerűen
nehéz volt alkalmazkodni ehhez.

Ugyanakkor nem minden volt
borús ebben az időszakban. Sok
szeretetet kaptam Mennyei Atyámtól,
a családomtól és az egyházi vezetők-
imtól. A balesetet követően az egy-
szerű, hitet erősítő tevékenységek
segítették leginkább a gyógyulásomat
és a továbblépésem. Mindennap
lefekvés előtt egy órán keresztül a
gardróbszobába húzódva olvastam a
szentírásaimat, imádkoztam és írtam
a naplómbe. A gardrób magányában
nem kellett erősnek lennem a testvé-
reimért. Annyit sírhattam, amennyire
szükségem volt, és kiönthettem a
szívemet Istennek. Pontosán elmond-
tam Neki, hogy mit érzek, és hogy
mennyire hiányzik az anyukám.
Tudom, hogy meghallgatott engem,
mert számos alkalommal éreztem
a gyengéd irgalmát. Az a gardrób
szent helyé vált számomra.

Az egyszerű teendők segítettek
abban, hogy kapcsolatban maradjak
Istennel, ahelyett, hogy eltaszítottam
volna Őt és megkeseredtem volna.
Nem úgy tekintettem a balesetre,
hogy Isten a családomnak ártott azzal.
Nagyobb erőt éreztem a türelemhez és
ahhoz, hogy alávessem magam az Ő
akaratának, és hogy tovább haladjak
előre a nehéz időkben is. És bizony

voltak kifejezetten *nehéz* időszakok.

Miután apa újrarázasodott, jó példát
akartam mutatni a testvéreimnek, és
határozottan nem akartam rossz érzé-
seket táplálni a mostohaanyám felé,
ezért továbbra is Istenbe helyeztem
a bizalmamat. A Személyes fejlődés
füzetem egyik feladata a családi élet
jobbá tétele volt, azáltal, hogy két
héten keresztül erősítjük a kapcsola-
tunkat valamelyik családtagunkkal.
A cél lényegében az volt, hogy krisz-
tusiak legyünk, és a csele-
kedeteinkkel mutassuk ki a
szeretetünket. Elhatároztam,
hogy kipróbálom, és szolgálni
fogom a mostohaanyámat.

A létszámában kibővült
családunk sok koszos edényt
termelt, tehát ezzel kezdtem.
Miközben a rákövetkező két hét
során szolgáltam a mostohaanyámat,
éreztem, ahogy képessé válok szeretni
őt és türelmesnek lenni, még ha nem
is feltétlenül örültem a helyzetnek.
Egyszerűen az, hogy az ő szolgálatára
összpontosítottam, segített átjutni a
nehéz időszakokon, mert éreztem,
hogy velem van a Lélek.

Még ma sem értem teljesen,
hogy miért történt a családommal
ez a baleset, és még mindig van-
nak nehéz időszakok. Azonban
a pionírokhoz hasonlóan én is
Istenbe helyeztem bizalmamat,
és erőt kaptam a kitartáshoz. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Utahban él.

Írta: D. Todd Christofferson elder

A Tizenkét Apostol Kvórumából

HOGYAN TEGYÜK KRISZTUST AZ ÉLETÜNK KÖZÉPPONTJÁVÁ

Jézus tökéletes egységet valósított meg az Atyával azáltal, hogy alávetette önmagát – testileg és lelkileg is – az Atya akaratának. Jézus ezt mondta Atyájára utalva: „Én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek” (János 8:29). Mivel az volt az Atya akarata, ezért Jézus alávetette magát még a halálnak is, és „a Fiú akaratát felemész[ette] az Atya akarata” (Móziás 15:7). Az Atyára való összpontosítása az elsődleges oka annak, hogy Jézus szolgálata ilyen világos és erőteljes volt. Nem volt Őbenne figyelemelterelő kétszívűség.

Hasonlóképpen ti is és én is **életünk középpontjává tehetjük Krisztust, és eggyé válhatunk Vele**, ahogyan Ő és az Atya egyik (lásd János 17:20–23). Kezdhethük azzal, hogy mindent kiürítünk az életünkől, majd fontossági sorrend szerint visszahelyezzük azokat úgy, hogy a Szabadító kerüljön a középpontba. Először **azokat a dolgokat tegyük a helyükre, melyek lehetővé teszik, hogy mindig emlékezzünk Őrá**: a gyakori imádkozást és

szentírás-tanulmányozást; az apostoli tanítások alapos tanulmányozását; a felkészülést arra, hogy hetente érdeemesen vegyünk az úrvacsorából; a vasárnapi hódolatot; valamint azon dolgok feljegyzését és emlékeztetését, melyeket a Lélek és a tapasztalat tanítanak nekünk a tanítványságról. Olyan dolgok is eszettekbe juthatnak, amelyek az életetek e szakaszában kifejezetten rátok vonatkoznak. **Amint elegendő időt és forrást szánunk e dolgokra, hogy Krisztusra összpontosíthassuk életünket, elkezdhetünk – időnk és forrásaink erejéig – felvállalni más kötelezettségeket és értékes dolgokat, mint például a tanulást, a családi felelősségeket és a személyes foglalatosságokat.** Így a létszükséges dolgokat nem fogják kiszorítani életünkől a csupán jó dolgok, az értéktelenebb dolgok pedig hátrébb kerülnek a ranglistán, vagy teljesen kiszorulnak az életünkől.

Talán nem könnyű, mégis az Úrba vetett **hittel, állhatatosan törekedhetünk előre.** Tanúsíthatom, hogy idővel egyre nagyobb lesz azon

HOGYAN ALKALMAZTAD EZT?

A családommal komoly próbatételeken mentünk keresztül, és nincs többé papságviselő az otthonunkban. A próbatételek segítenek abban, hogy letérdeljünk imádkozni. Hálás vagyok, amiért rendelkezem a szentírásokkal, és amiért mindennap olvashatom őket. Megtanítottak arra, hogy bár mások döntései hatással lehetnek az életemre, én akkor is igen értékes vagyok. Annyira hálás vagyok, amiért tudom, hogy éjjel-nappal bármikor beszélhetek Mennyei Atyámmal. Ez egy áldás!

Hailey D., 17 éves, USA, Idaho

vagyunk és képességünk, hogy mindig emlékezzünk a Szabadítóra és kövessük Őt. Türelemmel **igyekezzünk e cél felé, és mindig imádkozzunk**, hogy tisztán láthassunk, és megkapjuk a szükséges isteni segítséget (lásd 2 Nefi 32:9). ■

A Brigham Young Egyetem – Idaho 2009. január 27-i áhítatán elhangzott beszéd alapján.

Írta: Rosemary Thackeray

Amikor kicsi voltam, sok időt töltöttem azzal, hogy az anyukámat figyeltem a konyhában. Roppant finom ételeket, kenyereket, süteket és pitéket készített a családuknak. Egy bizonyos idő elteltével én is elkezdtem olvasgatni a recepteket, követni az útmutatásokat, és ételeket készíteni. Nem kellett anyukámra támaszkodnom – egyedül is képes voltam rá.

Ahogy a sütés-főzéshez, úgy az evangélium tanuláshoz és a bizonyágunk kifejlesztéséhez is a cselekedeteken keresztül vezet az út. Miután Lehi elmesélte családjának az élet fájáról szóló látomását, Nefi kijelentette, hogy ő maga is szeretné látni, hallani és tudni ezeket a dolgokat (lásd 1 Nefi 10:17). Más szavakkal, Nefi nem elégedett meg azzal, hogy az apja bizonyágát hallgassa. Meg akarta tudni azt, amit az apja már tudott.

Az evangéliumi tanulás receptje néhány egyszerű lépésből áll. A következő négy ötlet alkalmazása segíthet nektek az evangéliumi tanulásban otthon, az egyházban, vagy az egyéni szentírás-tanulmányozás során.

1. Készüljete fel a tanulásra!

Az egyéni szentírás-tanulmányozást imával kezdjétek. Kérjétek Mennyei Atyát, hogy segítsen megértenetek az olvasottakat. Írjatok le egy vagy két kérdést, és keressetek válaszokat. A Szentlélek tanúságot tesz majd az igazságról, amikor olvastok, elmélkedtek és imádkoztok (lásd Moróni 10:5).

Készüljete fel az evangélium egyházi tanulására azzal, hogy indulás előtt elolvassátok a leckét. A *Jöj, kövess engem!* leckéi elérhetők az LDS.org oldalon és a Gospel Library [Evangéliumi könyvtár] alkalmazáson keresztül.

2. Legyetek részesei a tanulásotoknak!

- Értően olvassatok. Az elolvasott oldalak mennyisége vagy az olvasás sebessége nem annyira fontos, mint az, hogy megértsetek az olvasottakat. Előfordulhat, hogy egyes mondatokat többször is újra kell olvasnotok. Keressétek ki az ismeretlen kifejezéseket egy szótárból. Mit jelent például az, hogy *adományozási korszak*? A Kalauz a szentírásokhoz segíthet megtalálni a jelentését.
- Tegyetek fel kérdéseket az olvasottakkal kapcsolatban. Esetleg ilyen gondolataitok támadhatnak: „Mi zajlott Jeruzsálemben akkoriban, amikor Lehi és a családja elmentek onnan? Miért nem hallgattak az emberek Lehire?”
- Bármely evangéliumi tanításról legyen is szó, próbáljátok megválaszolni ezt a három kérdést: Miért volt ez fontos az akkori embereknek? Miként vonatkozik ez *ránk*, a mi időnkben? Miként vonatkozik ez *rám*?
- Keressetek mintákat és összefüggéseket. Például, milyen ismétlődő mintát fedezhetünk fel abban, ahogy Nefi a nehézségekre reagált? Miben hasonlít

RECEPT A TANULÁSHOZ

Próbáljátok ki ezt a négy módszert, hogy élvezetessé tegyétek Isten szavát a lelketeknek.

a családja vadonbéli utazása az izráeliták Egyiptomból történt kivonulására?

- Írjátok le az érzéseiteket és benyomásaitokat egy naplóba. „[M]iközben lejegyzitek a becses benyomásokat, gyakran még több érkezik. A megszerzett tudás pedig egész életetekben át elérhető lesz számotokra” (Richard G. Scott, “To Acquire Knowledge and the Strength to Use It Wisely,” *Liahona*, Aug. 2002, 12, 14). Főleg pedig azt írjátok le, hogy mit jelentenek ezek a gondolatok a ti életetekre vonatkoztatva.
- Rajzoljatok. A tanultak feljegyzésének másik módja, ha lerajzoljátok. Egyszer, amikor családi esten vettem részt az egyik kedves ismerősömnél, a nagymamája személyes történeteket mesélt hitről és imáról. A lecke kezdete előtt az ismerősöm papírt és zsírkrétát adott a kisgyermekének, hogy lerajzolhassák a történeteket, miközben a dédjük mesél. A rajzolás segített nekik figyelni, és még kérdéseket is tettek fel közben, hogy jobban megértsék a történetet.

3. Mindennap tanulmányozzatok és éljétek meg az evangéliumot!

A tanulás erőfeszítést igényel: törekednünk kell a megértésre (lásd Móziás 12:27). M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a következőt tanácsolta nekünk: „Állapítsatok meg egy időt és egy helyet a szentírások naponta történő tanulmányozására, még ha az csak néhány percig tart is” (“When Shall These Things Be?” *Ensign*, Dec. 1996, 60). Amikor tanulmányozásunk rendszeres, a tanulás könnyebbé válik. Én például arra jöttem rá, hogy amikor tényleg elolvasom az Ésaías-fejezeteket a Mormon könyvében (ahelyett, hogy átugranám), elkezdem érteni őket.

Amikor evangéliumi tanulásról van szó, nem elegendő csupán fejben érteni valamit. Át is kell ültetni a gyakorlatba, amit tanulunk. Amikor az igazság szerint cselekszünk, a Szentlélek megerősíti azt számunkra, a bizonyosságunk pedig növekszik. Amikor következetesen ama igazság szerint élünk, elkezdünk megváltozni, megtérni Jézus Krisztushoz.

4. Összátok meg a tanultakat!

Amikor saját szavainkkal beszélünk másoknak egy evangéliumi tantételről, az segít emlékeznünk arra a tantételre, és érezni a Lelket, ami pedig megerősíti a bizonyosságunkat. Gyakran jó alkalom lehet a megosztásra egy családi est. Olyankor is megtehetitek, amikor az iskolában beszélgettek a barátaitokkal, vagy vacsoránál a családokkal.

Azt az ígéretet kaptuk, hogy amikor ezt a négy egyszerű lépést követjük és szorgalmasan törekszünk a Szabadító megismerésére, akkor „a Szentlélek hatalma által Isten rejtelsei feltáruznak” (1 Nefi 10:19) nekünk. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

NÉGY DOLOGRA VAN SZÜKSÉGÜNK

„Nektek és nekem nincs szükségünk kifinomult tanulmányi segédeszközökre, és nem szabad túlzottan mások lelki tudására sem támaszkodnunk. Egyszerűen rendelkezünk kell a tanulás iránti őszinte vágygal, a Szentlélek társaságával, a szentírásokkal, valamint egy tevékeny és érdeklődő elmével.”

David A. Bednar elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából: Az élő víz tározói. (EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára, 2007. febr. 4.), <https://www.lds.org/broadcasts/archive/ces-devotionals/2007/01?lang=hun>

„Egyesek azt mondják, legyenek olyan barátaim is, akik nem osztják az értékrendemet, hogy a sajátom ezáltal is erősödjön. Igazuk van?”

Végző soron a normáitok megerősítése Jézus Krisztus evangéliumának tanulásából és az aszerinti életbőlfakad, a barátok pedig segíthetnek vagy hátráltathatnak is ennek elérésében. A barátaitok nagy hatással vannak rátok – kezdve attól, ahogyan gondolkodtok, beszéltek és cselekedtek, egészen addig, hogy milyen emberré váltok. *A fiatalság erősségeért* a következőt javasolja: „Olyan barátokat válassz, akik osztoznak értékeidben, és így erősíthetitek és bátoríthatjátok egymást, hogy magas normák szerint éljete” ([2011], 16.). Az ilyen barátok segítenek nektek Jézus Krisztus evangéliuma szerint élni, megőrizni a normáitokat, és jobb emberré válni.

Azonban a környezetetekben nem minden ember egyháztag, és nem is él mindenki hozzátok hasonló mércék szerint. Fontos, hogy mindenki velük barátságosak legyetek, és úgy bánjatok velük, ahogyan a Szabadító tenné – szeretettel és kedvesen. Amikor továbbra is a normáitok szerint éltek, példaként szolgálhattok „a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban” (1 Timótheus 4:12). Példáitok révén látni fogják, milyen áldásokban részesültök a magas mércéknek megfelelő életviteleteknek köszönhetően, és arra bátoríthatjátok őket, hogy ők is így tegyenek.

Keressétek a Szentlélek iránymutatását – és legyen bátorságotok az Ő készítései szerint cselekedni –, amikor barátokat választotok és a normáitok megerősítésére törekedtek.

Igaz barátok

A középiskola első évében amiatt idegeskedtem, hogy nem fogok olyan barátokat találni, akik tisztelet-

ben tartanak a normáimat. Egy kis idő után összebarátkoztam az egyik osztálytársammal, és elmondtam neki, hogy mormon vagyok. Kérdezgetett erről, úgyhogy odaadtam neki *A fiatalság erősségeért* füzetet. Attól a naptól fogva nem káromkodott a jelenlétemben. Ha a barátaid igazi barátok, tiszteletben fogják tartani a döntéseidet, és segítenek fenntartani a normáidat.

Candela M., 13 éves, Argentína, Buenos Aires

Kövesd a próféta tanácsát

Néha nehéz ellenállni a kísértésnek, ha olyan barátokkal töltjük az időt, akik rossz

döntéseket hoznak, vagy minket akarnak ilyenre rávenni. A próféták azt mondják nekünk *A fiatalság erősségeért* füzetben, hogy a barátok „befolyásolják gondolkodásodat és cselekedeteidet, sőt hozzájárulnak leendő személyiséged formálásához is” ([2011], 16.). Szerintem olyan barátokat kell szereznünk, akik képesek tiszteletben tartani a normáinkat, és akár még azzal is törődnek, hogy betartjuk-e azokat.

Calvin W., 16 éves, USA, Arizona

Emlékezz a normáidra!

Azok a barátok, akik nem osztják a normáidat, akár meg is gyengíthetik és le is rombolhatják azokat. Amikor

először mentem az új iskolámba, úgy próbáltam meg beilleszkedni, hogy a többiek beszédét utánoztam. Miközben olyan próbáltam lenni, mint mindenki más, majdnem megelégedtem a saját normáimról. Tudom, hogy akkor tudod felépíteni a saját normáidat, ha olyan barátaid vannak, akik támogatják ezeket és osztoznak bennük. Hálás vagyok, amiért végül találtam ilyen barátokat, mert emlékeztetnek a normáimra.

Logan J., 15 éves, USA, Utah

Tartsd magasan a mércédet!

A más mércék szerint élő barátok nem feltétlenül erősítik a tiédet, viszont azzal, hogy a barátjuk vagy, egy jó, követhető példát mutathatsz nekik. Amikor olyan barátaid vannak, akik nem osztják a hitelveidet, az arra ösztönözhet téged, hogy magasan tartsd a saját mércédet, és segíthet kiállnod azért, ami helyes.

Warren S., 14 éves, USA, Oregon

Áldás a jó barát

Ha a barátaid nem osztják a normáidat, nehezebb lehet erősen kiállnod azok mellett. *A fiatalság erősségeért* olvasása mindig segített nekem olyan jó barátokat választanom, akik tisztelettel viszonyultak hozzám. Most a missziómra készülök, és tudom, hogy az segített erősnek maradnom az evangéliumban, hogy olyan emberek társaságában voltam, akik hozzám hasonló mérce szerint éltek.

Nair M., 19 éves, Argentína, Buenos Aires

Kapaszkodj a vasrúdba!

Pontosan a megfelelő mércével rendelkező barátokra van szükséged. Olyan barátokkal kell körbe vened magadat, akik segítenek betartani a parancsolatokat, és az igaz életre ösztönöznek téged. Markold erősen a vasrudat, mely az élet fájához, nem pedig a nagy és tágas épülethez vezet. Ha hamislelkűséggel veszed magad körül, az kísértésekhez fog vezetni. Legyenek olyan jó barátaid, akiknek a befolyása az evangélium szerinti élet felé terel téged.

Annie P., 13 éves, USA, Utah

Imádkozz, hogy barátokat találj!

Miután a családommal egy másik államba költöztünk, folyamatosan azért imádkoztam, hogy olyan barátokat találjak, akikkel beszélgethetek az evangéliumról. Miközben imádkoztam, megnyugtató érzést éreztem, és néhány hónappal később fantasztikus barátaim lettek.

A JÓ BARÁTOK HATÁSA

„Mindenkinek szüksége van jó barátokra. Baráti körötök nagy hatással lesz a gondolkodásotokra és viselkedésetekre, mint ahogy ti is nagy hatással lesztek az övékére. Ha közös értékrenden osztoztok a barátaival, akkor megerősíthetitek és bátoríthatjátok egymást. Bánjatok mindenkivel kedvesen és tisztelettel. Sok nem egyháztag jött az egyházba olyan barátok által, akik bevonták őket az egyházi tevékenységekbe.”

Thomas S. Monson elnök: A felkészülés áldásokat hoz. Liahóna, 2010. máj. 65.

Mindig számíthatok a támogatásukra, és segítettek abban, hogy még inkább megszeressem az evangéliumot. Tudom, hogy a barátok fontosak, és megkönnyíthetik számunkra az evangélium szerinti életet.

Sarah P., 16 éves, Brazília, Rio de Janeiro

KÖVETKEZŐ KÉRDÉS

„Mi a bizonyágom megerősítésének legjobb módja az imán és a szentírástanulmányozáson kívül?”

Válaszokat és – ha szeretnétek – nagy felbontású fényképeket 2016. november 1-jéig adhatjátok le a liahona.lds.org oldalon, vagy küldhetitek el ímélnél a liahona@ldschurch.org címre.

Kérjük, hogy adjátok meg a következőket: (1) teljes nevetek, (2) születési dátumotok, (3) egyházközségetek vagy gyülekezetetek neve, (4) cöveketek vagy kerületetek neve, (5) írásos engedélyeteket, valamint ha 18 éven aluliak vagytok, akkor szüleitek írásos engedélye (ez lehet ímél is), mely szerint közzétehetjük a válaszokat, illetve a fényképeket.

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

Írta: Julia Ventura
Igaz történet alapján,
magyar átdolgozás

„A földön van egy családom, Ők szeretnek engem.” (Gyermekek énekeskönyve, 98.)

Kapjuk fel a cuccokat, ideje „horgászni!” – mondta Apa.

Hunornak fülig ért a szája, ahogy körülnézett. Verőfényes, rovarzüm-mögös nap volt, és az egész tónál nem volt senki rajtuk kívül!

Apát követve Hunor is a kocsához ment, és kivette a nagy horgászládát a csomagtartóból. Nehéz volt, de ő nem bánta. Akár kétszer ilyen nehéz ládát is elcipelne, ha ezen múlna, hogy Apával horgászhat.

A horgászbotok összekoccantak, ahogy Apa kihúzta őket. „Úgy néz ki, hogy Dani elaludt – mondta. – Felébreszted?”

Hunor visszafojtott egy sóhajt. „Aha, persze.”

Már majdnem el is felejtette, hogy az öccse, Dani is velük tartott. Dani állandóan rohangu és hangoskodott. El fogja ijeszteni a halakat!

Hunor benézett a lehúzott ablakon. „Dani, ébresztő!”

De az öccse tovább aludt.

Hunor elgondolkodott. Ha szerencsájuk van, Dani végigalussza az egész kirándulást.

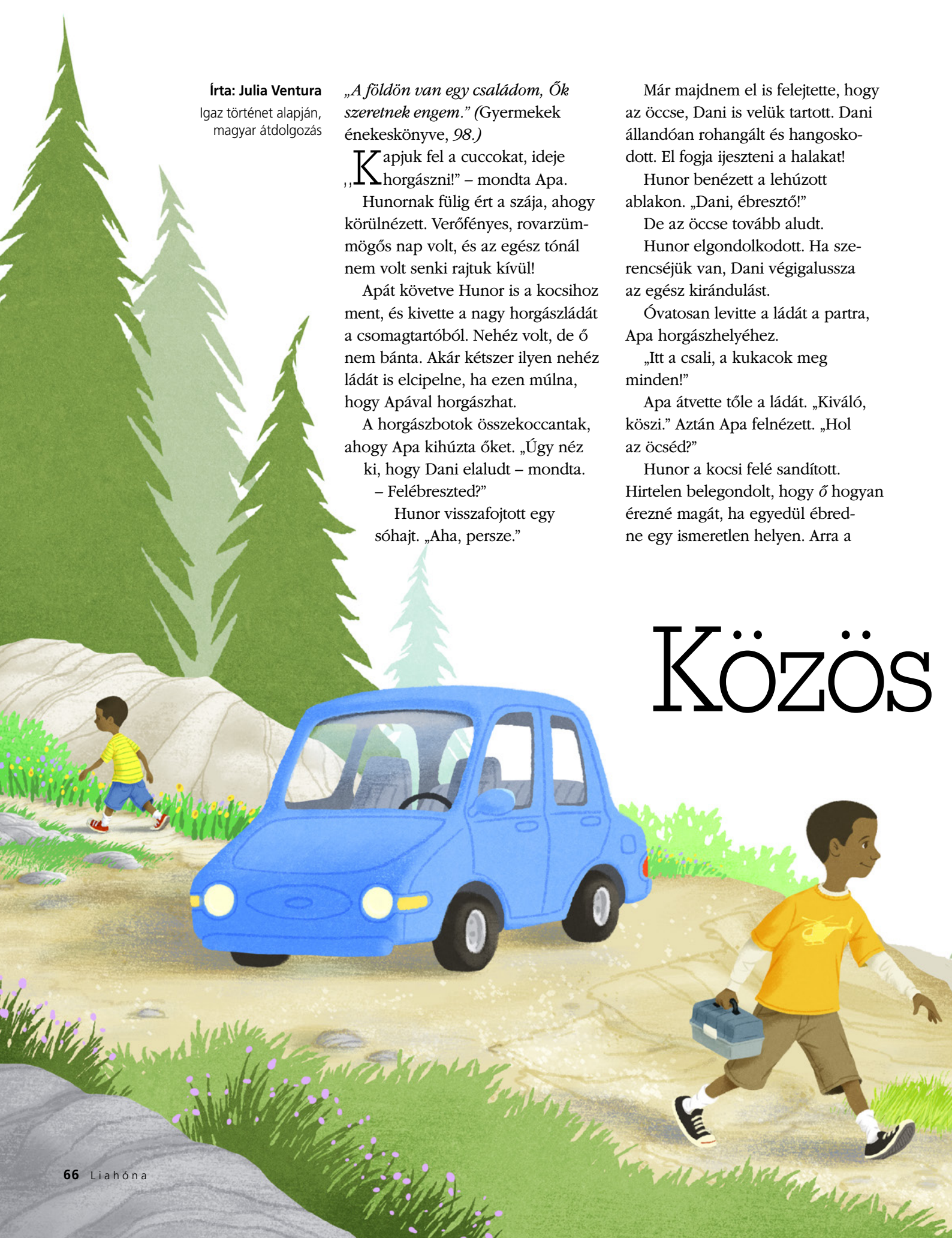
Óvatosan levitte a ládát a partra, Apa horgász helyéhez.

„Itt a csali, a kukacok meg minden!”

Apa átvette tőle a ládát. „Kiváló, köszi.” Aztán Apa felnézett. „Hol az öcséd?”

Hunor a kocs felé sandított. Hirtelen belegondolt, hogy ő hogyan érezné magát, ha egyedül ébredne egy ismeretlen helyen. Arra a

Közös

megállapításra jutott, hogy nem jól. Mi több, valószínűleg eléggé meg lenne ijedve. Dani pedig még csak öt éves.

„Pillanat, Apa. Mindjárt jövök.” De amikor benézett az autóba, Daninak hűlt helye volt!

Hunor már nem hallotta a rovarok zümmögését. Úgy tűnt, hogy minden elcsendesedett.

„Dani nincs itt!” – kiáltotta Hunor.

Apa odasietett és gyorsan bepilantott a kocsiba.

„Valószínűleg csak minket keres – mondta. – Egy perce sincs, hogy kiszállhatott. Nem lehet messze.”

Hunor próbált nyugodt maradni, de a gyomra liftezett. „Mondhatok egy imát?”

„Igen, szerintem az egy kiváló ötlet.”

Hunor köszönetet mondott Mennyei Atyának Daniért, és azt kérte, hogy azonnal megtalálhassák az öccsét, nehogy az megijedjen.

Amikor befejezte, a szíve már nem volt annyira összeszorulva.

Apa Hunor vállára tette a kezét. „Ha Dani helyében lennél, te hova mennél?”

Hunor észrevette, hogy a túloldalon nyitva van a kocsik egyik ajtaja. Dani valószínűleg nem látta, hogy ők a parton vannak. Rámutatott egy közeli ösvényre, és ezt mondta: „Valószínűleg arra mennék.”

Mindketten sietve elindultak az ösvényen.

Mintha minden másodperc ólomlábakon vánszorgott volna. Miközben mentek előre, Hunor folyamatosan imádkozott a szívében.

Az ösvény hamarosan elkanyarodott, és ahogy odaértek, meglátták Danit.

„Dani!” – kiáltotta Hunor.

Dani megperdült és mosolygott: „Hahó, merre jártatok, fiúk?”

Az idő ismét felgyorsult. Hunor odarohant Danihoz és erősen átölelte.

„Annyira örülök, hogy megtaláltunk” – mondta. A szívében elmondott egy gyors hálaimát.

Dani csak vigyorgott. „Hol vannak a halak?”

„Gyere, megmutatom” – hívta az öccsét Hunor. A lábai szinte maguktól indultak a tó felé. „Lássuk, hogy kinek lesz először kapása. Segítek neked rárakni a csalit a horogra.” ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Georgiában él.

horgászat

Hunor már alig várta, hogy horgászni menjenek! Bárcsak Dani ne jött volna velük...

Írta: Gary E.
Stevenson elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Hogyan segíthetek békés helyé tenni az otthonomat?

Otthonainkat a templomhoz hasonló
békés, szent helyekké tehetjük.

Segítsetek megőrizni
az otthonotokban a
tisztaságot és a rendet.

Tegyetek ki az otthonotokban egy
képet Jézusról vagy a templomról.

A szentírásokat tartsátok azokban
a szobákban, ahol a család együtt
tanulhat és imádkozhat.

A MI OLDALUNK

Csodálatos volt a családommal elmenni a templomba. A városunktól messze van a templom, majdnem 14 órát kell utazni. Egy hetet töltöttünk a templomnál. Már alig várom, hogy 12 éves legyek, és keresztkedhessek az őseimért. Az egyik kedvenc énekem az Oly gyönyörű a templom! Szeretném, ha a templomban házasodhatnék, és örökkévaló családom lehetne. Tudom, hogy a templom az Úr háza.

Júlia Q., 11 éves (a fénykép idején), Brazília, Goiás

Rajzolta: Allen E., 10 éves (a rajz elkészültekor), Salvador, San Salvador

A TEMPLOM GYÖNYÖRŰ

Amikor ezt rajzoltam, arra gondoltam, hogy ha követem a parancsolatokat, akkor egy nap majd beléphetek a templomba, úgy mint a szüleim, és lesz saját örökkévaló családom, akikkel egymáshoz pecsételnek. Szeretem a családomat és Mennyei Atyát.

Manolita G., 8 éves (a rajz elkészültekor), Guatemala, Chimaltenango

A húgommal szeretünk a Yucatánon lévő Mexikói Mérida templomba járni, amikor az egyházközségünk kijelölt ideje van. Kimegyünk a kertjébe és játszunk más gyerekekkel, akik ott vannak. Arra készülök, hogy egy nap majd én is be fogok lépni a templomba.

Martha S., 6 éves (a rajz elkészültekor), Mexikó, Yucatán

Sziasztok, barátaim!

Story vagyok. Türkmenisztánban éltem.
Az egy közép-ázsiai ország. Szeretek
olvasni, rajzolni és varrni. Szeretem
a csillagokat figyelni apuval. A mi
családunkon kívül nem volt más
egyháztag az EGÉSZ
országban!

Egy sztori Storyról

Írta: Jill Hacking
Egyházi folyóiratok

IMA MISSYÉRT

Az egyik nap, miután elvonult egy nagy vihar, a barátom nem találta a cicáját, Missyt. Mindenhol kerestük, de eltűnt. Azt mondtam, hogy imádkozhatnánk. A barátaim nem tudták, hogyan kell, úgyhogy megmutattam nekik. Mind letérdeltünk, és elmondtuk egyesével az imáinkat. Aztán felálltunk és megint elkezdtünk keresgélni Missyt. Akkor odafutott hozzánk egy lány, és elmondta, hogy megtalálta! Boldog voltam, hogy megosztottam az evangélium egy részét a barátaimmal.

**TANULNI
EGYMÁSTÓL**
*A húgom, Sariah,
és én olyan iskolába
jártunk, ahol sok más
országból érkezett
gyerekek voltak.
Szívesen tanultunk
egymástól, és jól
éreztük magunkat.*

**KÉZMŰVESKEDÉS
ÉS MÓKA**
*Sariah-val áthívtuk a
barátainkat játszani.
Festettünk, kézműves-
kedtünk és piknikez-
tünk. Karácsonykor
előadást tartottunk a
szomszéd gyerekekkel.*

ISTENTISZTELET OTTHON
*Mivel rajtunk kívül nem
voltak egyháztagek, ezért a
vasárnapi gyűléseinket otthon
tartottuk. Volt úrvacsorai
gyűlésünk, elemis éneklés,
közös foglalkozás és leckék.
Az énekléshez én zongoráztam.*

KÜLDJÉTEK EL A LÁBNYO- MOTOKAT!

Ti miként követitek Jézust, és álltok emelt fővel? Rajzoljátok körül a talpatokat, és küldjétek be a történetetekkel és a fényképekkel, valamint a szülői beleegyezéssel együtt. Beküldhetitek online a liahona.lds.org (angol) oldalon a Submit an Article feliratra kattintva, vagy ímélnél a liahona@ldschurch.org címre.

Írta: Jairo
Mazzagardi elder
a Hetvenektől

Anyai leckék

KÉRDEZZ EGY SZÜLŐT!

Mit szeretsz a legjobban abban, hogy szülő vagy?

Mi a legnehezebb része?

Mi tesz téged boldoggá?

Mi a legfontosabb dolog, amit naponta megteszel?

Hogyan segít neked az evangélium jobb szülőnek lenni?

Mi a legutolsó dolog, amit minden nap végén megteszel?

Milyen további kérdéseket tehetnétek fel?

Legyetek apa vagy anya segítőkész árnyéka egy napon keresztül! Írjátok vagy rajzoljátok le a naplótokba, hogy mit tanultatok. Köszönjétek meg a szüleiteknek mindazt, amit tesznek.

A mikor csak gyermekkoromban pénz állt a házhoz, édesanyám mindig fogta a legjobb állapotban lévő – a legkevésbé gyűrött vagy piszkos – bankjegyeket, és odaadta annak a lelkesnek, ahová templomba jártunk. Egész életében így tett. Azt mondta: „Ez Istent illeti.” Ezek a szavak azóta is mindig a fülemben csengenek. Amikor felnőttként megkereszteltetek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába, nem esett nehezemre tizedet fizetni, mert édesanyám megtanított arra, hogy engedelmeskedjem ennek a törvénynek.

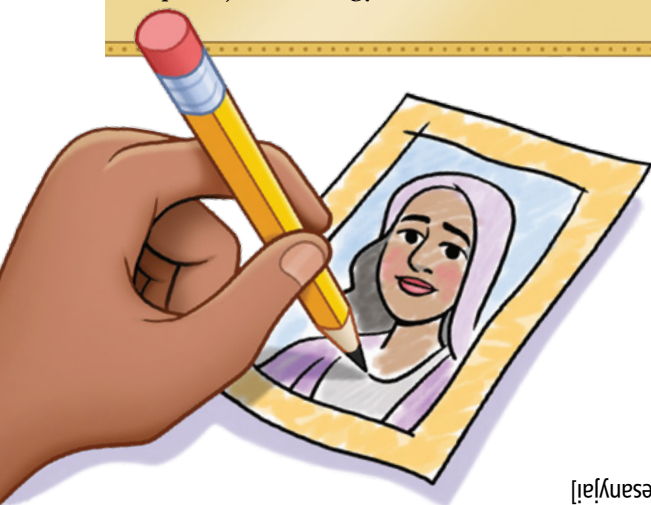
Az édesanyám arra is megtanított, hogy becsületes legyek, még ha ez nehéz dolgok megtételével járt is. A szomszédunk mindenféle gyümölcsöt és zöldséget termesztett. A gyümölcsök néha átlógtak a kerítésen a mi kertünkbe. Egyszer leszedtem az egyiket, és odavittem anyámhoz. Rám nézett, majd azt mondta:

„Ez nem minket illet.” El sem akartam hinni. „Ezt hogy érted? A mi oldalunkon volt!” Megint csak annyit mondott: „Ez nem minket illet.” Majd kézen fogott és átsétáltunk a szomszédba. Elnézést kértünk, amiért leszakítottuk a gyümölcsöt. Édesanyám azt mondta, hogy ha kell valami, azt becsületesen kell megszerezni.

A szüleitek talán nem egyháztagok, vagy nem mindig értetek egyet a döntéseikkel. Akkor is tanulhattok tőlük olyan igaz tantételeket, mint a becsületesség, a felelősség, az önelátás és a kemény munka. E tantételek nagy áldásokat fognak hozni az életetekbe. ■

Hősnők a Mormon könyvében

Sok olyan nő van a Mormon könyvében, akik jó példával szolgálnak számunkra. Íme három hős kártya, amelyeket hozzáadhattok a gyűjteményetekhez! Nem ismerjük mindegyikük nevét, mégis tanulhatunk a példájukból. Hogyan válhatnak hasonlóvá ezekhez a Mormon könyvebeli nőkhöz?

Meg tudjátok találni ezt a többi szentírásbeli nőt? Rajzoljatok róluk saját hős kártyákat, és küldjétek el nekünk a képet!

- 1 Nefi 7:19. Ezek a nők bátorságot tanúsítottak abban, hogy kiálltak Nefiért. Kik voltak ők?
- 2 Nefi 5:6. Ezek a nők hittek Istenben, és követték Nefit a pusztaságba. Kik voltak ők?
- Alma 56:47–48. Ezek a nők Istenről tanították a gyermekeiket. Kik voltak ők?

[Válaszok: Ismétel lánya és felesége, Nefi lánytestvére, az ifjú harcosok édesanyjai]

Vágjátok ki, hajtogassátok össze és tartsátok meg ezeket a feladatkártyákat!

Bizonyságot szerezhettek!

Sária bizonyságot szerzett arról, hogy a férje, Lehi Isten prófétája. Olyan lehetsz, mint Sária: saját bizonyságot szerezhetsz, és megoszthatod azt másokkal!

- ☐ Olvasd el az 1 Nefi 5:7–8-at.
- ☐ Írd le a bizonyságodat, vagy oszd meg az egyik barátoddal vagy családtagoddal.
- ☐ Azt a feladatot tűzöm ki magam elé, hogy...

A KIRÁLYNÉ

Hihetek!

Lamóni felesége hitt abban, hogy Ammon Isten prófétája. Olyan lehetsz, mint Lamóni felesége, amikor hiszel a mai prófétánkban és apostolainkban!

- ☐ Olvasd el az Alma 19:2–5, 8–10-et.
- ☐ Nézd meg Monson elnök egyik konferenciai beszédét. Hiszed, hogy ő Isten prófétája?
- ☐ Azt a feladatot tűzöm ki magam elé, hogy...

A SZOLGÁLÓLEÁNY

Szót emelhetek!

Moriánton gonosz ember volt. Megverte az egyik szolgálóleányát, aki úgy döntött, beszámol Moróni kapitánynak Moriánton dolgairól. Olyan lehetsz, mint a szolgálóleány, és szót emelhetsz, amikor valami nem helyes!

- ☐ Olvasd el az Alma 50:30–31-et.
- ☐ Ha valaki rád száll, vagy illet látsz, számolj be róla egy felnőttnek, akiben megbízol.
- ☐ Azt a feladatot tűzöm ki magam elé, hogy...

Utazás a megígért földre

Járed és a fivére egy völgyben éltek a családjukkal és a barátaikkal. Jézus Krisztus meglátogatta Járed fivérét. Azt mondta neki, hogy építsen hajókat, és vigye át a népét az óceán túlsó partjára, a megígért földre.

Az emberek ablaktalan hajókat építettek. Járed fivére aggódott, hogy nem fognak tudni látni és lélegezni. Jézus azt mondta, hogy a levegő beengedéséhez fúrjanak lyukakat a hajókba.

De mi a helyzet a fénnel?
Járed fivére 16 átlátszó követ
készített. Megkérte Jézust,
hogy érintse meg azokat az
ujjával, hogy világítsanak.

Járed fivére látta, ahogy Jézus
megérinti mindegyik követ
az ujjával. A kövek fényesen
felragyogtak. Mivel ilyen
nagy hite volt, Járed fivére
megláthatta Jézus Krisztust!

Isten nagy szeleket küldött, hogy áthajtsa a hajókat az óceán túlsó partjára. Amikor elérték a megígért földet, a járediták imádkozva adtak hálát Istennek, amiért megóvta őket.

Olyanok lehetünk, mint Járed fivére, amikor bízunk Istenben és van hitünk Jézus Krisztusban. ■

Az Ether 2–3; 6 alapján

A zene boldoggá tesz

Írta:
Gordon B. Hinckley
elnök (1910–2008)

AZ ÚR EGYHÁZÁNAK ISTENI GÉNIUSZA

Isten az Ő nagyszerű tervének megfelelően szövi a kártyáját.

N yilvánvaló e munka megszervezésének és a vezetésbe való elhívásnak isteni géniusza. Az általános felhatalmazottak mind egyéniek, mindnek saját egyénisége van. Mindegyikük széles körű tapasztalatokkal és háttérrel fog hozzá feladataihoz. Amikor megbeszélendő ügyek merülnek fel az egyház vezető tanácsaiban, mindegyikük szabadon kifejtheti nézőpontját. Amikor az ember működés közben figyeli ezt az érdekes folyamatot, lenyűgöző látni, amint a Szent Lélek hatalma hatással van ezekre a férfiakra. A soha sem éles, mindazonáltal észrevehető különbségek meglágyulnak, és az egység kifejeződésében olvadnak össze. „Az én házam a rend háza” – jelentette ki az Úr (lásd T&S 132:8). Amikor működés közben látom ezt a folyamatot, a hit állandó megújulását élem meg. [...]

Némelyek aggodalmukat fejezik ki amiatt, hogy az egyház elnöke valószínűleg mindig viszonylag idős ember lesz, amire én azt felelem: „Mily

nagy áldás is ez!” Ezen adományozási korszak során a munka először Joseph Smith próféta közreműködésével lett bevezetve. Ő akkoriban ifjú és életerős volt, olyasvalaki, akinek az elméjét nem szabták meg korának hagyományai. Fiatalos elme volt az övé, melyet az Úr friss, nedves agyagként alakíthattott, amikor elindította az Ő munkáját.

Joseph utódja viszonylag fiatal volt, amikor azzal a szörnyű felelősséggel szembesült, hogy egy egész népet kell átvezetnie a vadonon, hogy egy új föld úttörői legyenek.

Azonban a tanaink alapjai immár jól a helyükön vannak, és népként mi is szilárdan a helyünkön vagyunk, legalábbis addig, amíg az Úr nem ad

parancsba újabb elvándorlást. Nincs szükségünk újításra. Odaadásra van szükségünk az istenileg kijelentett tantételekhez való ragaszkodásban. Hűségre van szükségünk azon vezetőnk iránt, akit Isten kijelölt. Ő a prófétánk, a látnokunk és a kinyilatkoztatónk. Soha nem maradunk próféta nélkül, ha érdemesen élünk rá, hogy legyen. Nem kell fiatalosnak lennie. Most is vannak és ezután is lesznek fiatalabb férfiak, akik a szolgálat munkáját végezve bejárják a földet. Ő az elnöklő főpap, a szent papság összes kulcsának letéteményese, az Istentől népéhez érkező kinyilatkoztatás hangja.

Van egy régi közmondás, mely így szól: „Fiatalság tetterő – az öregkor bölcselő.”

Van számomra valami rendkívül megnyugtató annak tudatában, hogy a belátható jövőben olyan elnökünk lesz, aki fegyelmezett és iskolázott, kipróbált és próbára tett, akinek a szolgálat kohója nemesítette a munka iránti hűségét és a feddhetetlenségét, akinek kiforrt hite van, és aki sok éven át igyekezett már egyre közelebb kerülni Istenhez. [...]

Szükségtelen tartanunk a jövőtől, ha ragaszkodunk a kinyilatkoztatott tantételekhez. ■

Forrás: "He Slumbers Not, nor Sleeps," Ensign, May 1983, 5–8. Központosítás és nagybetűs írásmód szabványosítva.

MEGLÁTÁSOK

Hol találhatok bátorságot a továbblépéshez?

„Talán úgy érzitek, hogy az életek romokban van. Talán bűnt követtetek el. Talán féltek, dühöseket vagytok, gyászoltok vagy kétséggyötör. [De] ahogy a Jó Pásztor megtalálja az elveszett juhát, ha csak felemelitek szíveteket a világ Szabadítójához, Ő meg fog találni titeket. Meg fog menteni titeket. Fel fog emelni titeket és a vállára fog venni. Haza fog vinni titeket.”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben: Ő a vállára vesz és hazavisz titeket. *Liahóna*, 2016. máj. 104.

Témakörök ebben a számban

FIATAL FELNŐTTEKNEK

Álljatok igazi millenárisokként!

Az igazi millenárisi lét az életkorotoknál többről szól: arról, hogy segítsetek felkészíteni a világot Jézus Krisztus második eljövetelére.

46

FIATALOKNAK

ERŐ A KITARTÁSHOZ

58

Életem legkeményebb próbatétele idején az egyszerű dolgok segítettek abban, hogy kapcsolatban maradjak Istennel, ahelyett, hogy eltaszítottam volna Őt és megkeseredtem volna.

GYERMEKEKNEK

Anyai leckék

72

Tegyétek fel anyunak és apunak ezeket a kérdéseket, hogy kiderítsétek, miért szeretnek szülők lenni!

